

Giới thiệu Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!

Ai cũng có một tuổi thanh xuân và truyện tình yêu, có vui, có buồn, có những xúc cảm của riêng mình. Tuy rằng, thanh xuân ấy không có điều gì hay thứ gì đáng quý nhưng chính cái lứa tuổi thanh xuân ấy mới chính là đẹp nhất. Thanh xuân của tôi có bạn bè, có những niềm vui lẫn nỗi buồn. Năm tháng ấy như bức tranh đẹp nhất đời tôi tựa như tác phẩm Mèo con, em chết chắc, để khi tôi đi qua cái lứa tuổi ấy, khi tôi quay đầu nhìn lại, thì ra tôi đã từng yêu, từng hận, từng tha thứ, và từng buông tay...

Tuổi thanh xuân của tôi như đoá hoa không nở hai lần. Ngày hôm nay tôi đã 20 tuổi. Đã hiểu hết tất cả hi vọng ái ố của cuộc đời. Nhưng mà đã không còn ai ở bên cạnh tôi. Lê Thủy Tinh của hôm nay đã hoàn toàn trưởng thành, mà cả Hạ Hàn Thiên và Hạ Hàn Phong đều không thể tiếp tục cùng tôi đi tiếp con đường này. Nếu như tôi có cơ hội gặp lại cả hai người họ, tôi nhất định sẽ nói rõ tất cả xúc cảm trong trái tim tôi. Ngày hôm nay tôi đã hiểu được câu nói của Hàn Thiên năm ấy, nhưng tiếc thay cậu ấy lại không thể tiếp tục đợi tôi nữa... Nếu tôi có thể gặp lại Hạ Hàn Thiên năm ấy, tôi nhất định nhất định sẽ nói với cậu ấy tình cảm của tôi dành cho cậu, cũng giống như đoạn tình cảm cậu dành cho tôi...

Đây là tác phẩm sáng tác thứ ba của Mộc (không tính Điều Di). Gió thu năm ấy tớ vẫn đợi được Mộc đánh giá rất cao. Tuy rằng câu truyện online này kết thúc không mấy tốt đẹp cho lắm, nhưng Mộc có thể đảm bảo dư âm của mối tình giữa Lê Thủy Tinh và Hạ Hàn Thiên sẽ làm mọi người ấn tượng. Mọi người theo dõi truyện của Mộc nha! Thanks!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Năm Ấy, Tôi Không Biết Sẽ Gặp Được Cậu.

"Lê Thủy Tinh"

Từ sau lưng vang lên một giọng nói trong trẻo, tôi kinh ngạc quay đầu. Người trước mặt tôi không ai khác chính là Thanh Tuyền, Chu Thanh Tuyền! Gặp lại cô ấy, tôi mới biết cũng đã rất lâu rồi tôi chưa quay trở lại nơi mà tôi đã trải qua khoảng thời gian tươi đẹp nhất cuộc đời. Thanh Tuyền không có nhiều thay đổi, chỉ là tóc đã dài ra, khuôn mặt sắc nét hơn, và cũng không còn trẻ con như trước. Gặp được cô ấy tôi mới nhận ra, hóa ra tất cả đều đã thay đổi hết rồi. Chúng tôi cũng hoàn toàn đổi thay theo năm tháng.

"Thanh Tuyền, cậu có khỏe không?"

Thanh Tuyền vẫn thân thiết như ngày nào, quàng tay ôm cổ tôi: "Đơn nhiên, nói cậu biết tớ và Thái Nam sắp kết hôn rồi!"

Oa, thì ra là đặc biệt đến thăm tôi chỉ vì mục đích khoe khoang câu chuyện tình của cậu ấy và Thái Nam. Nhưng có điều tôi không ngờ, năm đó cậu ấy và Thái Nam cứ như mèo với chuột, suốt ngày cãi nhau. Còn xem chút nữa chia tay, vậy mà bây giờ cũng sắp kết hôn rồi.

"Thanh Tuyền, có phải nên suy nghĩ kĩ một chút không? Cậu còn trẻ như vậy mà đã muốn kết hôn rồi, và lại năm nay cậu mới 20 tuổi. Kết hôn sớm vậy liệu có tốt không?"

Thanh Tuyền không hề phản đối câu nói của tôi, cô ấy chỉ chậm rãi nói: "Lúc đầu tớ cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau bao nhiêu lần chia tay rồi lại ở bên nhau, cuối cùng tớ cũng hiểu. Vấn đề không phải là bọn tớ còn trẻ hay không, mà là bọn tớ có bằng lòng tin tưởng nhau hay không?"

Hay! Thanh Tuyền nói rất hay. Đã yêu nhau rồi thì cần gì nghĩ đến vấn đề khác chứ, cho nên tôi cũng thành tâm chúc phúc cho cô ấy: "Được, nếu cậu đã nói như vậy thì tớ cũng không còn gì để nói nữa. Thanh Tuyền, chúc cậu mãi mãi hạnh phúc!"

"Cảm ơn cậu!"

Tôi và Thanh Tuyền ngồi trong một quán cà phê nhỏ ven đường. Nhật Bản đầu Đông tuyết rơi ngợp trời, thành phố Tokyo cũng chẳng có gì thay đổi cả. Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Cũng đã qua ba năm rồi, tôi đi lâu như vậy sao? Tôi cũng không biết nữa.

Đột nhiên Thanh Tuyền lên tiếng: "Cậu không định quay về sao?"

"Tớ cũng rất muốn về đó chứ, nhưng công việc ở đây còn rất nhiều. Và lại gần đây, ở chỗ tớ đang thiếu người, tớ không thể xin nghỉ được đâu."

"Cậu định bay đi bay lại đến khi nào nữa đây? Ba năm rồi, cậu bay chưa đủ sao? Thủy Tinh, tớ nói cậu cũng thật là... có phải còn nhớ Hàn Thiên không?"

Hàn Thiên? Tôi còn nhớ Hàn Thiên sao? Chẳng phải là tôi đã quên bèn cậu ấy rồi sao? Nhưng mà sự thật là tôi chưa từng quên cậu ấy, chỉ là tôi cố chấp không chịu chấp nhận thôi. Tôi luôn phủ nhận rằng cậu ấy vẫn chưa rời xa mình, nhưng sự thật, cậu ấy đã đi từ rất lâu rồi. Suy cho cùng, cũng chỉ là tôi cố chấp không chịu thoát ra khỏi cái bóng của chính mình.

"Tớ chưa quên? Cũng không phải, chỉ là tớ thật sự còn rất nhiều chuyện phải làm. Ngày mai tớ còn phải bay đi Paris, thật sự không thể về được đâu!"

Thanh Tuyền nghe tôi nói như thế liền xì mặt ra: "Paris? Ngày mai tớ cũng đi Paris đặt tiệc kết hôn, cậu bay lúc mấy giờ vậy hả?"

Lộ rồi, lộ rồi! Là tôi nói dối, có chết tôi cũng không biết mình bay đi Paris lúc mấy giờ. Thanh Tuyền quả thật thông minh, liền nói tiếp: "Cậu về đi, Hàn Phong thật sự rất mong cậu trở về. Hôm qua anh ấy tìm tớ, hỏi tớ có biết tin tức của cậu hay không? Tớ cũng chỉ nói là hôm nay đi thăm cậu, anh ấy liền bảo tớ mang theo ít đồ cho cậu. Hàn Phong thật sự rất yêu cậu, biết tu mấy kiếp mới tìm được người đàn ông tốt như vậy chứ. Cậu chấp nhận anh ấy đi."

"Không phải tớ không chấp nhận anh ấy. Mà tớ không biết làm sao chấp nhận anh ấy!"

Thanh Tuyền không nói gì nữa, chúng tôi cứ ngồi yên như vậy. Lắng nghe ngọn gió đông gào rú trên cành cây. Tuyết lát phát rơi xuống, tựa như những chiếc lông ngỗng càng bay càng xa. Hoàng hôn từ từ buông xuống, tuyết vẫn cứ rơi không dứt. Khi ra về, tôi còn quay đầu nói với Thanh Tuyền một câu: "Nếu cậu gặp được Hàn Phong. Hãy thay tớ nói với anh ấy, xin anh ấy đừng đợi nữa, bởi vì chưa chắc tớ đã đợi."

Tôi biết là câu nói này tàn nhẫn đến mức nào. Nhưng tôi buộc phải nói ra thôi, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn là để Hàn Phong đợi tôi mãi mà chẳng nhận được kết quả gì. Rảo bước trên con đường trải nhựa lạnh ngắt, tôi kéo chặt vạt áo khoác len. Những giọt nước lạnh ngắt rơi xuống mặt tôi, mưa rồi! Tôi loay hoay tìm chỗ trú, cuối cùng tìm được một quán ăn nhỏ bên vệ đường 'Tại Thủy'.

"Bên dòng nước" cái tên này rất hay. Hôm nay trời cũng mưa, mười năm trước tôi gặp Hàn Thiên trời cũng mưa. Đầu óc tôi quay cuồng, bỗng nhiên mọi ký ức về cậu đột nhiên ùa về, đánh thức mọi xúc cảm trong tôi.

...

Mười năm trước.

Năm ấy tôi mới học lớp 5. Hôm đó là một ngày mưa. Lúc đó tôi đứng ở trước lớp của Dật Quân đợi anh ấy. Kết quả bắt gặp được Hàn Thiên bị phạt đứng ở lớp. Gương mặt cậu ấy ướt đầm nước mưa, quần áo cũng ướt nhẹp. À, thì ra người bị phạt chạy hai vòng sân trường lúc này chính là Hàn Thiên.

"Tôi bị phạt!"

Đơn nhiên tôi biết cậu ấy bị phạt. Tôi ngược mắt lên khỏi quyển truyện tranh, chậm rãi nói: "Tại sao bị phạt?"

Hàn Thiên không trả lời tôi, mà hỏi ngược lại: "Em gái của Lê Dật Quân?"

"Em họ."

Tôi còn chưa biết được lí do tại sao cậu ấy bị phạt đứng ở đây mà quần lại ướt nhẹp thì đám học sinh trong lớp đã ùa ra. Hàn Thiên rất ga lăng đứng chắn trước mặt tôi, mà hậu quả của việc được cậu ta che chắn ấy chính là quyển truyện tranh tôi mới mua bị người khác giẫm lên. Trong lòng nổi lên từng cơn gió thét, toi rồi toi rồi! Quyển truyện tranh tốn hết một tháng tiền ăn vặt của tôi. Nhưng mà không sao, ít nhất tôi vẫn còn bảo toàn tính mạng.

Học sinh trong lớp ùa ra được một nửa, tôi mới nhìn thấy Dật Quân chậm chậm đi ra ngoài. Tôi theo bản năng nhảy nhảy lên, bởi vì cái người chắn ở trước mặt tôi quá cao đi.

"Dật Quân, em ở đây!"

Dật Quân nghe tôi gọi tên thì quay đầu nhìn lại, phát hiện tôi đang được bảo vệ bởi ai đó. Khi nhìn rõ được người chắn trước tôi là ai thì Dật Quân lập tức kéo tôi ra khỏi Hàn Thiên, nói: "Đừng ở gần cậu ta, độ sát gái rất cao!"

Mãi cho đến sau này tôi mới biết hai người họ là bạn thân. Tôi cũng không biết năm ấy sẽ gặp được Hàn Thiên. Càng không biết cậu ấy lại là một người quan trọng trong cuộc đời tôi.

...

Thoát ra khỏi ký ức, mưa đã tạnh. Tôi tiếp tục đi. Tokyo đã lên đèn, tôi rảo bước nhanh hơn. Những khóm hoa đại bên đường sau cơn mưa trở nên tươi tắn hơn. Đến tận hôm nay tôi không biết rằng mình đã yêu Hàn Thiên từ lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hàn Phong, Anh Nhất Định Phải Hạnh Phúc!

Tôi hôm đó tôi ngủ rất say. Tôi cũng mơ một giấc mơ rất dài, đến nỗi tôi không biết mình ngủ đến bao lâu. Khi tôi thức dậy, đã là buổi trưa của ngày hôm sau. Nhìn lướt qua đồng hồ đặt trên chiếc bàn cạnh giường ngủ. Tuyết vẫn cứ rơi, có lẽ ngày hôm qua tuyết cũng chẳng dừng mà hôm nay cũng không nghỉ. Lật từng trang lịch làm việc, hóa ra hôm nay tôi có một chuyến bay đi Luân Đôn vào lúc sáu giờ tối. Bây giờ mới mười hai giờ, đi mua một ít đồ ăn trưa cũng được.

Tôi thay quần áo, lấy chiếc áo khoác được vắt trên sô pha mặc lên người, sau đó khép cửa rời khỏi nhà. Tuyết bên ngoài cũng lặng lẽ rơi, tôi giẫm lên lớp tuyết phủ dày đặc bên ngoài con đường dẫn vào nhà. Không biết bây giờ Thanh Tuyền đã lên máy bay chưa nhỉ? Có lẽ cô ấy cũng đến sân bay rồi.

Cuối cùng tôi cũng đến được siêu thị, vào buổi trưa nên nơi này cũng chẳng có mấy người. Tôi nhanh chóng mua đồ ăn trưa, rồi dạo vài vòng quanh siêu thị, sau đó vội vàng rời khỏi đây. Bên ngoài tuyết cứ rơi, tôi vẫn như thường ngày đi bộ về nhà, từ nhà tôi đến siêu thị này cũng chẳng mất bao nhiêu phút. Sở dĩ không đi taxi là vì tôi muốn trải nghiệm từng bước chân giẫm trên tuyết, bước tiếp theo chính là gian nan nổi gian nan.

Khi tôi về đến nhà, bất gặp một người đàn ông đứng trước cửa nhà. Là Hàn Phong? Thật sự là anh ấy sao? Tôi vừa nghi ngờ vừa bước vào nhà, khi chỉ còn một bước chân nữa thì có thể chạm vào người trước mặt, tôi dừng lại. Lần này không nghi ngờ gì nữa, anh ấy chính là Hàn Phong. Bởi vì anh luôn bình tĩnh như vậy, cho dù trời có sập anh cũng không đổi sắc.

"Hàn Phong?"

Lúc này, Hàn Phong mới chậm rãi nói: "Thùy Tĩnh, tại sao lại không chịu quay về?"

"Hàn Phong, Thanh Tuyền vẫn chưa nói với anh sao? Em phát hiện ra mình vẫn chưa quên được Hàn Thiên, cũng không muốn rẽ ngang con đường khác. Anh buông tay đi, tình yêu cũng giống như sợi dây thừng vậy, người cố chấp không chịu buông chính là người đau lòng nhất. Hay là anh cứ buông tay đi. Không chừng sau này sẽ có một người tốt hơn em, cô ấy sẽ bằng lòng vì anh mà tha thứ tất cả mọi chuyện!"

Hàn Phong đột nhiên bật cười thành tiếng, xoa xoa đầu tôi: "Em nghĩ nhiều rồi. Thanh Tuyền hôm qua gọi điện cho anh, nói với anh đừng đợi nữa. Anh suy nghĩ hết một đêm, cuối cùng mới quyết định đến đây tìm em. Thật ra anh nghĩ kĩ rồi, hay là anh đừng cố chấp như vậy nữa, anh buông tay, cả hai chúng ta đều có thể tìm được hạnh phúc."

Đột nhiên Hàn Phong ôm lấy tôi, hơi thở nóng ấm của anh phả vào tai tôi. Tôi định đẩy anh ra, nhưng đột nhiên anh thều thào nói: "Một lần này nữa thôi, để anh ôm em một lần nữa thôi!"

Đối với đoạn tình cảm đã định không thể nào đáp trả này.

Đối với những ân cần mà anh dành cho tôi.

Đối với sự chờ đợi ba năm không biết mệt mỏi của anh.

Thì một cái ôm có là gì?

Nhớ lại những lần anh thức khuya lo lắng cho tôi trong ký ức.

Nhớ lại lần gặp nhau tình cờ năm đó.

Thì một lần cuối này đã là gì?

Tôi chỉ hy vọng Hàn Phong sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình. Một lần này thôi? Có lẽ chúng tôi sẽ không có lần sau nữa đâu nhỉ?

"Hàn Phong, anh nhất định phải hạnh phúc!"

Tôi nghe anh thì thầm bên tai tôi: "Ừ."

Đến chiều tôi cùng Hàn Phong ra sân bay. Sau khi tiễn anh lên máy bay, tôi thu dọn một chút rồi thay quần áo. Lúc đứng trên ban công phòng chờ, nhìn những bông tuyết kia nhẹ nhàng rơi xuống, tôi chợt cảm thấy lòng nhẹ nhàng hẳn.

"Thùy Tĩnh, cô định đứng đó đến bao giờ hả? Mau lên đi, hôm nay cơ trưởng bay cùng chúng ta là cơ trưởng Dương, anh ta tuy còn trẻ nhưng đặc biệt khó!"

"Tôi biết, tôi biết. Anh ta khó chứ gì? Được rồi đến ngay đây!"

Đây là lần đầu tiên tôi được bay cùng Dương Sâm, nghe tên anh ta đã lâu, thật không ngờ anh ta tuổi trẻ như thế mà lái máy bay cừ thật. Trong lúc tôi đang tưởng tượng ra cảnh Dương Sâm lái máy bay như thế nào thì đã nghe có người gào rú tên tôi.

"Lê Thùy Tĩnh"

Ồ, hóa ra là cơ trưởng Dương trong truyền thuyết đây mà. Tôi cây ngay không sợ chết đứng trả lời lại: "Cơ trưởng Dương, tìm tôi có chuyện gì?"

"Cô là con gái của thầy Lê sao?"

Thầy Lê? Ồ hóa ra là bố của tôi.

"Anh quen biết bố của tôi sao?"

Dương Sâm không vội, chậm rãi trả lời tôi: "Phải. Bố của cô là người từng dạy tôi lái máy bay. Đạo này ông ấy sao rồi?"

"Rất tốt. Rất muốn gặp anh!"

Về sau là do tôi tự thêm vào, nói xong len lén liếc nhìn phản ứng của Dương Sâm. Anh ta chưa kịp trả lời thì Tịch Hường Hoành chen vào: "Đi ăn, đi ăn. Hôm nay Thủy Tinh bao hết!"

Dương Sâm: "Cũng được!"

Rõ ràng tôi là người bị hại mà, chẳng có ai nghe được tiếng lòng của tôi hết. Tôi rất ám ức hưởng ứng bọn họ: "Được rồi, hôm nay tôi trả tiền!"

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giác Mơ Của Tôi

Tối hôm đó, tôi rất thê thảm bước ra khỏi nhà hàng. Bọn họ thật đáng ghét, gọi hết bao nhiêu là món. Điều đáng giận nhất là tên Tịch Hường Hoành kia đã ăn chực mà không biết ngượng, gọi một bàn thức ăn ngon. Tôi cảm thấy anh ta hình như có thâm thù đại hận với tôi mà. Lúc anh ta bao ăn thì dẫn chúng tôi đi đến một quán ăn lụp xụp nằm bên vệ đường. Còn đến lượt người ta thì anh ta hào sảng chọn địa điểm. Anh ta nhất định bị quả báo!

Trong lúc tôi đang xem lại lịch sử cuộc gọi, Tịch Hường Hoành rất chi là biểu cảm đứng bên vệ đường, gào rú tên tôi: "Lê Thủy Tinh, lần sau đi ăn tiếp nha!"

Tôi rất muốn quăng ngay chiếc điện thoại trong tay vào mặt anh ta, nhưng suy nghĩ lại thì... cũng không được. Thế nên đành ngậm đắng nuốt cay vẫy vẫy tay với anh ta. Dương Sâm không biết ở đâu chạy xe tới: "Thủy Tinh, về không?"

"Không cần đâu, tôi còn có chút việc phải làm, anh về trước đi!"

Dương Sâm nghe tôi nói như vậy, đập chân ga. Chiếc xe đua của anh ta chạy mất hút. Bây giờ trời cũng đã tối lắm rồi, bay qua bay lại giữa Tokyo và Luân Đôn những hai lần. Nhìn màn hình điện thoại, đã 10 giờ đêm rồi. Tôi lê những bước chân nặng nề trên đường dành cho người đi bộ.

Đột nhiên, bờ vai của tôi chạm vào ai đó. Chiếc áo khoác quen thuộc kia, tưởng chừng như tôi đã quên rồi nhưng sự thật tôi còn nhớ rất rõ. Vội vàng giữ chặt người trước mặt, tôi nói: "Hàn Thiên, tớ vẫn đang đợi cậu!"

Khi nhìn rõ người trước mặt là ai, tôi mới từ từ buông tay ra: "Xin lỗi tôi nhận nhầm người!"

Người đàn ông đó chỉ cười cười rồi vội vàng đi mất. Làm như tôi là người không bình thường. Tôi cũng cảm thấy mình không bình thường. Hàn Thiên làm sao có thể xuất hiện ở đây được cơ chứ? Bởi lẽ cậu ấy sẽ không nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ đến như vậy. Tôi nhớ đến câu nói của Hàn Thiên năm đó, dường như nó vẫn cứ vang vọng bên tai tôi: "Trên thế giới này có hàng vạn người tên là Thủy Tinh, nhưng cậu là độc nhất vô nhị..."

Ngày hôm nay tôi đã hiểu được câu nói ấy, nhưng đáng tiếc tôi hiểu được nó quá muộn. Phải, trên thế giới này tồn tại hàng vạn con người, nhưng tôi là duy nhất của cậu ấy, cũng giống như cậu ấy là niềm kiêu hãnh trong tôi. Nhưng qua rồi, đã qua rồi, sẽ không còn ai có thể yêu tôi giống như Hàn Thiên đã từng yêu. Cậu ấy yêu một cách thâm lặng, nhẫn nhịn chịu đựng cũng như chờ đợi tôi. Sẽ không còn ai nữa đâu, bởi vì đối với tôi, cậu ấy là duy nhất, là duy nhất trong trái tim tôi.

Chậm rãi lê từng bước trong đêm vắng. Thành phố Tokyo về đêm, ánh đèn điện xa xăm kia vẫn sáng. Như có mà lại như không. Hòa vào dòng người đi bộ, rất nhanh tôi đã về đến nhà. Bật hết tất cả đèn lên, tôi tự nhiên cảm thấy vô cùng chói mắt, tôi lại nhớ đến Hàn Thiên, những lúc như này, có lẽ cậu ấy sẽ nói với tôi: "Thủy Tinh, tớ thấy cậu nên đổi đèn tường đi, màu cam ấy, giống như của tớ, sẽ không chói mắt nữa..."

Tôi ngã người trên chiếc ghế sofa bên cạnh. Tôi sống trên đời hai mươi năm vẫn không hiểu thế nào là không mất đi làm sao biết trân quý, không mất mà phục hồi sẽ không biết thế nào là đau khổ. Nhưng chỉ một lần Hàn Thiên ra đi mãi mãi, tôi đã biết thế nào gọi là quý trọng. Có lẽ tôi nên cảm ơn cậu ấy nhỉ? Bởi vì nhờ cậu ấy tôi đã biết trân trọng những gì mình đang có, như cách mà cậu ấy trân trọng tình cảm dành cho tôi.

Hàn Thiên từng nói: "Có thể hôm nay cậu không hiểu những gì tớ nói, nhưng cho đến một ngày nào đó cậu nhất định sẽ hiểu!"

Đúng, tôi đã hiểu nhưng tiếc rằng cậu ấy đã không còn!

Hàn Thiên từng dạy tôi một đạo lý: "Cậu đừng nản. Rồi sẽ có một ngày, cả thế giới này sẽ biết đến cậu."

Ngày đó cũng đã đến rồi nhưng người dạy cho tôi cái đạo lý ấy lại không thể chứng kiến được lúc cả thế giới biết đến tôi.

"Thùy Tinh, tớ thích cậu..."

"Thùy Tinh, tạm biệt cậu..."

"Thùy Tinh, hạnh phúc nhé!"

Tất cả dường như vẫn còn như ngày hôm qua, mà tôi đã đi qua cái ngày hồn nhiên đầy non trẻ ấy. Cả tôi và Hàn Thiên đều như nhau, chúng tôi mãi mãi cũng chẳng hiểu được thế nào là hạnh phúc trọn vẹn. Thôi thì trải nghiệm từng ngày của cuộc sống, có được cho là hạnh phúc trọn vẹn.

Có người từng nói: "Trên thế giới không có thứ gọi là hạnh phúc trọn vẹn, chỉ khi trải qua đau khổ chúng ta mới biết cách tìm thấy nụ cười..."

Hôm đó, nước mắt theo tôi vào giấc ngủ. Lần này tôi mơ một giấc mơ thật dài thật dài.

...

Những chiếc lá thông màu đỏ cam rơi đầy trên con đường đến trường, tôi dạo bước thật chậm, thật chậm trên con đường nhựa quen thuộc. Năm nay, tôi đã là học sinh cấp ba, trải qua khoảng thời gian khổ cực rèn luyện trong cái lò luyện đơn của bác tôi, hôm nay tôi đã toàn mạng trở về với quỹ đạo của cuộc sống. Ngoài mặt thì nhìn tôi điềm đạm thế thôi, nhưng trong lòng tôi thì đang nhảy nhót theo điệu nhạc đấy.

Rất nhanh tôi đã đến lớp học. Cũng như mọi ngày, Thanh Tuyền là người sôi động nhất, vừa vào lớp đã nghe được giọng hát giết người của Thanh Tuyền. Còn Thiên Tinh thì đang nhăm nháp món ăn khoái khẩu của nó. Tôi như thường ngày ngồi vào bàn học, lấy một quyển truyện tranh trong cặp ra đọc. Tuy rằng năm nay tôi đã học lớp mười, nhưng mà tính nào vẫn tật này. Tôi rất thích đọc truyện tranh!

Đọc được chưa bao lâu thì tiếng chuông vào giờ học vang lên. Hàn Thiên hồn hển chạy vào lớp, lại đi trễ! Ngồi xuống bên cạnh tôi, vẫn như mọi ngày cậu ấy lấy ngay ra một quyển sách, nhưng thực ra là mặt cúi gằm vào trong sách nhưng tâm hồn thì treo ngược trên cành cây đại thụ ngoài sân trường.

Tôi rất tốt bụng nhắc nhở Hàn Thiên: "Nè, cậu lo đang đi đâu thế hả?"

Hàn Thiên chưa kịp trả lời thì giọng nói chua lét của Thực Trinh vang lên: "Đồng tiền đi nè, hôm nay ai không đồng, tớ phạt sắt!"

Thế là mấy đứa trong lớp mặt xị xuống, âm ức đưa tiền cho Thực Trinh. Sau khi Thực Trinh thu tiền xong, cô giáo cũng vừa vào lớp. Chúng tôi lại bắt đầu tiết học Sinh chán ngắt của cô Oanh. Tôi hôm nay đặc biệt thích học Sinh, cho nên chăm chú nghe cô giảng bài. Bù lại, tên ngồi cạnh tôi đang đọc quyển truyện tranh của tôi.

Rốt cục cậu ta có đang học không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thanh Xuân Ấy (1)

Có những thứ có thể khi mất đi sẽ rất dễ dàng tìm lại, như là một quyển sách hay là cây bút mực chẳng hạn. Nhưng tuổi thanh xuân, một khi đã đi qua cái lứa tuổi ấy rồi, sẽ không dễ dàng gì mà tìm lại lần thứ hai.

Hồi còn bé, tôi thường ước rằng mình có thể là một nhân vật chính trong những quyển truyện đọc. Nhưng bây giờ tôi không còn có mong muốn ấy nữa, bởi vì tôi biết câu chuyện của tôi cũng chính là một câu chuyện đẹp. Ít ra, đối với tôi thì nó chính là như vậy!

Cuối cùng thì tiết học sinh chán ngắt cũng hết. Tất cả học sinh lớp tôi đều như vừa từ địa ngục sâu thẳm trở về. Nhất là Hàn Thiên, nhìn mặt cậu ta là có thể đoán được từ nãy đến giờ, cô giáo trên bục giảng bài, còn cậu ta say giấc ở dưới này.

"Dậy, dậy đi. Cậu định ngủ tới khi nào đây?"

Không có phản ứng. Thế là, tôi một phát đá cậu ta lăn xuống đất. Hề, hôm nay Lê Dật Quân chẳng đi học, đá cậu ta rồi cũng không có ai bắt nạt tôi.

Hàn Thiên mò từ dưới đất lên, mà khuôn mặt cũng chẳng khôn lên tí nào hết. Uể oải dẹp chiếc bàn trống phía sau, rồi lại lăn ra ngủ tiếp. Nhìn cậu ta ngủ yên trên chiếc ghế ở phía sau. Tôi chợt nghĩ, lẽ nào hôm qua cậu ta chép luận văn đến sáng cho nên hôm nay mới phải ngủ bù. Tôi mở cặp sách của cậu ấy ra, đập vào mắt tôi chính là quyển luận văn dày cộm. Không phải chứ, quyển này cũng tận hai mươi mấy trang, một đêm chép hết hai mươi mấy trang. Quốc bảo! Quốc bảo! Tôi kinh ngạc há hốc mồm, chỉ thiếu điều té xuống ghế thôi.

Thanh Tuyền chẳng biết từ đâu chui ra, ngồi cạnh tôi. Tôi theo thói quen trả lời cậu ấy: "Dật Quân chết rồi, hôm nay không đi học!"

Thế là tôi như không ăn một cái tát vào mặt. Ui da, con nhỏ này cũng thiệt ác độc, bạn bè bao nhiêu năm mà nữ tác tôi mạnh như thế. Nếu không phải Thanh Tuyền có mái tóc dài, mặt trái xoan, môi mọng, thì tôi đã nghi ngờ giới tính của nó. Không biết nó làm sao mà có sức mạnh ghê gớm đến như vậy.

Tôi rất oan ức hỏi Thanh Tuyền: "Không phải cậu muốn hỏi chuyện của Dật Quân sao?"

"Tớ làm gì thêm quan tâm đến cậu ta!"

Cũng phải, người như ông anh họ của tôi thì làm sao được Thanh Tuyền thích được chứ? Tôi nghĩ nhiều rồi, nghĩ nhiều rồi! Nhắc đến chuyện giới tính, tôi đột nhiên nghi ngờ giới tính của Dật Quân. Anh ấy và Hàn Thiên giống như một cặp vợ chồng già vậy đấy. Tôi kể một chút nhé!

Chuyện này cũng chẳng là gì. Chỉ là, một ngày trời mây quang đãng, tôi đi nhà vệ sinh vô tình nhìn thấy Hàn Thiên đánh một ai đó. Mà chuyện này cũng không liên quan đến vấn đề tôi đang nhắc đến đâu. Cho đến buổi chiều, khi tôi gặp được anh bạn đáng thương bị đánh kia, hỏi anh ta thì mới biết anh ta bị đánh vì tội dám chen lấn với Dật Quân ở căn tin trường. Mà nghĩ lại, Dật Quân kia cũng léo mép lắm chứ. Chen lấn nhau một tí đã đi mách Hàn Thiên. Bây giờ thì chuyện Hàn Thiên đánh người đã liên quan đến chuyện giới tính của Dật Quân rồi đó. Thật ra, cũng còn rất nhiều chuyện đáng nghi ngờ đó chứ, nhưng mà kể hết chắc phải mất đến tám trăm năm sau mới xong. Cho nên chuyện giới tính này tạm thời gác lại.

Trở về thực tại. Hàn Thiên vẫn còn ngủ rất ngon lành trên chiếc ghế kia. Mà chiếc ghế đó cũng thật đáng thương, bị cơ thể của Hàn Thiên đè lên, tôi chỉ sợ cái ghế đó không chịu nổi sẽ gãy mất.

Tôi có ý tốt gọi Hàn Thiên dậy mà cậu ta chẳng những không biết ơn mà còn mắng tôi nữa chứ. Lý do hết sức mắc cở đó là tôi dám phá giấc ngủ của cậu ta. Tôi nghĩ, tôi chưa mách với giáo viên chủ nhiệm về việc cậu ta ngủ trong giờ học cũng may cho cậu ta lắm rồi, vậy mà lại còn mắng tôi.

Cuối cùng thì buổi học ngày hôm đó cũng kết thúc. Trong lúc tôi đang soạn sách vở chuẩn bị ra về thì Hàn Thiên đột nhiên hỏi tôi: "Dật Quân thế nào rồi?"

Ồ, tôi còn tưởng cậu ta quên mất anh họ của tôi rồi chứ. Cũng may cậu ta vẫn còn nhớ.

"Anh ấy chưa chết được đâu. Mà cậu quan tâm nhĩ? Vậy thì tự đi thăm anh ấy đi."

Nói rồi bỏ đi để lại Hàn Thiên ở phía sau. Chắc là Hàn Thiên tức lắm đây. Vừa đi vừa cười, đến nỗi khi đến góc ngoặt cầu thang còn có người nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Có phải tôi hơi bị khủng rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thanh Xuân Ấy (2)

Mùa thu Tây Ninh, mùa của hoa dạ yên thảo. Đi ngang cánh đồng dạ yên thảo nở đầy hoa. Tôi lại nhớ những ngày nhỏ cùng Hàn Thiên đến đây thả diều. Bây giờ hoa vẫn nở mà chúng tôi đã không còn thả diều cùng nhau nữa.

Hàn Thiên không biết đã đến bên cạnh tôi. Cậu ấy không làm phiền đến tôi, chỉ im lặng đứng bên cạnh tôi. Đợi đến khi tôi phát hiện ra cậu ấy đang đứng cạnh mình, cậu ấy mới nói: "Tớ dẫn cậu đến một nơi!"

Cậu ấy nắm tay tôi, chạy trong gió. Mái tóc của cậu ấy bay trong gió, tôi không biết có phải mình thích Hàn Thiên từ lúc ấy không. Cho đến tận bây giờ tôi cũng không biết mình thích cậu ấy từ lúc nào. Nhưng lúc đó tôi luôn phủ nhận điều đó, tôi luôn tự nói với chính mình rằng giữa tôi và cậu ấy chỉ có tình bạn đơn giản mà thôi.

Hàn Thiên đột nhiên dừng lại, chỉ tay về phía xa kia. Thấp thoáng sau hàng cây xanh kia chính là hình ảnh một ngọn đồi cao vợi vợi. Tôi phát hiện, thì ra Hàn Thiên vẫn còn nhớ những ngày nhỏ chúng tôi thường trèo lên đỉnh núi Bà Đen cao vợi vợi kia ngắm mặt trời lặn, rồi ngắm mặt trời mọc. Rồi cùng nhau nói những chuyện trên trời dưới đất, mãi đến tối mới về nhà.

"Hàn Thiên? Cậu còn nhớ những ngày đó sao? Tớ cứ tưởng cậu quên rồi chứ!" Lúc nói câu này, miệng tôi vô thức nhếch lên thành một nụ cười.

Hàn Thiên không để ý đến hành động nhỏ vừa rồi của tôi. Cậu ấy chỉ nhẹ nói: "Không quên. Ngày nào rảnh chúng ta cùng lên núi ngắm mặt trời lặn!"

"Cũng được."

Cảm thấy cũng không còn sớm nữa, tôi và Hàn Thiên cùng nhau ra về. Hôm đó, dường như mặt trời lặn rất nhanh, nhường chỗ lại cho bóng đêm tĩnh mịch.

Về đến nhà, chợt nhớ hôm nay bố mẹ tôi không có ở nhà. Mà tôi chưa nói về bố mẹ mình nhĩ? Nói một chút. Gia đình tôi có truyền thống ngành hàng

không. Bỏ tôi là một phi công, mẹ tôi là tiếp viên hàng không. Cho nên họ thường xuyên không có ở nhà, và tôi thì phải ăn nhờ ở đậu nhà của bác tôi. Nhắm chân bước thêm vài bước đến trước cửa nhà kế bên, vừa vào nhà đã nhìn thấy Dật Quân sáng khoải ăn món súp nho khô do bác gái nấu. Tôi lẻ tẻ bước chân nặng nề tiến đến sofa, quăng cặp sách sang một bên, rồi ngồi ịch xuống chiếc ghế mà Dật Quân đang nằm. Anh ta nhanh chóng nhích cái chân sang một bên, cười hà hà nói: "Định giờ trò chứ gì? Không dễ đâu, không dễ đâu."

"Xùy, ai thèm đùa với anh chứ. Dật Quân nói anh nghe, ngày mai chúng ta nghỉ học. Hay là chúng ta đi leo núi đi."

Mặt Dật Quân tự nhiên xì xuống: "Không đi, không đi. Ở nhà ngủ một giấc chẳng phải hay lắm sao?"

"Thế anh cứ ở nhà ngủ đi. Bác ơi, con cũng muốn ăn súp nho khô." Nửa vế sau là nói với bác tôi. Từ nhà bếp vang lên giọng nói nhẹ nhàng của bác: "Bác để một phần cho con rồi. Mau đi tắm rồi còn xuống ăn."

Tối hôm đó, sau khi ăn xong súp nho khô, tôi soạn bài vở xong rồi lên giường chìm vào giấc ngủ. Bốn năm rồi, bốn năm qua. Là cả một sự gian nan của tôi, từ năm lớp sáu cùng với Dật Quân và Hàn Thiên thi vào trường điểm của tỉnh. Tôi từ một cô nhóc bình thường, để rồi bây giờ trở thành một Lê Thủy Tinh xuất sắc được nhiều người biết đến. Có lẽ, mọi người đã quên đi Lê Thủy Tinh của năm đó, bây giờ nhắc đến ba chữ Lê Thủy Tinh, mọi người cũng sẽ chỉ nhớ đến một cô gái xuất sắc của ngày hôm nay. Thời gian có thể làm chúng ta quên đi tất cả, cũng làm thay đổi nhiều thứ.

Sáng sớm hôm sau, tôi còn chưa thức dậy. Thì một giọng nói chua lét đã vang lên trên đỉnh đầu: "Thủy Tinh. Lê Thủy Tinh, dậy mau lên. Dậy ngay cho anh!"

"Đừng nháo, để em ngủ thêm một lát nữa đi mà!"

Mặt Dật Quân xì xuống, vừa chạy ra phòng khách vừa ca hát: "Thiên ơi, Thiên à. Chúng ta mau đi chơi thôi nào..."

Tôi lật người, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Nhưng không ngủ được. Không phải bởi vì giọng hát kinh người của người nào đó mà là có vị khách đến nhà. Dật Quân nhìn thấy Hàn Thiên thì chính là như nhìn thấy báu vật, nhảy cẫng lên.

"Thiên à, cậu muốn uống nước gì hả? Cậu ăn gì đây?"

Tôi thật chóng mặt. Đối với loại chuyện này, tôi cũng đã quen như cơm bữa. Mọi lần Hàn Thiên đến đây chơi thì tôi là người bị lãng quên vào một xó, cho nên tôi chỉ xem tivi, đọc sách, rồi đi ra vườn giúp bác tôi chăm sóc mấy chậu hoa hải đường tím. Thời gian còn lại là một mình ôn bài ở trong phòng, nhưng mà hôm nay hai người bọn họ không chơi game cũng chẳng tám chuyện gì hết, chỉ ngồi cùng tôi xem tivi.

Mãi cho đến sẩm chiều, tôi và Hàn Thiên mới rời khỏi nhà. Còn Dật Quân thì ngái ngủ trên chiếc ghế sofa. Trên con đường nhựa quen thuộc, chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện.

"Lâu rồi tớ chưa đi ngắm hoàng hôn..."

"Tớ cũng vậy, hôm nay phải ngắm lâu một chút..."

"Tớ lại quên máy ảnh ở nhà, xem ra không thể chụp ảnh được rồi..."

Nhìn lại đã đi một quãng rất xa nên tôi không quay lại lấy máy ảnh. Chỉ tiếp tục cùng Hàn Thiên đi trên con đường nhựa, ánh mặt trời vẫn còn gay gắt, nhìn vào chiếc đồng hồ của Hàn Thiên "3 giờ 45 phút".

Đoán chừng khi chúng tôi vừa lên đến nơi mà ngày nhỏ chúng tôi thường ngồi cùng nhau ngắm hoàng hôn, có lẽ hoàng hôn cũng vừa buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thanh Xuân Ấy (3)

Khi chúng tôi vừa lên đến nơi mà chúng tôi vẫn thường ngồi ngắm hoàng hôn khi còn nhỏ thì ánh hoàng hôn cũng vừa buông xuống. Chân trời phía Tây nhuộm một màu đỏ. Hàn Thiên kéo tôi ngồi xuống một hòn đá to bên cạnh. Cậu ấy không nói, tôi cũng im lặng. Thời gian cứ trôi dần đi, đêm tối bao trùm lên mọi cảnh vật. Lúc này, Hàn Thiên mới lên tiếng: "Chúng ta về thôi!"

"Nhưng mà... chân của tớ..."

Hàn Thiên đột nhiên khựng gối xuống, vỗ vỗ lên vai của mình: "Lên đi, tớ cõng cậu."

Tôi chần chừ một lúc. Cần thận suy nghĩ, nếu như tôi không lên để cậu ấy cõng, có lẽ sẽ chẳng thể về nhà được. Thế nên, tôi liền leo lên lưng cậu ấy. Phải thú thật rằng, bờ vai của Hàn Thiên rất rộng, lại còn rất ấm áp. Có lẽ, cho đến tận sau này tôi cũng sẽ không quên được ngày hôm nay. Lần đầu tiên giữa chúng tôi như không còn khoảng cách, cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được một hơi ấm kì lạ từ cậu ấy.

Khi gần đến nhà tôi, chỉ còn khoảng mấy bước chân nữa, tôi bảo Hàn Thiên: "Được rồi, bỏ tớ xuống đi. Cảm ơn!"

Tôi tuột xuống khỏi Hàn Thiên, bước cao bước thấp tiến về phía nhà của Dật Quân. Như tôi đã nói rồi đấy, tôi luôn ăn nhờ ở đậu nhà của anh ấy. Cũng chẳng lạ gì, mặc dù nhà tôi có dì giúp việc chăm sóc tôi nhưng mà bố mẹ vẫn không yên tâm để tôi ở nhà một mình. Thế nên đã tống cổ tôi qua nhà Dật Quân ở. Mà tôi chịu đi cũng chỉ vì món súp nho khô của mẹ Dật Quân ăn rất ngon. Quay về chuyện chính, khi tôi sắp bước vào nhà, tiếng Hàn Thiên vọng lên từ sau lưng: "Nhớ đắp thuốc đấy. Lần sau đừng bắt cần như vậy nữa!"

Tôi lúc đó chỉ âm ừ rồi bước vào nhà, cũng không để ý rằng Hàn Thiên đã về chưa. Nhưng sau này, khi tôi đọc bức thư của cậu ấy. Tôi mới biết, thật ra cậu ấy rất để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt của tôi, mà tôi thì chưa một lần quan tâm đến cậu ấy, dù chỉ là chuyện nhỏ nhất.

Lúc tôi vào nhà, chỉ nhìn thấy Dật Quân đang ngồi ngủ trên ghế sofa. Có lẽ là chờ tôi đến ngủ gật ở đây luôn rồi. Nhìn Dật Quân như thế thôi, chẳng được tích sự gì cả, chỉ mỗi tôi là rất thương yêu đứa em gái là tôi đây. Nhìn về phía tủ lạnh, tờ giấy màu vàng mà bác tôi ghi lại. Hóa ra hôm nay cả hai bác phải đi Hà Nội dự hội thảo.

Không vội đánh thức Dật Quân, tôi lên lầu thay quần áo sau đó ăn phần cơm tối mà anh ấy để dành cho tôi. Nhìn đĩa cơm thịt bò thật là ngon, tôi bỗng nhiên cảm thấy thương Dật Quân chết mất. Lòng tốt lại nổi lên, tôi kéo Dật Quân từ trong giấc mơ dậy: "Mau dậy cho em. Chúng ta ăn cơm thịt nướng nào!"

Dật Quân hai mắt lơ đãng, gật gù ngồi thẳng dậy: "Thịt bò gì chứ?..."

Nhắc đến thịt bò, bỗng nhiên hai mắt tôi sáng lên, ăn hết phần cơm tối của tôi. Sau khi Dật Quân no say xem tivi, tôi bỗng nhiên cảm thấy hối hận, biết trước kết cục thế thảm như vậy tôi đã chẳng gọi anh ấy dậy. Nhưng mà Dật Quân vẫn còn nhân tính đấy chứ, vẫn còn sandwich trong tủ lạnh. Tôi đó, tôi ăn hết phần sandwich còn lại trong tủ lạnh rồi đi ngủ. Trước khi đi ngủ còn không quên buông một câu: "Đừng xem tivi quá lâu, lo mà học bài đi. Ngày mai kiểm tra đấy!"

Nghe tôi nói như thế, tên lười biếng nào đó bật dậy khỏi sofa, lao như tên bắn lên phòng học. Tôi cười thầm bước về phòng, lần này chắc chắn Dật Quân sẽ tức chết!

Sáng hôm sau, tôi cùng Dật Quân dạo bước trên con đường nhựa đến trường. Suốt dọc đường đi, mười cô nữ sinh thì hết chín cô nữ sinh ngoảnh mặt lại nhìn. Mà người thu hút sự chú ý chính là người đang đi cạnh tôi đây. Mà phải nói thật, Dật Quân này cũng quá đẹp trai. Nhìn anh ấy ngu ngốc thế thôi, nhưng mà là một trong những thần đồng của lớp 10K1 đấy. Cơ mà nói một chút, trường K của chúng tôi chỉ có thứ tự từ K1 đến K8 thôi, cho nên có thể nói lớp K1 chính là lớp học giỏi nhất đấy.

Vừa vào lớp, tôi đã bị cảnh trước mắt dọa xém chút nữa thì ngất. Hàn Thiên- vua đi trễ hôm nay lại là người sớm nhất vào lớp. Lại còn đang chép bài nữa cơ chứ, không thể tin được. Dật Quân và Hàn Thiên vừa gặp nhau thì đã quàng tay quàng chân nhau đi chơi, thành ra tôi là người bị bỏ rơi lại một mình. Cũng may còn Thanh Tuyền ở trong lớp, đã thế hôm nay không hiểu bị khủng cái gì, có lòng tốt mua thức ăn sáng cho tôi.

"Thanh Tuyền, không cần đâu, tớ ăn rồi!"

"Tớ thất tình!"

Cái gì chứ? Thanh Tuyền đại mỹ nữ mà còn thất tình. Thế tôi đây có phải ế cả đời rồi không. Tôi không muốn đâu, ít ra cũng còn một người để tôi lấy chứ.

Nãy giờ chỉ là đùa thôi, quay sang an ủi Thanh Tuyền: "Không sao, sợ gì không có hoa thơm, từ từ tìm người khác."

Mãi một năm sau đấy tôi mới biết, người từ chối Thanh Tuyền chính là đại nam thần của lớp 11K1- Hạ Hàn Phong, mà cũng chính là anh trai trong truyền thuyết của Hàn Thiên.

Thật trùng hợp!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thanh Xuân Ấy (4)

Năm ấy, tôi không biết rằng con đường phía trước còn nhiều chông gai đang đợi tôi. Và khi ấy, tôi chỉ mãi đắm chìm trong những niềm vui của tuổi thanh xuân.

Năm ấy, tôi không biết, định mệnh sẽ bắt ngờ tung ra một đoàn chí mạng. Tôi cũng chẳng biết được, Hàn Thiên sẽ đột nhiên bỏ tôi mà ra đi.

Tất cả mọi sự xảy ra như thế nào, tôi cũng chẳng hề biết. Tôi của năm ấy, đầy nét hồn nhiên và tươi trẻ, trải qua những ngày tháng đẹp nhất cuộc đời với

suy nghĩ sau ngày mai còn có ngày nữa. Sau đêm đen kịt, chính là tia sáng mặt trời. Nhưng giữa những sự đời và cả những đau khổ mất mát, tôi chợt nhận ra, trên thế giới này cũng chẳng có thứ gì là trọn vẹn. Không trải qua mất đi thì làm gì biết trân quý. Thế nên, mất đi Hàn Thiên chính là bài học đầu tiên tôi nhận được, như thế tôi mới biết cách gìn giữ những hồi ức thanh xuân.

Nước mắt của Thanh Tuyền không biết tự bao giờ đã tràn trên mặt. Tôi không hiểu, tại sao phải khóc, tôi cũng rất thật thà an ủi cậu ấy: "Thanh Tuyền, đừng khóc nữa. Tớ hứa với cậu nhất định sẽ tìm cho cậu một người bạn trai xứng đáng mà... đừng khóc nữa... đừng khóc..."

"Tớ biết là không nên khóc, nhưng mà... hức... tớ không... hức... nhìn được!"

Tôi cảm thấy an ủi cũng chẳng được gì, nên đành để cậu ấy khóc cho thỏa. Để cậu ấy tựa vào bờ vai không mấy vững chắc của tôi mà khóc. Những giọt nước mắt như sương sớm, từng giọt từng giọt rơi xuống chiếc áo sơ mi màu trắng của tôi, thấm ướt bờ vai tôi. Nhưng tôi không lên tiếng, mặc cho Thanh Tuyền nức nở. Trong căn phòng lớp học rộng lớn chỉ còn lại những tiếng nức nở của Thanh Tuyền, nghẹn ngào như thế thế giới này không cần cậu ấy nữa.

Thanh Tuyền sau một hồi khóc sấp sung cả mắt, cuối cùng cũng chịu nín. Mà trái lại, bờ vai của tôi bị ướt một mảng lớn, thật tội nghiệp chiếc sơ mi trắng mới mua của tôi. Điều đáng ngờ hơn nữa là, lúc này Thanh Tuyền khóc như mưa, bây giờ lại cười tươi như hoa. Tôi không biết Thanh Tuyền có phải là cố tình khóc như thế để chơi khăm tôi không đây.

Tiếng chuông vào giờ học đã điểm, lúc này mới nhìn thấy Hàn Thiên và Dật Quân từ ngoài cửa đi vào. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Dật Quân, tôi có thể chắc rằng anh ấy vừa ăn một tràng no say. Còn tôi, chẳng được ăn mà còn phải làm một cái xô đựng nước mắt cho Thanh Tuyền. Ông trời thật bất công!

Đột nhiên, tiếng của Dật Quân từ bàn phía sau vang lên: "Thùy Tinh, anh còn bánh mì này..."

Tôi trong lòng thầm nghĩ: "Ông trời hóa ra cũng tốt thật đấy chứ. Ít ra cũng nghe được tiếng lòng của tôi!"

Nhưng... trong lúc tôi đang vui mừng thì tiếng của Dật Quân lại một lần nữa vang lên: "Đề lát nữa ra giờ giải lao ăn đó nha..."

Trong lúc tôi thật lòng tán thưởng ông ta thì ông ta lại không thương tiếc đá tôi một phát rớt xuống đất. Nhất định sẽ không còn lần sau tôi kì vọng vào ông ta đâu!

Bỏ qua chuyện tôi bị ăn cú lừa của Dật Quân. Trở lại với cục băng ngàn năm đang ngồi cạnh tôi đây. Đặt cậu ấy tên "Hàn Thiên" cũng có nghĩa đấy chứ. Với cái tính lạnh lùng của cậu ấy, thì cái tên kia có nhằm gì.

"Hàn Thiên, cậu... đang ngăn ngó cái gì thế?"

"Trời sắp mưa rồi!"

Chỉ có bốn chữ vền vẹn như thế mà đã khiến tôi nhớ lại ngày đầu tiên gặp nhau. Nhớ lại từng chi tiết nhỏ trong cuộc gặp gỡ hôm ấy, tôi bất giác mỉm cười.

"Chúng ta tắm mưa đi, hôm nay cũng chẳng có học gì ngoài môn thể dục."

Tôi biết chắc hôm nay sẽ chẳng học thể dục đâu. Tôi nói thật lòng, thầy thể dục của bọn tôi tuy là thầy dạy thể dục nhưng bụng của thầy có khi còn to bằng bụng của con gấu trúc trong sở thú. Các bạn thử tưởng tượng xem, một ông thầy thể dục, có cái bụng to đùng, rồi chẳng có tí tẹo gì gọi là cơ bắp. Và lại, thể lực thầy ấy có khi còn kém hơn cả cục băng ngồi cạnh tôi đây, những ngày trời trở gió hay có mưa, thầy ấy sẽ cho cả lớp nghỉ học vô điều kiện. Mà trong khi đó các lớp khác, dưới sự dạy dỗ của thầy Minh, vẫn phải chạy trong mưa đến khi mệt là mới thôi. Cho nên lớp chúng tôi thường gọi thầy ấy là "Bụng nước lèo".

Nhưng mà thầy ấy cũng chẳng biết chúng tôi đặt cho thầy ấy cái tên gì đâu. Nếu biết được cũng chẳng biết thầy ấy sẽ xử lí chúng tôi như thế nào.

"Không thể. Chân cậu không được khỏe!"

Tôi cố tình đứng dậy, đập mạnh mấy phát, có ý chứng tỏ với cậu ấy tôi không sao.

"Tớ không sao, đã khỏe rồi." Quay xuống Dật Quân gào to với anh ấy: "Anh, đi tắm mưa đi mà... đi mà..."

Dật Quân không chịu nổi bộ mặt của tôi. Lập tức gạt đầu: "Được, được. Đi thôi."

Không còn cách nào khác, Hàn Thiên cũng theo chúng tôi xuống sân. Con mưa bụi mùa thu không lớn, lớp chúng tôi đắm mình trong cơn mưa rả rích. Hàn Thiên lúc đầu chẳng chịu ra ngoài, nhưng dưới sự lôi kéo của tôi, mà không phải, cậu ấy chỉ sợ tôi kéo cậu ấy không may trật chân nữa thì khổ. Thế nên, đành theo tôi ra sân.

Nước mưa ướt đầm bộ đồng phục thể dục màu xanh biển của chúng tôi. Những hạt mưa bụi tạt mạnh vào cơ thể, nhưng lúc ấy chúng tôi chỉ có niềm vui đang nhen nhóm trong lòng. Sau này, tôi nghĩ có lẽ cơn mưa năm ấy tôi sẽ chẳng bao giờ quên, cũng như sẽ không thể quên đi được những con người đã cùng tôi trải qua tuổi thanh xuân.

Một Chu Thanh Tuyền xinh đẹp.

Một Lê Dật Quân luôn yêu thương tôi.

Một Hứa Thiên Tình hồn nhiên vô tư.

Một Trịnh Thục Trinh luôn hết lòng giúp đỡ tôi.

Một Trần Kiểm thần đồng.

Và cả một Hạ Hàn Thiên luôn quan tâm tôi, luôn bên tôi.

Tất cả sẽ chẳng bao giờ phai nhạt đi theo thời gian.

Có lẽ tôi sẽ không quên được đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thanh Xuân Ấy (5)

Hôm nay là một ngày đẹp trời, ngắm lại không đi chơi thì cũng phí lắm chứ. Tôi lẩn qua lẩn lại mấy vòng, không ngủ được nữa đành bật dậy khỏi giường. Vệ sinh cá nhân xong, mở cửa bước xuống cầu thang, tiện thể ghé mắt vào căn phòng đối diện, Dật Quân đã dậy từ rất sớm, tôi đoán thế. Hôm nay chắc là trời sẽ mưa to lắm đây, chuyện này phải nói là ngàn năm có một. Có bao giờ mà ngày chủ nhật Dật Quân chịu dậy sớm đâu, khó khăn lắm tôi mới lôi được anh ta ra khỏi phòng. Ấy mà hôm nay, chẳng cần tôi kêu réo gì nữa, anh ta đã dậy sớm vô cùng.

Tôi bước xuống cầu thang, chỉ còn mấy bậc nữa là đến được phòng khách. Sặc, chuyện gì đây? Có phải là tôi bị gì rồi không, Dật Quân đang nấu ăn sao? Từ từ tiến đến cửa phòng bếp, tựa lưng vào cánh cửa gỗ phòng bếp, tôi cất giọng lãnh lút: "Dật Quân, anh đang làm gì thế?"

"Làm đồ ăn sáng!"

Sét đánh ngang tai! Dật Quân đại thiếu gia nổi tiếng chưa từng đụng tay đến việc nấu ăn, hôm nay sao lại tự mình nấu bữa sáng? Tôi nghĩ thầm, một lát nữa thôi, tôi đảm bảo đảm anh ta không dứt tay thì cái nhà bếp này cũng không ra hình dạng gì.

Bỗng nhiên Dật Quân "A..." một tiếng. Tôi giật mình tiến sát lại chỗ anh ấy đang đứng. Thấy chưa, tôi đoán có sai đâu, dứt tay rồi. Xem ra lần này nhà bếp không bị hư hại gì rồi. Quay lại nhìn Dật Quân, anh ấy đang nhìn tôi bằng ánh mắt đáng thương vô cùng, lòng thương người nổi lên, tôi cầm tay anh ấy dứt ngay vào vòi nước. Chỉ nhìn thấy hàng mày của anh hơi nhăn lại. Đau lắm nhỉ?

Sau khi được tôi băng bó xong, Dật Quân vẫn miệt mài trong phòng bếp. Tôi thấy có nói thế nào anh ấy cũng chẳng chịu ra khỏi chỗ đó, thế nên đành để anh ấy tiếp tục nấu ăn. "

"Bác gái à, đừng trách con không chịu quan tâm con trai cưng của bác. Chỉ là con có khuyến thế nào anh ấy cũng chẳng chịu ra khỏi phòng bếp thôi." Tôi thầm nói trong lòng.

Dật Quân nấu ăn đến trưa vẫn chưa xong. Tôi đợi đến nỗi ngủ gục trên chiếc ghế sofa. Lúc nghe anh ta ca thán trong điện thoại: "Thiên à... mau đến nhà tớ đi. Hôm nay tớ làm món ngon cho cậu đây..." tôi mới biết thì ra đồ ăn đó là làm cho Hàn Thiên.

Dật Quân mang thức ăn ra đặt trên bàn, tôi ở phía sau gào rú anh ta: "Anh, sao anh có thể ác vậy chứ. Em đợi anh cả buổi sáng, đổi lại chẳng được tí gì để ăn!"

Trong lúc tôi đang thảm thiết gào rú thì Dật Quân lên tiếng: "Ai bảo em đợi chứ!"

Còn nói như thế nữa sao? Tôi ỉu xiu đi lên tầng trong tiếng cười hô hô của Dật Quân. Vui mặt vào trong chiếc gối, tôi thầm oán hận. Dật Quân ơi Dật Quân! Tôi là em họ của anh kia mà, chỉ một bữa ăn mà anh chẳng cho tôi ăn được sao? Huhu, tôi thề. Tôi thề là sau này cho dù anh có bị bác gái đuổi ra ngoài đường tôi cũng chẳng thèm đem đồ ăn cho anh đâu.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên ngộ ra. Thương tôi nhất là ai? Là ba tôi. Ấy, tôi nhầm rồi, là bác gái. Thế là, tôi gọi ngay cho bác gái. Than thở với bác từ sáng đến giờ tôi chưa có thứ gì trong bụng, mà Dật Quân chẳng những không cho tôi ăn mà còn trêu đùa tôi.

Gác điện thoại, tôi cười thầm. Tiếng Dật Quân vọng lên từ dưới tầng: "Thủy Tình, xuống ăn cơm đi nào!"

Tôi còn chưa leo xuống giường thì đã nghe tiếng bước chân chạy lên tầng. Hề hề, Dật Quân, lần này anh đừng trách tôi ác, chỉ là không chịu yêu thương tôi thôi.

Cửa vừa mở, tôi phang ngay chiếc điều khiển tivi vào mặt người nào đó. Nhưng thật tiếc, người ở đằng trước né được, thế là người đứng phía sau ấy ăn ngay cái điều khiển ngon lành của tôi. Cảm thấy kì lạ, nếu là Dật Quân, sau khi bị ăn cái điều khiển anh ta đã la ói trời, gọi đất không thâu gọi trời không thông. Trái lại, chỉ có tiếng điều hòa chậm chậm vang lên.

Tôi nghi ngờ quay đầu lại, phát hiện Dật Quân đang thoải mái tựa vào cánh cửa phòng. Mà người hứng cái điều khiển ấy lại là Hàn Thiên.

"Cậu có sao không? Xin lỗi, tớ không cố ý đâu!"

Hàn Thiên vẫn còn bung mặt, nhưng đáp trả tôi bằng giọng điệu chẳng có gì đáng lo: "Không sao, tớ không sao!"

Tôi phát hiện, vùng trán của Hàn Thiên bắt đầu ửng đỏ, lệt lệt trong ngăn kéo tủ, tôi lấy cho cậu ấy một chai thuốc giảm đau. Còn khuyến mãi thêm thuốc chống sẹo, tưởng tượng ra khuôn mặt không tỉ vết của Hàn Thiên có một mảng sẹo lớn. Ôi, xấu chết đi được.

Hàn Thiên nhận lấy chai thuốc trong tay tôi, sau đó quay người đi xuống tầng. Hàn Thiên vừa đi xuống tầng, tiếng cười hô hố của Dật Quân lại vang lên: "Ấy dà, đồ ăn chắc nguội hết rồi!"

Xia xia vào trán tôi, anh ta nói: "Em gọi điện mách với mẹ anh phải không? Phải không? Em gan lắm, đợi đấy!"

"Anh mới là người đợi đấy!"

Quay lại làm mặt quỷ với tôi, anh ta chạy thẳng xuống tầng, không quên gọi với theo: "Thiên, đợi tớ!"

Thôi tôi rồi. Chẳng những không trả thù được Dật Quân, mà ngay cả cái điều khiển tivi của tôi cũng bị nát. Thậm chí, tôi còn chẳng được đi chơi nữa chứ.

Lê Dật Quân! Tôi và anh không đội trời chung mà! Tôi thề là sẽ giết anh!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Năm Rộng Tháng Dài (1)

Trên thế giới này, chẳng có ai là hiểu được hết thảy mọi nghịch lí của cuộc sống. Tôi cũng như thế, mặc dù trải qua không ít gian nan trong cuộc sống, nhưng tôi chưa một lần tìm được lí do cho câu hỏi ấy. Thế nên, tôi chỉ đành quay mặt làm ngơ tiếp tục bước đi tiếp. Tôi không cần biết, phía trước tồn tại những gì tôi chỉ cần biết rằng, trên thế giới này vẫn có người cần tôi và yêu thương tôi.

Thời gian rảnh rỗi của tôi như thế đã bay biến đến chín tầng mây. Hôm nay lại là một ngày trời âm u vô cùng, ngồi trong phòng thi tôi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Ông trời sao lại bất công như vậy chứ, sinh ra một người vừa thông minh vừa xinh đẹp như tôi mà lại sinh ra một người vừa xấu vừa ngốc như Dật Quân nhỉ? Sở dĩ tôi có câu hỏi như thế là vì Dật Quân ngồi bên cạnh đang lườm tôi sắp rơi cả mắt. Cảm thấy không chịu được ánh mắt đó của anh ta nữa, tôi bực dọc lên tiếng: "Dật Quân, anh lườm cái gì thế?"

"Anh không hiểu tại sao em lại thông minh hơn anh nhỉ?"

Cái này chỉ có ông trời mới biết! Lê Dật Quân à, chẳng phải mẹ của tôi thường mắng tôi là tôi không thông minh bằng anh sao. Tại sao hôm nay anh lại hỏi tôi câu đó vậy?

"Anh đi mà hỏi ông trời!"

Tôi những tưởng Dật Quân sẽ im miệng mà tự kỉ một mình, nào ngờ anh ta lại lên tiếng: "Anh biết đi tìm ông trời ở đâu?"

Sặc... câu này mà cũng hỏi tôi được sao? Quốc bảo! Quốc bảo! Tôi thật hết nói nổi nữa rồi, logic của tôi hình như không theo kịp anh ta! Tiếng chuông vào giờ học cuối cùng cũng vang lên. Dật Quân ừ ừ gục đầu xuống bàn, mãi khi cô giáo vào lớp anh ta mới chịu ngước mặt lên.

Hôm nay chúng tôi phải thi môn đầu tiên là môn toán. Liếc nhìn sang Dật Quân, vẻ mặt anh ta vô cùng biểu cảm dường như rất muốn nói: Tôi là ghét nhất cái môn này! Bỏ qua chuyện anh ta học giỏi toán hay không, lại tiếp đến chuyện anh ta đang ngáy ngốc nhìn đề trên bảng. Tôi những tưởng anh ta không biết làm, định quay sang nhắc nhở vài câu. Đột nhiên anh ta đột nhiên gào to: "Ôi mẹ ơi, ông trời thật thương con chết mất!"

Cô giáo quay đầu lườm anh ta một phát, Dật Quân ý thức được độ quan trọng của vấn đề. Cười cười tiếp tục viết bài, tôi quay sang thì thầm: "Em cảm thấy ông trời thật thương anh quá đi!"

Sự thật là ngày hôm qua hai bác không có ở nhà, anh ta nằm ngủ cả một ngày. Trong khi đó tôi đang bù cở học bài chuẩn bị thi. Tôi còn cố vắt óc suy nghĩ những bài vô cùng khó, nào ngờ hôm nay cái đề của cô giáo ra cho chúng tôi lại dễ như ăn cháo. Tôi đã nói mà, ông trời thật chẳng công bằng với tôi!

Giờ kiểm tra toán cuối cùng cũng kết thúc. Dật Quân bật dậy từ chiếc ghế, tinh thần hình như rất sáng khoái thì phải. Tôi tò mò nhìn sang phía Hàn Thiên ở cuối bàn, thầm nghĩ: Với thành tích của cậu ta, cho dù có dùng đầu gối suy nghĩ cũng giải được mấy bài toán khi này. Vẫn là tôi nên tự lo cho mình hơn, trong khi tôi đang thầm tính toán xem mình có làm sai bài nào hay không thì Dật Quân ở bên cạnh đang lên mạng hay nhắn tin gì gì đó.

"Anh chắc là anh làm đúng sát?"

Dật Quân nghe được câu đó, cóc đầu tôi một cái, nói: "Ồi mẹ ơi, anh là ai chứ? Là Lê Dật Quân ấy nha, làm sao sai được chứ?"

Bỏ qua cái thói tự tin của anh ta, tôi trong lòng thầm rửa tên ôn thần nào đó. Cuối cùng thì kết quả kì thi cuối kì cũng có, nhìn lên bảng điểm thi tôi thầm nghĩ: "Dật Quân ơi là Dật Quân, lần này anh thì chết rồi!"

Tôi cũng không ngờ thành tích của tôi lại cao như thế, cũng đứng thứ hai trong bảng xếp hạng của khối ấy chứ. Đơn nhiên là tôi thua Hàn Thiên rồi! Trên đường đi học về, tôi vui vẻ nhảy chân sáo. Bước vào cửa nhà, nhìn thấy Dật Quân chưa thay quần áo đã lụi lụi trong tủ lạnh tìm thức ăn. Tôi vừa bước lên tầng vừa ca thán: "Ồi mẹ ơi, lần này xem ai sẽ ăn đòn đây..."

Vừa nghe như thế, Dật Quân tay đang cầm quả táo đỏ ném thẳng lên tầng mà chẳng cần suy nghĩ, cũng may tôi nhanh nhẹn né tránh, nếu không có lẽ đã đo đất lâu rồi. Tôi bước vào phòng, còn nghe được giọng nói của Dật Quân từ dưới tầng vọng lên: "Em đợi đấy, anh nhất định sẽ trả thù!"

"Em đợi!"

Tôi thầm cười xấu xa, Dật Quân có lẽ xấu hổ rồi. Nhưng, sai rồi, người không biết hai chữ "sĩ diện" viết như thế nào như anh ta làm gì biết xấu hổ chứ. Tôi thay quần áo xong đi xuống tầng, nhìn thấy anh ta đang thỏa mãn xem phim thần tượng. Tôi bất mãn buông một câu: "Anh ăn hết táo đỏ rồi à?" tôi vừa lụi lụi tủ lạnh vừa hỏi.

Dật Quân vẫn chăm chú vào màn hình tivi vừa đáp: "Ồ đây!"

Tôi đóng cánh cửa tủ lạnh, tiến lại phía ghế sofa Dật Quân đang ngồi, tôi còn chưa đến được ghế sofa, Dật Quân bỗng ném trái táo đỏ về phía tôi, nói: "Lúc này chẳng phải đã có táo đỏ ăn rồi sao?"

Rõ ràng là chặn họng tôi mà. Tôi làm ngơ đáp: "Em giẫm nát rồi!"

Dật Quân ậm ừ mấy tiếng, lại hỏi: "Bố mẹ em vẫn chưa về nữa sao?"

"Hôm qua vừa về nhưng lại bay tiếp rồi. Có lẽ mấy ngày nữa mới về."

"Hay là em đừng về nhà nữa, ở lại đây cũng được!"

Không phải là ý tốt đâu, chẳng qua là muốn tôi học bài giùm anh ta mà thôi. Cơ mà tôi vẫn thích ở nhà Dật Quân hơn ấy. Không phải bởi vì mỗi ngày cãi nhau với Dật Quân mà sinh vui, chỉ là bác gái rất thương tôi, chỉ cần tôi muốn ăn bác ấy nhất định sẽ nấu cho tôi ăn. Thế nên tôi mới mặt dày ở lại đây!

Tôi nằm trên ghế sofa xem phim được một lúc đã sắp đến chiều. Nhìn thấy Dật Quân đứng dậy xỏ dép đi xuống phòng bếp, tôi gọi với theo: "Dật Quân, nấu bát mì giúp em!"

"Đợi anh một lát."

Tôi chợt cảm thấy hôm nay Dật Quân thật là tốt bụng. Tôi vừa định cảm thán một câu thì anh ấy lại lên tiếng: "Khỏi phải khen!"

Anh ta thật đúng là anh họ yêu dấu của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Năm Rộng Tháng Dài (2)

Dật Quân nấu xong bát mì cũng là chuyện của một tiếng sau. Tôi vừa ăn mì vừa cảm thán: "Dật Quân, sao hôm nay nấu mì ngon thế?"

Về mặt anh ta như muốn nói: Anh không nấu mì ngon thì còn thằng nào nấu ngon hơn anh hả?

Bỏ qua cái vẻ mặt đắc ý của anh ta, lại tiếp đến chuyện tôi đang khổ sở ăn hết bát mì to dùng mà Dật Quân vừa nấu. Thật ra cũng chẳng ngon là mấy, chỉ là hơi nặn một chút. Mà tôi bẩm sinh đã thích ăn đồ ngọt, nhưng nghĩ lại lỡ nói bậy một câu thôi, không chừng tối nay đến táo đỏ tôi cũng chẳng có để mà gặm ấy chứ. Thế nên, tôi mới phải dối lòng khen anh ta nấu mì ngon đấy.

Ngoài mặt thì tỏ vẻ ăn ngon lắm, nhưng trong lòng tôi đang nổi từng cơn gió thét đây: Huhu, ông trời sao lại bắt công với con thế chứ? Người ta có anh họ hiền lành dễ mến còn con thì phải nhẫn nhịn chịu đựng cái thằng anh trời đánh này đây. Thử hỏi hai chữ "công bằng" đang ở đâu?

Khó khăn lắm tôi mới ăn hết bát mì mặn chát của Dật Quân. Trong khi tôi đang thỏa mãn vừa uống nước vừa xem phim thần tượng thì Dật Quân đột nhiên buông một câu: "Thủy Tinh, mì lúc này em ăn có ngon không?..."

Tôi vừa định dối lòng nói "ngon" thì anh ta lại cười hi ha, nói: "Lúc này là anh cố ý cho thêm muối vào đấy..."

"Lê Dật Quân, anh đợi đấy!"

Một tiếng sau...

"Dật Quân, nấu mì cho em đi!"

"Dật Quân, em muốn ăn táo đỏ, anh nhường cho em đi!"

"Dật Quân, anh giúp em lấy cốc nước đi!"

Dật Quân này giờ nghe điệp khúc của tôi cuối cùng không chịu nổi nữa, bực bội buông một câu: "Đợi một lát, em nói mãi mà không mệt sao?"

Phải đó, em chính là không mệt! Nhưng mà tôi chẳng ngốc mà nói câu đó ra miệng, chỉ làm mặt đáng thương, nói: "Mệt, em mệt chứ! Thế nên, anh nấu mì cho em đi!"

Dật Quân chưa đi được bao lâu, tôi lại tiếp tục gào rú: "Anh đừng ăn hết táo đỏ đấy, sẵn tiện lấy nước giúp em!"

"Biết rồi!"

Buổi tối, tôi và Dật Quân chẳng tìm được thứ gì để ăn, đành thê thảm ăn táo đỏ còn trong tủ lạnh. Tất cả đều tại Dật Quân chết tiệt này, tại anh ta cả ngày chẳng chịu làm gì hết ngủ rồi ăn, ngay cả bánh sandwich còn trong tủ cũng ăn nốt. Hại tôi buổi tối chẳng có gì để lót dạ dày. Nhưng mà anh ta cũng còn nhân tính đây chứ, cũng để lại mấy trái táo đỏ để tôi ăn.

"Dật Quân, em đói chết rồi!"

"Đợi anh một lát, anh đi có chuyện!"

Tôi tưởng rằng anh ta nhẫn tâm bỏ tôi lại một mình mà đi chơi. Thế là sau khi anh ta vừa đi ra khỏi nhà, tôi lại ngân vang cái điệp khúc thân quen: "Dật Quân chết tiệt, Dật Quân thối tha. Dật Quân không có nhân tính... sao anh nỡ bỏ tôi ở nhà một mình chứ?..."

Tôi chửi mắng Dật Quân đến ngủ quên trên ghế sofa. Chẳng biết là qua bao lâu, Dật Quân cuối cùng cũng chịu mò về nhà. Điều kì lạ nhất là trên tay đang cầm cái gì to to ấy!

Tôi đang nằm trên ghế sofa, bàn tay mềm mại của Dật Quân hết vỗ vào mặt tôi rồi lại kéo tay tôi. Không chịu nổi nữa, tôi phết thật mạnh vào cái tay kia, nói: "Anh đừng nháo nữa, em muốn ngủ!"

"Vậy thì em ngủ tiếp đi, anh ăn một mình vậy!"

Ăn? Nghe đến ăn tôi liền bật dậy khỏi sofa. Ày da, tôi đói sắp chết rồi! Nhìn trên bàn toàn thức ăn ngon, tôi nghi ngờ nhìn người đối diện: "Là anh mua đó hả?"

"Em nghĩ là ai?"

"Đương nhiên là anh mua rồi, làm gì có ai tốt như anh chứ!"

Tôi cầm miếng bánh mì lên, cắn một miếng thật to. Nhìn sang Dật Quân, anh ta chẳng những không ăn mà hết sức tốt bụng mở nước giúp tôi, tôi kinh ngạc hỏi: "Anh không ăn sao?"

Dật Quân lắc đầu, đột nhiên đứng dậy xoa đầu tôi, nói: "Em ăn đi, anh đi học bài đây!"

Xoa đầu tôi rồi, Dật Quân đi thẳng lên tầng. Mãi cho đến hôm sau, khi tôi nhìn thấy tiền tiết kiệm vốn rất nhiều của Dật Quân chỉ còn lại chút ít. Tôi mới biết ngày hôm qua, anh ấy lấy tiền của mình mua đồ ăn khuya cho tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thương Dật Quân đến như thế, tôi quyết định, cho dù sau này tôi có nghèo đến đâu cũng nhất định mua đồ ăn ngon cho anh ấy.

"Dật Quân, hôm nay chúng ta đừng ăn mì nữa, sang nhà em ăn món ngon thôi!"

Tiếng Dật Quân ở trên tầng vọng xuống: "Bố mẹ em về rồi à?"

"Vâng, vừa về khuya hôm qua. Anh nhanh lên, đứng lù ra đó làm gì?"

Tôi thừa biết Dật Quân đang nghĩ gì, chắc anh ấy lại đang nghĩ: Hôm nay con nhỏ này sao lại tốt thế nhỉ?

Bởi vì nhà tôi và Dật Quân chỉ cách nhau mấy bước chân nên tôi và anh ấy đến nhà tôi rất nhanh. Vừa vào cửa, đập vào mắt tôi là một bàn toàn thức ăn ngon. Cũng đã lâu lắm rồi tôi chưa được ăn thức ăn do mẹ tôi nấu nhỉ? Mà hình như tôi vẫn chưa giới thiệu về bố mẹ mình.

Thật ra gia đình nhà ngoại và nhà nội tôi đều có truyền thống ngành hàng không. Còn về bác tôi thì là ngoại lệ rồi. Bố tôi là Lê Học Khiêm, là phi công trưởng đó nha! Thật ra, tôi rất hâm mộ bố của tôi, ông ấy từ năm hai mươi tuổi đã vào viện hàng không. Còn mẹ tôi là Hạ Diễm, là tiếp viên trưởng đấy! Tôi cũng rất hâm mộ mẹ tôi, thậm chí có lúc tôi thường ước rằng mình có thể giống như bố làm phi công trưởng hay giống như mẹ làm tiếp viên trưởng. Còn về việc bố và mẹ tôi quen nhau như thế nào thì nói ra rất dài dòng nên tôi tạm bỏ qua vậy.

"Tiểu Tinh, A Quân! Hai đứa mau vào đây!"

"Dạ."

"Dạ."

Chỉ những lúc này tôi và Dật Quân mới đồng thanh được thôi. Đó là lúc thức ăn ngon đập vào mắt. Nghe mẹ gọi "A Quân" tôi chợt nhớ đến con cún con nhà tôi, nó cũng tên là "A Quân". Cũng lâu rồi tôi chưa đến nó nhỉ? Chẳng biết đi giúp việc dất nó đi đâu rồi?

"Bố, A Quân của con đâu mất rồi?"

Câu nói ấy vừa ra khỏi miệng, ánh mắt giết người của Dật Quân đã chĩa về phía tôi.

Tôi thật sự không biết à nha! Chỉ là trùng hợp thôi!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: A Quân, Tạm Biệt Nhé!

"A Quân sao?"

Tôi quay sang bố, đáp: "Vâng ạ! Nó đâu rồi?"

Bố tôi nhìn tôi trầm mặc, mãi một lúc sau mới cất lời: "Nó chết rồi!"

Chết rồi? A Quân của tôi sao lại chết? Là bệnh nặng hay là đi giúp việc không cho nó ăn? Chẳng phải bố nói sắp đến thi cuối kỳ nên tôi phải chăm chỉ một chút, giao A Quân cho đi giúp việc chăm sóc sao? Thế mà bây giờ bố nói với tôi A Quân chết rồi.

Bạn có biết chuyện gì gọi là đáng buồn chưa? Chính là khi một con cún con mà bạn xem là bạn thân nhất đột nhiên chết, chỉ một từ thôi đã làm cho bạn có cảm giác người bạn thân ấy đã đi rất xa rồi. Đau lòng, chính là cảm giác của tôi hiện tại. Bố nói, "A Quân chết rồi!". Tôi thật sự rất muốn hỏi bố, từ khi nào bố lại vô trách nhiệm với A Quân như vậy, nhưng bố là bố của tôi, tôi không thể nói như vậy với bố được. Bố thương A Quân như vậy, nó chết rồi, có lẽ bố cũng đau lòng như tôi vậy.

"Con không ăn nữa, con lên phòng đây!"

Mẹ tôi định nói gì đó, nhưng bố tôi kịp ngăn bà lại. Tôi chạy một mạch thẳng lên tầng, khước mắt nhòe đi, nước mắt rơi từng giọt từng giọt. Tôi lấy tay lau đi từng giọt nước mắt, nhưng tôi càng cố lau nước mắt lại càng chảy nhiều hơn. Tôi không lau nữa, mở cửa phòng bước vào trong, đập vào mắt tôi chính là quả bóng mà A Quân vẫn hay đùa giỡn, là tấm giẻ lau mà A Quân vẫn hay nằm. Tôi còn nhớ, cách đây mấy năm, khi đó là sinh nhật bốn tuổi của A Quân, quả bóng này là tôi mua cho nó, lúc ấy tôi còn khắc lên trên đấy tên của nó. Nhặt quả bóng lên khỏi mặt đất, tôi nói: "A Quân! Chị nhớ em lắm! Xin lỗi, xin lỗi đã để em một mình. Nếu lúc đó chị ở bên cạnh em có lẽ em đã không đi rồi. Tha lỗi cho chị!"

Cửa phòng đột nhiên mở ra, trong làn nước mắt tôi nhìn thấy Dật Quân đang đứng ở cửa. Anh ấy từ từ tiến lại phía tôi, từ từ ôm tôi vào lòng, nói với tôi: "Chú nói A Quân bệnh nặng. Chú ấy vì không muốn để em phân tâm nên giao A Quân cho đi giúp việc chăm sóc. Nhưng ngày thứ hai sau khi giao cho đi ấy, bệnh của A Quân ngày càng nặng hơn, sau khi A Quân chết chú ấy đem A Quân chôn ở chân núi mà em và A Quân thường đến chơi, còn lập bia cho nó. Chúng ta đến thăm A Quân, chịu không?"

"Nhưng mà A Quân sẽ không trở về nữa."

"Em ngốc quá, em vẫn còn có anh đây này. Anh cũng là A Quân rồi còn gì?"

Anh ấy có phải là đang so sánh mình với A Quân không? Nhưng mà anh ấy thì có điểm gì bằng A Quân của tôi chứ?

"Anh thì có điểm gì bằng A Quân?"

"Anh đẹp trai hơn A Quân!"

Như vậy cũng được sao? Đến đây nước mắt của tôi cũng quên rơi rồi. Anh ấy tự tin thế sao? Là em gái của anh ấy mười năm rồi tôi mới biết là anh ấy tự tin như thế đấy.

Chúng tôi men theo con đường mòn từ cửa sau nhà tôi đến chân núi, bây giờ đã là chiều tà, mặt trời đỏ rực đang giữ lấy chân trời phía Tây, dưới chân núi, có một ngôi mộ khắc hai chữ "A Quân". Nhìn cái tên được khắc trên bia mộ, tôi chợt cảm thấy có một cảm giác mất mát, làm sao không mất mát. A Quân ở bên tôi từ năm tôi mười bốn tuổi, tính ra cũng đã hai năm rồi. Trong hai năm ấy, chúng tôi vun đắp biết bao nhiêu tình cảm, mất đi A Quân cũng như tôi mất đi người bạn thân nhất.

"A Quân, em ở lại đây vui vẻ nhé! Sau này chị sẽ thường xuyên đến thăm em. Tạm biệt!"

Lúc sắp ra về, tôi đặt quả bóng khắc tên "A Quân" trước bia mộ, nói với A Quân một câu: "Chị sẽ rất nhớ em!"

Tôi đem tấm giẻ lau mà A Quân vẫn thường nằm ngủ trên đó giặt thật sạch, thật sạch. Để làm gì? Để có khi tôi mơ thấy A Quân, tỉnh dậy khỏi giấc mộng, khi tôi ôm tấm giẻ lau ấy vào lòng tôi sẽ chẳng nghĩ được bất cứ mùi hương nào còn lưu lại trên ấy, để tôi không còn nhớ A Quân nhiều thêm nữa.

Tôi nghĩ, cách tốt nhất để quên một ai đó hay một một thứ gì quan trọng, cách tốt nhất là đem tất cả kí ức về người đó thiêu đốt để chúng biến thành tro tàn của tháng năm này. Rồi sẽ có một ngày, đồng tro tàn ấy biến thành cơn gió bị năm tháng vô tình này thổi bay đến tận chân trời, hòa vào không khí. Ngày ấy, có lẽ bạn đã có thể quên đi những chuyện khó khăn nhất.

Có ai đã từng nói với bạn chưa? Chuyện khó nhất là bắt đầu, nhưng kết thúc lại càng khó hơn. Bạn nhất định phải ghi nhớ câu nói này nhé!

Cũng sẽ có một ngày, tất cả những kỉ niệm trong bạn bị năm tháng này vùi lấp. Đến nỗi những vết thương trong tim bạn cũng chẳng thể bị ai khác tìm được.

Cho đến tận sau này. Vào những ngày mưa, tôi thường mang trái tim mình ra phơi nắng, từng mũi kim đâm nhấm nỗi đau. Bởi vì tôi biết, Hàn Thiên vẫn đang ở trong đó, tôi sợ cậu ấy bị cơn mưa rào trong kí ức thấm ướt. Sợ cậu ấy ở trong ấy bị lạnh, sợ cậu ấy bị ốm... Thế nên, tôi không còn mở cửa trái tim mình lần nữa, bởi vì tôi cũng sợ những kí ức về Hàn Thiên bị năm tháng vô tình này cuốn đi mất. Và tôi cũng chẳng để trái tim mình rỉ máu lần nào nữa, như thể Hàn Thiên sẽ chẳng còn lạnh, chẳng bị ướt, chẳng bị ốm nữa...

Tôi cũng sẽ đem A Quân chôn tận sâu vào đáy lòng. Còn bây giờ, A Quân, tạm biệt nhé!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mưa

Có một nguyên lí của cuộc sống mà chẳng ai lí giải được cả. Ngay cả khi đã chai sạn trước những giống tố của đời người, tôi vẫn chẳng thể hiểu ra, vì sao thời gian lại trôi nhanh như thế? Vì sao ông trời lại định sẵn cái kết cục mà đáng ra phải do chúng ta tự mình tìm thấy?

Có người nói: Cuộc sống, muốn tiến về phía trước bắt buộc phải thể chấp một thứ, nó được gọi là thời gian.

Mà thời gian lại là một thứ có thể thay đổi mọi thứ. Nó sẽ không vì ai mà dừng lại, càng không mơ ước của bất cứ ai mà thay đổi.

Thời gian là thứ tuyệt tình nhất. Nhưng chính nó cũng là người bạn tốt nhất.

Có bao nhiêu cái giá như trong cuộc sống này? Có bao nhiêu cái trở thành sự thật?

Đời người có bao nhiêu lần vấp ngã rồi lại đứng lên. Chúng ta có thể nào không chấp nhận với bất cứ ai mà chịu buông tay thay vì cố chấp giành lấy. Chúng ta có thể vì một ai khác mà không phải bản thân mình chịu hi sinh một thứ gì đó, tha thứ cho ai đó không? Chúng ta có thể đứng so đo với cuộc sống, đừng trách thời gian sao lại trôi quá nhanh, đừng oán số phận không cho chúng ta điều mình muốn. Tại sao chúng ta không dừng lại giữa đường đời tấp nập, suy nghĩ xem năm tháng qua đi chúng ta đã thay đổi những gì, có được những gì và mất đi những gì? Tự hỏi bản thân xem trong thời gian qua chúng ta đã bỏ lỡ những gì, đủ để quên đi cái quá khứ đã trôi qua từ rất lâu kia mà bắt đầu lại một tương lai khác?

Tất cả chúng ta tồn tại trên đời này đều chỉ vì một lí do duy nhất, chính là vì bản thân mình.

Như thế, thời gian đã qua rất nhanh. Một năm học mới lại đến, đối với tôi mà nói, năm học mới là liều thuốc độc tàn nhẫn nhất, đã thế hằng ngày còn phải ngồi hàng giờ trong cái lò luyện thi của bác tôi. Đội ngũ gia sư của bác ấy không phải đẹp trai hơn người, cao to hơn người, mà chính là khí thế hơn người hay đúng hơn là không phải người. Tôi ghét nhất chính là cái đạo lí mà ông ta đưa ra. Điển hình là hôm nay đây, khi tôi đang ngồi trong phòng học, ông ta từ ngoài đi vào, đồng đặc nói một câu:

"Năm học mới đến rồi, các em phải chăm chỉ hơn. Học thật tốt, bố mẹ của các em rất kì vọng vào các em,... thế nên, hôm nay thầy đặc biệt mang đề kiểm tra Văn đến cho các em. Hàn Thiên! Em phát đề ra cho thầy!"

Lớp học này là cái lớp học độc nhất vô nhị, chỉ có một nhưng chưa tìm thấy hai. Đã thế học sinh của lớp này chỉ đếm trên đầu ngón tay, thầy ấy cần gì phải nói lớn thế chứ? Mỗi lần nghe thầy ấy nói, tôi về nhà tôi lại phải nghe nhạc để thư giãn tinh thần. Thầy ấy là điển hình của loại người, không nói sẽ không chịu nổi. Bạn đã gặp loại người này chưa? Là loại người, khi bạn không làm bài thầy ấy cũng nói, khi bạn làm bài thầy ấy cũng nói, khi bạn đang làm bài thầy ấy cũng nói, ngay cả khi bạn nói thầy ấy cũng nói, khi bạn im lặng cũng nghe được tiếng thầy ấy nói. Tóm lại là chẳng bao giờ thầy ấy ngừng lại cả.

Tôi ưỡ ỏi ngáp một cái, hôm qua vừa kiểm tra Tiếng Anh, hôm nay lại kiểm tra Văn. Vào cái lò luyện thi này chưa được bao lâu thì tôi đã giảm được 2 kg, không biết đến khi nào tôi mới tìm lại được thân hình "cân đối" của mình đây?

Nhìn ra được tâm tư của tôi, Dật Quân bắt mẫn buông một câu: "Đừng nghĩ nữa, em đừng mong tìm lại thân hình "cân đối" của mình. Sau những ngày chui vào đây, anh tự thấy là bí quyết giảm cân này cũng có lợi đấy chứ?"

Nhìn Dật Quân từ trên xuống dưới, tôi chẳng tìm ra được một lí do nào chứng minh chui vào đây thì có điều gì tốt cả? Mà tác hại thì có rất nhiều.

Hàn Thiên đi đến bàn của chúng tôi, đặt xuống bàn hai tờ đề kiểm tra, hạ giọng nhắc nhở: "Dừng lại được rồi. Thủy Tinh, cậu muốn bị thầy phạt nữa phải không? Cả cậu nữa, Dật Quân!"

Nhắc đến chuyện này, tôi lại hận. Không biết Dật Quân có hận hay không, còn tôi thì đặc biệt hận. Lần đó, tôi và Dật Quân thì thăm to nhỏ cùng nhau ở dưới đây, còn thầy "loa phát thanh" kia thì đang như cái loa không có nút điều chỉnh, hết nói trên trời rồi lại nói dưới đất. Tôi cứ tưởng, ông ta nói lớn như thế sẽ không nghe được chúng tôi đang thì thăm to nhỏ nói xấu ông ấy ở dưới này. Nhưng mà, ông ta chẳng những nghe mà còn nghe rất rõ, thật ra chúng tôi chỉ là lần đầu. Ông ta chẳng những không bỏ qua mà còn phạt chúng tôi đứng ở trước cửa lớp, tôi hôm đó về nhà tôi chẳng là không ăn cơm nổi, chỉ biết nằm bẹp đúm trên giường. Tôi chính là hận ông ta đến tận xương tủy.

Quay trở về với cái bài kiểm tra Văn "thần thánh" đang nằm ngay trước mặt tôi đây. Nói gì chứ, Văn thì tôi biết khá nhiều đấy. Nhìn vào câu hỏi đầu tiên, đọc xong tôi chỉ biết há hốc mồm, chỉ thiếu điều quỳ xuống lạy ông thầy này thôi. Bạn có biết gì không? Chúng tôi đã là học sinh lớp mười một, thế nhưng đề kiểm tra vẫn lại là của học sinh lớp bảy. Câu hỏi như này: Bài thơ sông núi nước nam là của tác giả nào?*

Chẳng lẽ tôi trả lời là của Lí Lan, hoặc là Lí Bạch?

Thế nhưng, sau khi nộp bài cho thầy, tôi chợt phát hiện câu hỏi dễ như thế mà cũng có người làm sai. Là ai à? Là tên đầu heo đang ngồi cạnh tôi đây, là Dật Quân. Bài thơ sông núi nước Nam trong lòng anh ta chính là của Lí Bạch. Tôi khâm phục anh ta rồi, không còn gì để chê trách nữa.

Sau buổi học bồi dưỡng ở cái lò luyện đàn của bác tôi. Buổi chiều chúng tôi còn có hai tiết tự học trên lớp. Học xong bồi dưỡng đã là ba giờ bốn mươi phút chiều, mà bốn giờ ba mươi phút tôi còn phải đến trường tự học. Nghe xong những điều thầy "loa phát thanh" dặn dò, chúng tôi cấp tốc quay về nhà thay đồ. Tất nhiên không phải nhà tôi, mà là nhà của Dật Quân, bởi vì bố mẹ tôi lại bay nữa rồi.

"Thủy Tinh? Có nhanh lên không? Sắp bốn giờ rồi!" Tiếng Dật Quân ở dưới tầng vang lên.

"Biết rồi." Tiếng tôi từ trên phòng vọng xuống.

Tôi thay quần áo xong đã là chuyện của mười phút sau đó. Ra khỏi nhà, chúng tôi khép cửa. Rảo bước trên con đường nhựa quen thuộc, từ xa đã nhìn thấy Hàn Thiên tay cầm dù, đứng đợi ở trước nhà cậu ấy. Hôm nay trời có mưa sao? Ngược mặt lên trời, bắt gặp đám mây đen đang ngự trị tại chân trời phía Tây. Định quay về nhà lấy dù, nhưng nhìn đồng hồ đeo tay thì còn chưa đầy hai mươi phút nữa bắt đầu giờ học, lại nhìn sang Dật Quân, anh ấy chẳng cái gì gọi là nước đến chân rồi còn muốn chạy, mặt hớn hờ vậy tay với Hàn Thiên.

Còn một đoạn nữa mới đến trường nhưng mưa đã nặng hạt. Chúng tôi không tìm được chỗ trú mưa, đành che dù tiếp tục đi. Thấy tôi loay hoay định mở cặp lấy áo khoác, Hàn Thiên căng dù lên, che khuất cả người tôi. Cậu ấy kéo tay tôi tiến về phía trước, nước mưa tạt vào mặt đau rát nhưng cậu ấy vẫn không buông tay tôi ra.

Hàn Thiên đưa chiếc áo khoác của cậu ấy cho tôi, nói: "Mặc áo khoác của tớ vào, cẩn thận không khéo lại cảm lạnh đấy!"

Tôi nhận lấy áo khoác từ tay cậu ấy, cẩn thận mặc vào người. Mưa càng lúc càng nặng hạt, tôi định nói với Hàn Thiên rằng tôi mặc áo của cậu ấy là được rồi còn dù thì cậu ấy cứ che đi, nhưng cậu ấy đã chặn miệng tôi, bảo tôi im lặng. Tôi không nói được gì, đành im lặng để cậu ấy dắt tay tôi vượt qua cơn mưa đầu thu.

Hôm đó, Hàn Thiên để phần dù che hết cả người tôi, còn cậu ấy thì ướt như chuột lột. Mãi đến sau này tôi cũng không quên được ngày hôm đó. Cái ngày mà cậu ấy nắm tay tôi thật chặt, cùng tôi vượt qua cơn mưa lớn đầu hạ. Cơn mưa hôm đó, là cơn mưa đầu tiên và cũng là cơn mưa cuối cùng cậu ấy cùng tôi đi qua, là cơn mưa đầu tiên tôi cùng cậu ấy đứng chung một chiếc dù, là cơn mưa cuối cùng cậu ấy dắt tay tôi.

Sau này, khi đã bình tâm suy nghĩ lại. Tôi hiểu rằng, Thủy Tinh năm mười sáu tuổi và Thủy Tinh năm hai mươi tuổi đều biết Hàn Thiên luôn vì cô ấy mà tha thứ cũng như hi sinh tất cả. Vậy thì tôi còn chuyện gì phải hối hận? Đây là bài thơ mà Mộng thích nhất

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thủy Tinh, Ngủ Ngon Nhé!

Phòng tự học hôm nay đông nghẹt người, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên học sinh lớp mười một đến trường tự học cho nên không thể phân chia là từng lớp cụ thể, mà còn bởi vì những học sinh lớp mười hai đang dành thời gian ôn thi đại học nên nhà trường không thể phân rõ từng lớp. Mà điều khó nhất chính là vì con mưa mà chúng tôi đến trễ, thế nên đành phải im lặng ngồi ở dãy bàn cuối cùng. Nghe thấy được ngồi dãy cuối cùng, Dật Quân vui mừng hớn hờ, thiếu điều cười hô hô thôi. Còn Hàn Thiên, cậu ấy là kiểu người quang minh chính đại, ngồi dãy cuối cùng chẳng khác nào nói cậu ấy làm bản bàn giáo viên**.

Tôi thì không thành vấn đề, cho dù để tôi ngồi dãy đầu hay dãy cuối thì cũng như nhau cả thôi. Thôi thì cứ để tôi ngồi dãy cuối vậy, bởi vì tôi sợ khi ngồi ở dãy đầu, tôi ngủ gật trước mặt giáo viên sẽ làm họ tức chết. Bỏ qua chuyện sắp xếp chỗ ngồi, lại đến chuyện thầy giáo trên kia giảng bài, thầy ấy có lẽ là đang hát khúc ca ru cho chúng tôi ngủ rồi. Bởi vì cái người bên cạnh tôi đây, nổi tiếng là chăm chỉ nhất cũng ngủ mất tiêu.

Tôi có ý tốt nói với cậu ấy: "Hàn Thiên, cậu mau dậy đi. Có người nói, ngủ gật trong lớp không tốt cho xương cổ đâu!"

Hàn Thiên không ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ trả lời: "Cảm ơn cậu quan tâm tớ, nhưng mà thầy ấy giảng bài như vậy tớ không ngủ mới là lạ đấy!"

Phải ha! Tôi cũng buồn ngủ chết rồi. Nhưng mà tôi còn phải giữ thể diện cho lớp A1 chứ, thế nên tôi mới chống mắt lên mà nghe thầy giảng bài. Thế nhưng, đến cuối cùng, tôi là người ngủ lâu nhất, lớp tự học đã tan từ lâu nhưng tôi vẫn chưa dậy. Đến khi tôi thức dậy, bên cạnh đã chẳng còn ai khác ngoài Hàn Thiên. Tôi đỏ mặt hỏi cậu ấy: "Mấy... mấy giờ rồi?"

"Gần bảy giờ rồi."

Bảy giờ? Tính ra thì tôi đã ngủ bao lâu rồi nhỉ? Trong lúc tôi còn đang ngơ ngơ suy nghĩ thì Hàn Thiên đã kéo tôi dậy, trong giọng nói có ý cười: "Cậu ngủ gần hai tiếng rồi, đừng nghĩ nữa, chúng ta về thôi!"

"Ừ!"

Có lẽ cho đến sau này chẳng có một ai dắt tay tôi đi qua đêm tối như cậu ấy. Cuộc sống này, rồi sẽ có một người vì bạn mà chấp nhận đổi đầu với mọi thứ, hãy đợi người ấy nhé!

Rồi sẽ có một Hàn Thiên đến bên bạn, cùng bạn chia sẻ mọi thứ mà cuộc sống ban tặng.

"Hàn Thiên, tớ không đi nổi nữa rồi, chân tớ mỏi muốn chết!"

Hàn Thiên dừng lại, khụy người xuống, vỗ vỗ vào vai của cậu ấy: "Lên đi, tớ cõng cậu."

Bờ vai của Hàn Thiên vừa vững chắc vừa rộng, tuy rằng đã từng được cậu ấy cõng về một lần. Nhưng đó là chuyện của một năm trước, còn bây giờ. Tim tôi đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt tôi nóng rang. Có lẽ tôi thích cậu ấy chẳng? Nhưng tôi đã nhanh chóng đá bay cái suy nghĩ ấy vào một góc, có lẽ tôi bị sốt rồi. Sau khi về nhà, tôi nhất định phải đi khám mới được.

Rất nhanh đã đến được nhà tôi, à mà phải là nhà của bác tôi. Từ xa đã nhìn thấy Dật Quân đứng ở trước cửa nhà, tôi chợt nghĩ, có phải là anh ấy lo cho đứa em họ này đến đứng ngồi không yên? Nhưng sẽ không có chuyện anh ấy vì không thấy tôi về nhà mà lo lắng đâu, anh ấy là mong tôi chết sớm cho khuất mắt đấy.

"Hàn Thiên, cậu vậy mà lại bảo đưa Thủy Tinh về nhà sớm sao? Có biết là mấy giờ rồi không?"

Hàn Thiên chậm rãi trả lời anh ấy: "Chỉ mới bảy giờ ba mươi phút thôi, cậu có cần làm quá như vậy không?"

"Phải đấy, anh có cần làm quá lên như vậy không? Chẳng là em không biết anh đang nghĩ gì, lại mong em đừng về nữa phải không?"

Lúc sắp vào nhà, Hàn Thiên nói với tôi: "Thủy Tinh, ngủ ngon nhé!"

Tôi cũng đáp lại cậu ấy, tôi dùng nụ cười tươi nhất đáp trả cậu: "Cậu cũng ngủ ngon nhé!"

Bỏ qua chuyện hai người họ đang âm ỉ với nhau ở ngoài cửa, tôi tụt xuống khỏi lưng của Hàn Thiên, đi vào nhà. Khoảng cách chỉ có mấy bước chân mà tôi như có cảm giác là một đoạn đường rất dài, chân tôi mỏi đến nỗi chẳng thể đi được nữa, mặt tôi thì nóng như lửa đốt. Tôi nghĩ có lẽ tôi bị cảm rồi, bởi vì hôm nay dầm mưa như thế.

Ăn xong bát canh mà bác tôi hầm cho, tôi định lên tầng thì nghe tiếng Dật Quân ở phía sau lưng: "Em thích Hàn Thiên?"

Thích hay không chẳng phải một từ có thể nói hết. Nhưng tôi chẳng biết là mình có thích cậu ấy hay không, tôi chỉ biết tôi rất sợ mất đi cậu ấy, tôi chỉ muốn cậu ấy ở bên cạnh tôi thôi. Có lẽ là tôi ích kỉ, có lẽ tôi không nên có suy nghĩ như vậy nhưng Hàn Thiên đối với tôi cũng rất quan trọng, tôi xem trọng

cậu ấy như chính bản thân mình. Và có lẽ vì như thế nên tôi mới không muốn mất đi cậu ấy, suy cho cùng tôi cũng chẳng thể biết rằng tôi đối với Hàn Thiên là loại tình cảm gì?

"Không thích!"

Tối hôm đó, tôi trần trọc mãi cũng chẳng thể ngủ được. Ánh trăng bên ngoài cứ mãi sáng, ánh đèn điện màu cam trong phòng tôi cũng vẫn sáng. Thời gian trôi qua thật nhanh, từ lúc quen biết Hàn Thiên đến lúc tôi hiểu được cậu ấy là một khoảng thời gian có cả nụ cười và nước mắt cùng song hành. Bên cạnh những gì cậu ấy trải qua cùng tôi là tất cả những hi vọng thật tốt đẹp mà tôi dành cho cậu ấy. Có thể nó không phải tình yêu đơn phương hay từ cả hai hướng, có thể nó không phải là những hi vọng từ một phía hay cả hai cùng cho đi và nhận lại, cũng có thể nó không phải là những điều duy nhất trong cuộc sống nhưng nó chẳng phải là điều cuối cùng. Suy cho cùng, tôi đang muốn điều gì? Có phải lại là một ngày mưa, hay chỉ là một câu nói nhẹ nhàng lắng sâu vào trái tim mình?

Cho đến sau này, tôi lại muốn nghe thêm một lần nữa cái câu nói mà ngày nào cậu ấy cũng nói với tôi. Là bờ vai ấm áp để tôi tựa vào khi khóc, là bàn tay mạnh mẽ giúp tôi lau đi những giọt nước mắt đọng lại trên khóe mi. Thật ra, đến cuối cùng tôi chỉ muốn lại được nghe thêm cái câu nói ấy, cái câu nói quen thuộc nhưng cũng đầy xa lạ kia:

"Thùy Tinh, ngủ ngon nhé!"

** Ý là dùng lời chê để tỏ lòng khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tự Truyện Lê Thủy Tinh (Chương Đặc Biệt)

Lời tác giả:

Chương đặc biệt là chương mà Mộc viết riêng để tặng các bạn độc giả đang đọc truyện của Mộc. Sau này, mỗi phần của truyện đều sẽ có một chương đặc biệt dành tặng các bạn. Mọi người theo dõi truyện của Mộc nha!

*Lưu ý: Những gì Mộc viết trong chương đặc biệt đều không có ở những chương khác. Là câu chuyện phía sau nữ nhân vật Lê Thủy Tinh, và được cô ghi lại trong quyển nhật kí với tên đề tựa "Tự truyện Lê Thủy Tinh".

~oOo~

Có một khoảng thời gian tôi đã tự hỏi xem, rốt cuộc bản thân cần gì. Tôi đã từng oán trách ông trời rằng ông ấy không công bằng với tôi nhưng khi bình tâm suy nghĩ lại, tôi bỗng nhận ra rằng, ông trời thật ra không bất công với tôi chút nào, chỉ là tôi đã dùng cái thái độ tiêu cực nhìn về tương lai phía trước thôi.

Hôm nay, tôi đi qua rất nhiều nơi, gặp được rất nhiều loại người. Nhưng chẳng thể tìm ở đâu ra được cái con người đã cùng tôi đi qua cái lứa tuổi đẹp nhất ấy. Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên tập cách quên đi tất thấy mọi điều đã từng xảy ra ấy, và bắt đầu lại một câu chuyện mới. Thế nhưng, mỗi lần nhắm mắt lại, tôi chẳng thể nào tìm được lời giải đáp cho câu hỏi: Rốt cuộc tôi phải làm thế nào đây?

Lại bắt đầu một ngày mới, hôm nay trời Nhật Bản vào thu, gió cứ thổi mãi, trời không một gợn mây. Tôi mặc chiếc áo phông trắng và quần jean, quàng một chiếc khăn choàng cổ. Chưa bao giờ tôi cảm thấy lòng nhẹ nhàng như hôm nay, có thể thông thả tản bộ trên con đường đầy lá thông già.

Thật ra, đã lâu lắm rồi, kể từ cái ngày mà Hàn Thiên rời khỏi, tôi luôn vui đầu vào công việc, để quên đi những chuyện đau buồn mà bản thân đã trải qua. Cuối cùng, tôi nhận ra, có một thứ có thể song hành cùng cùng thời gian và công việc, nó được gọi là nhớ nhưng.

Có một loại nhớ nhưng chẳng gọi được thành tên, nó luôn song hành ngay cả khi bạn quây quần giữa bộn bề của cuộc sống. Nó luôn theo bạn ngay cả khi bạn ngủ hay cả lúc bạn tỉnh giấc, nó đều luôn ở bên bạn như một người bạn, mà lúc nào bạn cũng chẳng thể biết được sự tồn tại của loại nhớ nhưng này.

Thế giới này rộng lớn vô hạn, gặp được ai, yêu được ai thì hãy biết quý trọng, đừng để khi nó đã vụt khỏi tay thì mới biết đến sự tồn tại của nó, lúc đó đã quá muộn để níu giữ rồi. Cho nên hãy trân trọng những gì bạn đang có nhé! Đừng giống như tôi, khi đã mất rồi mới đuổi theo!

Nhìn vào quán cà phê nhỏ ven đường, trên tấm biển đang chạy một dòng chữ "Life always give you opportunities named tommorrow!"

Phải! Cuộc sống luôn cho bạn những cơ hội, nó mang tên ngày mai!

Rồi sẽ có một ngày bạn chợt nhận ra, cuộc sống có lắm những thứ tốt đẹp đợi bạn. Thế nên đừng vì một thứ gì đó mà đánh mất cả tuổi xuân. Và cũng đừng vì tuổi xuân mà bỏ quên một ai đó!

Tôi vốn định rời đi nhưng thu hút sự chú ý của tôi chính là cái người đang ngồi trong quán cà phê nhỏ kia. Tiến lại gần một chút, tôi phát hiện người đó là Dương Sâm. Anh mặc một bộ đồ thể thao cổ rộng màu xám nhạt. Tôi bước vào cửa, nhân viên phục vụ có ý muốn hỏi tôi uống gì nhưng tôi ra dấu bảo họ im lặng. Khi tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Dương Sâm vẫn chưa phát hiện ra tôi đang ngồi trước mặt anh, tôi gõ nhẹ xuống mặt bàn thủy tinh ba cái, lúc ấy Dương Sâm mới ngẩng đầu lên. Trên khuôn mặt anh hiện rõ hai chữ "tâm sự".

"Thủy Tinh? Ở đây bao giờ thế?"

"Vừa đến thôi!"

Dương Sâm vẫy tay gọi phục vụ nhưng bị tôi ngăn lại, tôi nói: "Tôi chỉ đến đây ngồi một lát, chút nữa sẽ đi ngay thôi!"

Chúng tôi không ai nói gì nữa, ngọn gió thu vẫn cứ thổi mãi. Đến khi tôi định đứng lên, Dương Sâm mới chậm rãi lên tiếng: "Thủy Tinh, cô đã từng yêu ai đó chưa?"

"Có, tôi đã từng yêu. Cậu ấy là cả tuổi xuân của tôi nhưng chúng tôi không thể ở bên nhau. Chúng tôi có con đường riêng của mình, cậu ấy vì tôi mà lãng lãng chờ, còn tôi vì cậu ấy bay cao bay xa. Thật ra, tôi biết cậu ấy đã không còn ở bên cạnh tôi nữa nhưng tôi vẫn cứ đợi, cứ đợi cậu ấy..."

Dương Sâm dường như rất thích thú với câu chuyện của tôi, buông chiếc thìa trong tay xuống, hỏi: "Cậu ấy... mất rồi?"

Tôi lắc lắc đầu: "Không, cậu ấy còn sống. Nhưng vì một tai nạn mà bị liệt mất hai chân, sau đó cậu ấy bỏ đi mất, và tôi cũng không thể tìm được cậu ấy, nhưng tôi biết cậu ấy vẫn luôn dõi theo tôi! Dương Sâm, anh có tâm sự?"

"Ừ!"

Nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi đứng dậy. Định ra về, trước khi về tôi không quên nói với anh một câu: "Dương Sâm, có đôi khi yêu một người không cần biết người ấy có yêu mình không chỉ cần anh biết bản thân yêu người ấy là được rồi. Trong tình yêu, có yêu, có tha thứ và có hi sinh, tình yêu chẳng phải là mua bán, anh là người chịu thiệt cũng chẳng sao đâu. Đừng để khi người ấy đã xa anh rồi anh mới biết hối hận, lúc đó không còn kịp nữa đâu! Tôi về trước nhé!"

Sở dĩ tôi nói với Dương Sâm như vậy là vì Hàn Thiên đã từng nói với tôi như vậy. Tôi chẳng muốn thêm một ai giống tôi nữa, đến khi tình yêu đã rời xa mình, lúc ấy mới hối hận thì đã muộn rồi.

Trong tình yêu, chẳng có chữ hơn chữ thua gì nhau cả. Nếu bạn thật lòng yêu ai đó thì thiệt một chút cũng chẳng sao. Cái quan trọng là khi bạn quay đầu nhìn cười với quá khứ, ít ra bạn đã từng yêu, đã từng hận, đã từng tha thứ, đã từng buông tay và cầu chúc người ấy hạnh phúc.

"Gửi tất cả những người tôi yêu..."

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngày Ấy, Bây Giờ

Hôm nay, khi đã chai sạn trước những giông tố của đời, khi đã không còn quay về cái năm tháng đẹp đẽ ấy nữa, tôi chợt phát hiện ra. Có những thứ, bởi vì nó quá gần, gần ngay trong tầm mắt cho nên chúng ta không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng khi đã xa rồi thì chợt phát hiện nó rất quan trọng đối với chúng ta. Thanh xuân ấy như bức màn đen trắng phơi bày tất thảy mọi chuyện, để khi tôi đi qua cái năm tháng đó rồi, mới biết quý trọng. Khi tôi phát hiện, khi tôi khóc và ôm bức màn ấy vào lòng thì chợt phát hiện. Tất cả mọi vui buồn vốn đã được ghi khắc trên bức màn ấy đã bị cơn mưa trong kí ức giặt sạch.

Buổi sáng hôm sau, tuy rằng không cần phải đi học nhưng chẳng biết tại sao tôi lại thức dậy rất sớm, còn cái thằng anh gương mẫu kia vẫn còn đang ngủ ngáy trong phòng. Trước khi xuống tầng, tôi còn không quên gọi với vào phòng của Dật Quân:

"Anh mau dậy đi. Mặt trời lặn rồi!"

Kết quả của việc tôi tốt bụng gọi anh ấy dậy là ăn ngay một chiếc gối vào mặt, tôi tức giận đá thật mạnh vào chiếc cửa phòng, ném phanh chiếc gối về phía Dật Quân. Ôi! Tôi thật sự không thể ngờ, tôi ném nhẹ như thế mà đã đánh thức được anh ấy, sớm biết như thế tôi đã không đồng ý gọi to, làm cho cô họ của tôi đau rất.

Tôi vừa xoay người, đã nghe được tiếng của Dật Quân từ sau lưng vang lên:

"Thủy Tinh? Chẳng phải hôm nay em phải đi tập võ sao? Nhìn xem, đã mấy giờ rồi!"

Dật Quân hất cằm về phía chiếc đồng hồ ở đầu giường. Ừ! Thì hôm nay tôi phải đi tập võ đấy, bây giờ chỉ mới bây giờ...

Nói đến đây bỗng nhiên choàng tỉnh, thôi xong rồi. Lần này nếu như tôi đến trễ nữa có lẽ là lại bị thầy dạy võ phạt đứng tấn ba mươi phút mất. Tôi tức tốc chạy thẳng về phòng, không trễ một giây, vớ ngay bộ đồ thể thao trong tủ quần áo, sau đó phi nhanh xuống tầng trong một nốt nhạc.

Tôi chỉ lo không kịp giờ đến lớp mà không hề để ý đến nụ cười đắc ý của Dật Quân. Nếu tôi biết được, có lẽ tôi đã tấn ngay một đá vào mặt anh ta.

Tôi đến được phòng tập võ đã là chuyện của mười phút sau đó. Nhưng thật không may là thầy dạy võ đã bắt đầu dạy từ rất lâu rồi, tôi không khỏi cảm thán: Hôm nay không biết trời có bão hay không? Làm sao mà thầy lại vào sớm vậy chứ?

Thật ra, thầy ấy là bạn của bố tôi nhưng thầy ấy đặc biệt nghiêm khắc với đứa con gái của ông bạn đã chơi thân với thầy ấy từ ngày còn "cởi trần tắm mưa" là tôi đây. Thầy ấy chẳng những không bỏ qua cho tôi việc bước sai một bước chân, huống chi là chuyện tôi đến trễ chứ. Bạn sẽ nghĩ sao về một ông thầy dạy võ mặt cứ hầm hầm như muốn "ăn tươi nuốt sống" bạn? Chắc là bạn đang nghĩ tôi dùng sai từ rồi, nhưng không phải thế đâu, nhìn về mặt của thầy ấy bây giờ chỉ có cụm từ đó mới diễn tả được thôi. Bỏ qua chuyện tôi đang nghĩ xấu gì về thầy ấy, vấn đề đang xảy ra chính là tôi bị phạt đứng tấn ba mươi phút. Là đứng tấn đó!

Tôi cảm thấy thời gian trôi qua thật quá chậm đi, nhìn chiếc kim giây nhích từng cái chậm chạp qua khỏi con số chín, tôi như muốn té ngay tại chỗ. Bây giờ thì tôi thật sự hiểu cái cảm giác khó chịu của việc chờ đợi. Bạn nghĩ thế nào? Có lẽ bạn cũng giống như tôi, cảm thấy chờ đợi là một cực hình. Thế nên, bạn đừng để ai phải chờ bạn nhé!

Mười lăm phút sau...

Chẳng còn một bạn học nào ở đây ngoại trừ Hàn Thiên vẫn đang rất kiên nhẫn quan sát mấy bức ảnh trên tường kia. Nhìn điệu bộ cậu ấy thoải mái biết bao, tôi thật sự muốn nằng nặt vào mặt cậu ấy, nhưng nghĩ lại thì thật không nên chút nào. Lỡ như cậu ấy bỏ tôi một mình ở đây thì sao?

"Hàn Thiên, cậu không bỏ tớ ở đây một mình phải không?"

Khi cậu nói ấy vừa ra khỏi miệng, tôi hận mình vô cùng. Tôi tại sao lại nói ra câu nói ấy chứ? Có khi nào...

Trong lúc tôi đang tự oán trách mình thì nghe tiếng Hàn Thiên vang lên:

"Ừ. Tớ sẽ không bỏ cậu ở đây đâu!"

Mặc dù vẫn đang oán trách bản thân nhưng miệng tôi bất giác nhếch lên thành một nụ cười. Có phải tôi thích Hàn Thiên? Nhưng không, tôi đã nhanh chóng đánh bay cái suy nghĩ đó tận chín tầng mây.

Mười lăm phút sau...

"Aiz, tớ không xong rồi. Chân tớ không đi được nữa rồi. Chúng ta đợi thêm lát nữa rồi về, nhé?"

"Ừ!"

Hôm đó, Hàn Thiên cùng tôi đợi ở phòng tập võ đến tận trưa. Khi mặt trời đã đứng bóng chúng tôi với ra về. Chúng tôi một trước một sau rảo bước trên con đường nhựa quen thuộc. Nhìn bóng lưng Hàn Thiên, tôi chợt có cảm giác. Cậu ấy đã sớm không còn là cậu ấy của năm bảy tuổi nữa, cậu ấy không còn là một đứa bé trai như công tử bột nữa, bây giờ cậu ấy là một Hàn Thiên luôn bảo vệ tôi, là một Hàn Thiên luôn đứng phía trước che chắn cho tôi. Bờ vai của cậu ấy cũng rộng hơn rất nhiều, và cậu ấy cũng là Hàn Thiên hoàn hảo nhất!

Ngày ấy...

Trên cánh đồng hoa hải đường tím rục, có một cô bé đuổi theo bước chân một cậu trai, không ngừng gọi với theo:

"Hàn Thiên, đợi tớ theo với. Chân tớ mắc vào bụi cỏ rồi. Đau quá!"

Cậu trai ấy dừng lại, quay đầu nhìn theo bóng cô gái ở phía sau. Cậu đến bên cô bé, gỡ những cây gai mắc vào chân cô bé ra, dịu dàng nói:

"Cậu không sao chứ? Đau không?"

"Đau!"

Năm ấy, Hàn Thiên cũng luôn bảo vệ tôi. Cậu ấy dùng thái độ dịu dàng nhất đối với tôi, để tôi mãi sau này tôi cũng không quên được.

...

"Thùy Tĩnh, nhanh lên. Chân cậu có phải vẫn còn đau?"

Tôi nhanh chóng chạy đến bên cậu ấy, mỉm cười đáp: "Không sao, tớ không đau nữa!"

Hàn Thiên của ngày ấy và Hàn Thiên của bây giờ đều có những ưu và khuyết điểm của riêng mình. Cho dù dung nhan năm xưa đã đổi thì thế nào, cậu ấy vẫn là Hàn Thiên luôn luôn bảo vệ tôi đó thôi. Chính vì thái độ của cậu ấy đối với cuộc sống mà những ưu và khuyết điểm của cậu cũng trở nên độc nhất vô nhị. Đối với tôi, không một ai có thể thay thế Hàn Thiên, bởi vì chỉ có cậu ấy mới có đủ dịu dàng dành cho tôi.

Chương 16: Tớ Thích Cậu

Có bao giờ bạn tin vào số phận chưa? Có lẽ là chưa nhưng cũng có lẽ là có. Năm ấy, tôi không bao giờ tin vào số phận nhưng khi tôi mất đi Hàn Thiên rồi. Tôi mới biết, hóa ra chúng tôi có thể đi nghịch với bản thân, nghịch với người mình yêu nhưng chẳng thể nghịch với số phận. Năm ấy, chúng tôi không ai sai cả, Hàn Thiên thổ lộ tình cảm của mình, cậu ấy không sai. Năm ấy, tôi cố chấp che giấu tình cảm của mình, có lẽ tôi cũng không sai. Chúng tôi sai là ở cái tuổi mười bảy, giả như năm ấy chúng tôi không phải mười bảy tuổi mà là hai mươi tuổi thì tốt biết mấy. Nhưng, đáng tiếc chúng tôi lại không thể quay về năm chúng tôi mười bảy tuổi đơn thuần ấy, chuộc lại tất cả mọi lỗi lầm trong quá khứ. Chúng tôi chỉ có thể làm ngơ tiếp tục bước tiếp con đường phía trước, càng đi càng xa.

Ngày đó, chúng tôi chưa từng nói "yêu", chúng tôi chỉ có "thích". Bởi vì, từ "yêu" đối với chúng tôi quá xa vời, nó có nghĩa là cả một lời hứa hẹn lâu bền. Còn chúng tôi lại không có khả năng thực hiện lời hẹn thề đó.

Hôm nay, tôi đã hoàn toàn trưởng thành trước những khó khăn của đời người. Bên cạnh tôi chẳng còn ai cả, ngay cả Hàn Thiên hay Hàn Phong đều không còn ở nơi này, tất cả họ đều bị năm tháng vô tình này cướp khỏi tay tôi. Có đôi lúc, bình tâm suy nghĩ lại, thật ra năm ấy tôi đã bỏ lỡ những gì?

Suy cho cùng, thứ tôi bỏ lỡ chính là thời gian. Không biết là đã từng có ai đó hay là tôi đọc được một câu nói ở đâu đó:

Thời gian, luôn mang đến những điều tốt đẹp nhất. Nhưng nó cũng mang đi những gì đẹp nhất ta đang có!

Hôm nay, lại là một ngày trời mưa to ầm ĩ, thật may mắn hôm nay không có tiếng sấm rền vang. Tôi đứng bên cửa sổ, tay cầm quyển sách đã sờn bốn góc. Tôi còn nhớ, quyển sách này là năm tôi mười lăm tuổi, là Hàn Thiên đã tặng cho tôi. Đến hôm nay, không biết tôi đã đọc qua nó bao nhiêu lần, đến nỗi khi nhắm mắt tôi vẫn có thể lật đúng trang mười sáu của quyển sách. Thời gian trôi qua nhanh thật!

"Thùy Tinh? Mau xuống tầng ăn sáng đi!"

Tôi không quay đầu lại, chỉ chậm rãi trả lời Dật Quân qua hình ảnh anh in trên tấm cửa sổ thủy tinh. Dật Quân đứng tựa lưng vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, như có vẻ anh ấy không phải mười sáu tuổi mà là một chàng trai hai mươi sáu tuổi.

"Anh xuống trước đi, lát nữa em sẽ ăn sau. Như thế nhé, đừng làm phiền ngày chủ nhật thoải mái của em."

Dật Quân "xi" một tiếng, sau cùng tôi nghe được tiếng bước chân rất nhẹ của anh. Tôi đặt quyển sách xuống chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, những hạt mưa rơi tạt vào cửa sổ, tạo nên những âm thanh "tí tách, tí tách". Tôi kéo rèm cửa sổ, rồi chui vào chăn tiếp tục ngủ.

Không biết qua bao lâu, tôi lại nghe được tiếng Dật Quân:

"Thùy Tinh! Mẹ anh bảo em mau xuống nhà ăn sáng, có tin mẹ anh тет vào mông em không?"

Tôi bực bội trả lời: "Anh có tin em đánh chết anh không hả?"

Sau khi dứt tiếng, tôi nghe giọng Dật Quân thì thầm ngoài cửa: "Anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà!"

Tôi bật cười thành tiếng. Tốt cho tôi? Có phải tôi nghe nhầm không vậy? Chẳng anh trời đánh này mà cũng có lúc thương tôi như thế. Đúng là quốc bảo! Quốc bảo!

Sau một hồi vật lộn trên giường, tôi cuối cùng cũng buông vũ khí đầu hàng. Bởi vì Dật Quân ở ngoài cửa không thôi ca thán cái điệp khúc hết sức "vĩ đại" của anh:

"Thùy Tinh, dậy đi! Thùy Tinh, mau dậy đi..."

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, vệ sinh cá nhân. Lúc vừa ra khỏi cửa, tôi ngó ngang ngó dọc nhưng chẳng thấy Dật Quân ở đâu. Tôi những tưởng anh ta vì ở nhà buồn chán nên đi tìm Hàn Thiên chơi điện tử, nào ngờ vừa đặt bước xuống tầng, liền nhìn thấy Hàn Thiên đang ngồi cạnh Dật Quân.

Tôi lê những bước chân chậm chạp xuống tầng. Đến cạnh bàn ăn, nhìn thấy một bát súp nho khô đặt trên bàn. Quay sang Dật Quân, tôi rất muốn đập một phát để anh ta ngã lăn ra sàn chết quách đi cho rồi. Nhưng có Hàn Thiên ở đây, tôi lại không có can đảm đập Dật Quân. Chỉ có thể lặng lẽ ngồi xuống ghế, lẳng lặng ăn hết bát súp nho khô.

Tôi ăn hết bát súp nho khô nhưng vẫn không hề lên tiếng, chỉ như một con rô bốt ngồi ở bên cạnh, chỉ biết nghe mà không biết nói. Dật Quân đúng là một tên vô sỉ, anh ta bàn hết chuyện trên trời đến dưới đất. Rồi lại đến chuyện nữ sinh trong trường ai là đẹp nhất. Tôi thật muốn đập đầu vào bàn chết đi

cho rồi, làm sao tôi lại có một thằng anh như vậy chứ?

"Nè! Hàn Thiên? Cậu thấy khối chúng ta có ai đẹp hả?"

"Thùy Tinh..."

Tôi ở bên cạnh nghe Hàn Thiên gọi tên như chợt tỉnh mộng, cậu ấy vừa nói cái gì vậy? Cái gì mà Thùy Tinh? Mặc dù đã cố che dấu cảm xúc nhưng khóe miệng tôi vẫn vô thức nhếch lên thành một nụ cười.

Buổi chiều, trời vẫn còn mưa to. Tôi và Hàn Thiên đứng ở vườn hoa nhà tôi. Tay Hàn Thiên cầm dù, chiếc dù màu xanh da trời dịu dàng che khuất cơ thể tôi và cậu ấy. Nhìn những cánh hoa hải đường màu tím bị những hạt mưa trên đầu, tôi nhẹ nhàng gọi cậu ấy:

"Hàn Thiên?"

"Tớ đây..."

"Hàn Thiên?"

"Ừ."

"Cậu có thích hải đường tím không?"

Tiếng mưa rơi tí tách, tí tách. Hàn Thiên quay mặt nhìn những bông hoa màu tím kia, nói:

"Thích!"

Tôi hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì, hải đường tím rất giống cậu..."

Mặc dù tiếng mưa át đi tiếng của cậu nhưng tôi vẫn nghe rất rõ câu mà cậu vừa nói. Hải đường tím làm sao giống tôi được? Mãi sau này, tôi mới biết. Thì ra trong mắt Hàn Thiên, tôi cũng như những bông hoa hải đường ấy, cần được nâng niu bảo vệ. Hải đường mang cho người ta một cảm giác, tuy bề ngoài hải đường dịu dàng, yếu đuối nhưng tâm hồn của nó lại vô cùng mạnh mẽ.

Mãi sau này, khi tôi ngắm những bông hoa hải đường trong mưa một lần, nhưng Hàn Thiên lại không còn bên cạnh tôi. Dường như bên tai vẫn còn vang vọng câu nói ấy, "Bởi vì hải đường tím rất giống cậu...". Đáng tiếc, tôi hiểu ra ý nghĩa của câu nói ấy quá muộn.

Hàn Thiên nói: "Tớ thích cậu!"

Đối với cả tôi và Hàn Thiên, lời nói này có lẽ là câu nói tận đáy lòng mình, bởi vì chúng tôi vẫn còn quá trẻ, chẳng thể nói nổi một từ "yêu".

Tiếng sấm không biết ở đâu "ầm" một cái. Tôi theo bản năng ôm lấy thắt lưng Hàn Thiên. Tôi bẩm sinh đã sợ tiếng sấm, và lại trời đang mưa, chúng tôi cũng đứng ở ngoài trời. Hàn Thiên xoa đầu tôi, trong giọng nói chứa đựng sự dịu dàng:

"Có tớ ở đây rồi!"

Tôi vui đầu vào ngực cậu, thanh âm như có như không: "Ừ!"

Đến sau này, tôi thật hối hận khi năm ấy tôi chưa từng nói với cậu một câu: Tớ cũng thích cậu!

Nhưng khi ấy tôi còn quá trẻ, quá kiêu ngạo nên đã đánh mất một người quan trọng nhất của quãng thời gian đẹp nhất đời mình. Cậu ấy tên là Hàn Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quà Sinh Nhật

Hôm nay lại là một ngày trời thành phố A mưa to, tôi đứng trên sân thượng tòa nhà khối mười một. Thời gian quả nhiên chẳng cho ai cơ hội quay đầu hết, nó là điều tàn khốc nhất trên thế giới này. Cho dù bạn chạy thật nhanh, thật nhanh cũng chẳng thể đuổi kịp cái khoảng cách từ năm đó hồn nhiên tươi trẻ ấy đến lúc trưởng thành giữa biển người.

"Thùy Tinh, ở đây lạnh lắm, chúng ta xuống đi!"

Hàn Thiên ở bên cạnh đang vừa thổi vừa xoa hai bàn tay lạnh buốt. Tôi nhìn cậu trêu mếu, cất giọng âm trầm: "Cậu đừng thổi nữa. Không ở đây được thì xuống trước đi. Lát nữa tớ sẽ xuống mà!"

Hàn Thiên định nói gì đó nhưng chỉ âm ừ rồi quay lưng bước đi. Gió thổi mỗi lúc càng mạnh, tôi kéo chặt vạt áo khoác. Cứ một chút thời gian trôi qua, tôi lại vô thức nắm chặt vạt áo hơn, nhưng không làm sao ngăn được cơn gió lạnh đầu Đông tạt vào người. Ngày hôm đó, tôi đột nhiên hiểu ra, phía trước mặt tôi còn rất nhiều cơn gió đợi tôi vượt qua. Khoảnh khắc ấy, tôi đột nhiên nhận ra rằng, thời gian không bao giờ chờ tôi cả. Tôi chợt phát hiện, thời gian tôi còn lại rất ít, đến nỗi tôi không biết được sau ngày hôm nay, ngày mai sẽ ra sao?

Có lẽ, đợi tôi ở phía trước không phải chỉ tồn tại hai chữ "bình yên" như tôi mong đợi. Trên thế giới này tồn tại hơn bảy tỷ người, chẳng ai là hơn ai cả, họ cũng chỉ là những con người bình thường, luôn cố gắng tìm kiếm những tia hy vọng cho ngày mai.

Đến rất lâu sau này, khi tôi đi qua rất nhiều nơi, hóa ra Trái Đất chẳng rộng lớn như tôi nghĩ. Mà chỉ là do tôi của năm đó chưa đủ trưởng thành để hiểu ra Trái Đất luôn đi theo một quỹ đạo, nó gọi là năm tháng.

Ngày hôm nay, tôi cũng sâu sắc ngộ ra rằng, gió thổi mạnh một phần thì bước chân của tôi phải mạnh hơn nó mười phần. Tôi lại vô thức kéo chặt vạt áo hơn, quay người rồi hỏi tăng thượng, trước mặt tôi là...

Hạ Hàn Phong!

Anh ấy đến đây làm gì?

Ngay lúc đó, tôi bắt gặp một tia ngạc nhiên trong mắt anh. Nhưng nó đã nhanh chóng biến thành ý cười trong đôi mắt trong veo ấy, tôi nhẹ nhàng lướt qua anh. Chiếc áo khoác lông cừu của tôi lướt nhẹ qua bờ vai của anh. Lúc ấy, tôi nghe được một câu nói rất nhỏ từ anh:

"Xin lỗi, làm phiền em rồi!"

Tôi chỉ mỉm cười rồi cúi đầu rời đi. Bạn biết vì sao không? Bởi vì tôi sợ, nếu tôi còn đứng đây thêm một chút nữa có lẽ sẽ không thể toàn mạng quay về lớp học. Hạ Hàn Phong, anh là điển hình của loại người đẹp trai, học giỏi, thông minh vạn người mê. Nữ sinh trường tôi mê anh như điên đảo, tôi đứng thêm một lát, để người ta nhìn thấy có thể tôi tiêu đời rồi.

Lúc tôi về đến phòng học của mình, nhìn thấy Hàn Thiên đang ngồi ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ. Tôi đi đến bên cậu, nhẹ nhàng ngồi xuống, lúc tôi gõ xuống bàn ba cái cậu mới chịu thu tâm nhìn về, mỉm cười nói:

"Về rồi à?"

"Ừ!"

"Lạnh không?"

Nếu không lạnh thì tớ về đây sớm làm gì chứ?

"Lạnh!"

Hàn Thiên nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Ngay thời khắc ấy, thế giới của tôi như bừng sáng. Dịu dàng như thế, chỉ là một cái xoa đầu bình thường như thế mà cho đến sau này tôi cũng không thể quên được. Có lẽ tôi sẽ nhớ mãi...

Tôi mỉm cười với cậu. Đến bây giờ tôi mới để ý túi quà trong ngăn bàn của Hàn Thiên. Máu chơi ác lại nổi lên, tôi cười hi ha hỏi Hàn Thiên:

"Đây là cái gì vậy?"

"Lát nữa cậu sẽ biết!"

Tôi khịt mũi khinh bỉ cậu. Cúi đầu liền lấy sách vở ra học bài.

...

Giờ học trên lớp cuối cùng cũng kết thúc, tôi thu dọn sách vở. Nhân lúc Hàn Thiên bị Dật Quân xách cổ đi đá bóng, tôi lén lôi cái túi quà báu vật của cậu ra xem. Vừa mở ra, thứ bên trong đã làm tôi choáng đến mức muốn ngã ngay tại chỗ.

Trong lúc tôi choáng váng đứng chôn chân tại chỗ, thì Hàn Thiên và Dật Quân hí hửng chạy vào lớp. Làm tôi một phen hết hồn, cũng làm rơi luôn túi quà trên tay. Thôi xong rồi!

"Phịch" một cái, túi quà rơi từ trên tay tôi xuống sàn. Lặng lẽ mắng bản thân, tôi cố gắng dời đi sự chú ý của Hàn Thiên. Nhân lúc cậu quay mặt, tôi nhanh nhẹn nhặt túi quà dưới đất lên.

"Hô, Hàn Thiên, anh chúng ta về thôi!"

Hàn Thiên còn rất biểu cảm với thái độ của tôi.

"Được rồi, về thôi!"

Lần này dọa chết tôi rồi. Sau chuyện này, tôi sâu sắc nhận ra rằng người làm việc xấu luôn mang bên mình một tâm trạng bất an.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì mặt trời cũng quay về chân trời phía Tây. Dật Quân bị mấy người bạn trong đội bóng kéo đi chơi, chỉ còn lại tôi và Hàn Thiên chậm rãi lê từng bước chân về nhà.

"Đến rồi, tớ vào đây!"

Lúc tôi vừa định bước vào cổng, Hàn Thiên đột nhiên kéo tay tôi lại. Đặt vào tay tôi cái túi quà đã bị tôi làm rơi. Tôi kinh ngạc nhìn cậu, làm như cậu là người ngoài hành tinh tôi chưa bao giờ nhìn thấy.

"Thủy Tinh, cái này cho cậu!"

Nói xong không đợi tôi hồi phục lại tâm trạng, cậu đã nhanh chóng rời khỏi. Tôi chợt nhớ ra, hôm nay là ngày sinh nhật của tôi. Làm sao tôi lại quên kia chứ? Cuối cùng, cũng chỉ có cậu ấy là ghi nhớ rõ ngày sinh nhật của tôi.

Tôi thầm nói: "Cậu ngốc thật!"

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tự Truyện: Hạ Hàn Phong

Lời tác giả: Hôm nay là một ngày rất nhạt đối với tôi. Nhưng với một người, có lẽ đối với anh ấy là rất đặc biệt. Thế nên, tôi muốn viết một tự truyện để tặng cho người con trai ấy. Đối với tôi mà nói, ngày này chẳng có gì là quan trọng cả. Nhưng tôi biết, đối với anh ấy, ngày hôm nay vô cùng quan trọng. Nội dung của chương tự truyện này lấy từ quyển nhật kí anh ấy gửi cho tôi một năm trước (chỉ có vài chi tiết thôi). Thông qua nhân vật "Hạ Hàn Phong" tôi muốn cảm ơn anh ấy. Cảm ơn anh ấy vì đã từng thích tôi nhiều như thế. Cảm ơn tình cảm anh ấy dành cho tôi...

~oOo~

Ngày hôm nay, tôi đi khắp trời Nam biển Bắc, cũng chẳng thể tìm được một người thứ hai như em. Năm đó, tôi chỉ có thể nói ra từ "thích" mà chẳng có dũng cảm thốt ra từ "yêu". Bởi vì tôi cho rằng, "yêu" là một lời hứa, một lời thề hẹn thiên trường địa cửu, còn tôi thì chẳng thể thực hiện được lời hứa ấy. Em- là ánh hào quang chói lọi, trên con đường của em có vô số người chờ đợi. Tôi thì đã là gì? Tôi biết, em thích Hàn Thiên. Cậu ấy là một phần của cuộc sống của em, em và nó từ nhỏ đã là bạn. Tôi đã từng nghĩ, em và Hàn Thiên ở bên nhau thì có gì là không tốt. Hàn Thiên bề ngoài lạnh nhạt, khó gần, thế nhưng là anh em mười mấy năm, tôi hiểu nó hơn ai hết. Tình cảm Hàn Thiên dành cho em là cả một đại dương sóng vỗ. Tôi thì có là gì? Tôi làm sao có thể so sánh với Hàn Thiên? Từ lúc tôi mười tuổi, từ cái nhìn đầu tiên đã thích em mất rồi. Tôi đuổi theo em bảy năm, tôi chẳng cần em đáp trả hay gì cả, tôi chỉ cần biết em mỗi ngày đều mỉm cười. Năm tháng, là phép màu, nó giúp tôi quên đi em, cũng giúp tôi chữa lành vết thương lòng. Tôi không trách em, không trách em vì đã khoét một lỗ thật to nơi trái tim tôi, để nó từ từ rỉ máu. Tôi không hận em, không bao giờ hận em vì đã nhận tâm tạt một chậu nước vào mặt tôi như thế. Đáng ra tôi nên cảm ơn em, cảm ơn em đã nhẫn tâm như thế, để hôm nay tôi nhận ra năm đó tôi chẳng phải ngu ngốc, chẳng phải ngây dại chạy theo em. Ít ra, năm đó tôi có thích em, có bị em từ chối, có buồn tay. Tôi chỉ hy vọng, em của hôm nay cũng giống như tôi vậy. Sẵn sàng tha thứ cho tất cả mọi chuyện của năm xưa, em bước đi tiếp, tôi ở phía sau làm hậu phương cho em. Còn Hàn Thiên, cậu ấy là một phần trong cuộc sống của tôi và em. Mất đi nó, tôi còn đau lòng hơn cả em. Tôi mong em đừng bận tâm gì cả, đừng oán trách chính mình, cũng đừng vì bất cứ ai mà thay đổi bản thân mình. Chỉ cần em vẫn luôn là em, như thế là được rồi. Thật ra, tôi vẫn luôn bên em...

Hôm nay, lại là một ngày thành phố A vào thu. Những chiếc lá thông rơi đầy con đường nhựa mà khi xưa chúng tôi vẫn thường qua lại. Ngồi bên cửa sổ phòng làm việc viết báo cáo, buông cây bút trong tay xuống, tôi lặng lẽ nhắm nháp ly cà phê trên tay. Mấy năm qua, tôi nỗ lực rất nhiều, chỉ mong một ngày mình xứng đáng đứng trước mặt em. Nhưng cũng không phải, tôi chỉ hi vọng một ngày bản thân có thể buông xuôi mọi thứ mà đến gặp em.

Thành phố A vào thu, trời xanh lam. Nhìn xuống đường, dòng người qua lại tấp nập, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện cách đây rất lâu. Có lẽ là cách đây hai năm, ngày mà em rời khỏi nơi này. Tôi nhớ hôm đó, sau khi tan sở, tôi nhận được thư mời của một đối tác làm ăn. Bởi vì bữa tiệc hôm đó tôi chẳng có chuẩn bị trước, thế nên vội vã quay về nhà thay quần áo. Sau khi thay xong quần áo, tôi nhanh chóng ra khỏi nhà, khép chặt cửa. Hơn một tiếng đồng hồ lái xe đến khách sạn nằm ở ngoại thành. Tôi thực sự bất ngờ, vốn dĩ tôi chỉ nghĩ đây là một bữa tiệc xã giao bình thường quy mô nhỏ. Nhưng ngược lại với tưởng tượng của tôi, khách mời đều là người có tiếng trong ngành. Bỏ qua thắc mắc trong lòng, vì phép lịch sự tôi nhanh chóng hòa nhập với bữa tiệc. Cứ một tiếng, tôi lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần. Có lẽ đây đã là một thói quen không thể bỏ được của tôi.

Trong những khách mời có một cô gái. Dưới ánh đèn nê ông màu tím nhạt, trông cô ấy có vẻ rất giống với em. Gương mặt sắc nét, mái tóc màu đen dài đến chấm lưng. Cô ấy mặc chiếc váy ren trắng, tôi còn nhớ năm đó mỗi khi trường có tiệc, em vẫn hay mặc như thế. Trong dòng người đông đúc tôi vẫn rất dễ dàng nhận ra em. Tôi đã ngà ngà say, chen chúc qua dòng người, đi đến bên cô ấy, bắt chuyện với cô ấy. Cách cô ấy nói chuyện, hay nụ cười của cô ấy đều rất giống em. Nếu như không có một Lê Thủy Tinh vẫn đang tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới này, có lẽ cô ấy đã là một bản sao rất hoàn hảo. Tôi nghĩ như thế!

Sau khi trò chuyện cùng cô ấy, tôi biết được cô ấy là đến từ thành phố D. Bố mẹ cô ấy đều là người trong ngành, cô lại là con một. Thừa kế tất cả tài sản của bố mẹ. Tên của cô ấy là Hạ Tuyết.

Buổi tiệc hôm đó kết thúc muộn hơn tôi nghĩ, đến tận mười hai giờ hơn tôi mới có thể ra về. Khi tôi ra đến bãi đậu xe, nhìn thấy cô ấy đang đứng tựa lưng vào hông xe của tôi. Trong màn khói thuốc lá, tôi nhìn thấy được ánh mắt của cô ấy đang nhìn tôi. Tôi chậm rãi đi đến bên cô ấy, nói:

"Hạ Tuyết. Là con gái, tôi nghĩ cô không nên hút thuốc lá. Có hại cho sức khỏe!"

Hạ Tuyết đột nhiên buông điếu thuốc trên tay, nhón chân định hôn tôi. Đôi môi mềm mại của cô ấy lướt nhẹ qua má tôi. Ngay giây đó, tôi đẩy cô ấy ra. Mở cửa xe ngồi vào trong rồi lái xe đi mất. Bây giờ, tôi biết. Hạ Tuyết chẳng giống em chút gì cả, chỉ có bề ngoài là giống. Thật ra, trong lòng cô ấy hẳn tạp hơn tất cả. Cô ấy và em, khác nhau rất nhiều. Đôi mắt của Hạ Tuyết như một cái hồ sâu không thể nhìn thấy đáy, còn đôi mắt em trong veo như một tấm gương, có thể phơi bày mọi ưu khuyết điểm của người khác. Em sẽ không tùy tiện hôn người đàn ông khác, em sẽ không bao giờ dựa vào thuốc lá, bởi vì năm đó em là người khuyên tôi đừng hút thuốc mỗi khi buồn. Bởi lẽ, em sẽ không bao giờ vấp sâu vào cái thế giới chỉ toàn là tranh luận với những con số khô cứng. Bây giờ, tôi sâu sắc nhận ra rằng, trong tim tôi chẳng ai có thể thay thế em. Thật ra, em quan trọng với tôi đến như thế...

Bên ngoài cửa sổ, ánh đèn điện vụt qua như những ngôi sao trên bầu trời đen tuyền kia. Đầu tôi đau như búa bổ, thật ra tôi mắc bệnh này từ một năm trước. Bác sĩ bảo nếu tôi điều trị kịp thời có thể loại bỏ căn bệnh này. Nhưng cứ câu nệ mãi nên trở thành tâm bệnh. Mỗi ngày đều phải uống thuốc. Tôi định tìm trong ngăn đựng vỉ thuốc trị bệnh đau đầu vừa mới mua mấy ngày trước. Thì phía trước có tiếng còi xe, khi tôi ngẩng đầu lên thì xe đã đâm sầm vào cây cột điện vì tránh chiếc xe phía trước.

Và như thế, tôi lại phải rời bàn đàm phán để trị thương trong bệnh viện...

Quay trở lại với hiện tại, dòng người phía dưới đã thưa dần. Tôi thay quần áo và tiếp tục công việc rất quen thuộc và đã trở thành thói quen hằng ngày, đó là đi dạo quanh những con đường đầy lá thông.

Thật ra, mấy năm em đi thành phố A chẳng khác là mấy. Chỉ mọc thêm nhiều khu chung cư, những tòa nhà cao tầng, rồi thêm vài cái trung tâm thương mại. Ngày hôm nay, trong cái thế giới phẳng chỉ toàn vật chất, nhưng làm sao có thể so sánh được với con đường rải đầy lá thông và đầy hoa hải đường trong kí ức của tôi. Bây giờ, hai bên vệ đường kia là những hàng cây thông cổ thụ, lá rụng đầy trên đường. Tạo thành một tấm thảm lót bằng lá. Đi dọc theo vệ đường, tôi mặc một bộ đồ thể thao màu xám. Đứng trước nhà thi đấu mà ngày trước vẫn thường xuyên lui tới. Tôi như có thể nhìn thấy hình ảnh cô gái năm đó đứng đợi chàng thiếu niên kia. Mà chàng thiếu niên ấy lại không phải tôi. Giá như tôi có thể một lần thôi làm Hàn Thiên của năm đó thì tốt biết mấy. Nhưng thời gian sẽ không vì mơ ước này của tôi mà quay về thời khắc đã qua khi xưa...

Thật ra, tôi đi dạo cũng chỉ để đón gió. Để thay đổi không khí ngột ngạt trong căn phòng làm việc chỉ toàn là báo cáo. Đi đến quán cà phê mà ngày xưa vẫn thường lui tới, tôi chợt phát hiện thời gian đã qua rất lâu rồi. Chỉ có mấy năm mà như đã qua mấy đời người, suy cho cùng cũng chỉ là do em không còn ở bên tôi. Bây giờ, tôi biết lí do vì sao em lại không bao giờ chấp nhận tình cảm tôi dành cho em, có lẽ là do tôi không bao giờ hiểu được cái thế giới mà em luôn theo đuổi.

Tôi đi vào bên trong quán cà phê, chọn một góc rồi ngồi xuống. Gọi một tách cà phê rồi nhắm nháp một mình. Có lẽ, đây cũng là một thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của tôi, tôi cho là như vậy. Tôi lặng lẽ uống hết ngụm cà phê cuối cùng, lắng nghe ngọn gió thu ngoài cửa. Tôi còn nhớ vào lúc chúng ta còn đi học, mỗi ngày về nhà đều đến đây uống cà phê. Tôi biết, không phải em thích cà phê, mà chỉ là em muốn ngồi vào một góc, ghi lại những gì đã qua vào quyển nhật kí của mình. Còn tôi, uống cà phê có lẽ là một thói quen được hình thành từ lúc quen biết em.

Kể từ lúc quen biết em, biết em muốn đi Nhật Bản. Đó luôn là mục tiêu của tôi. Thế nhưng tôi biết, con đường tôi chọn và con đường mà em chọn chẳng bao giờ giao nhau cả. Vì thế, tôi buông tay để em bay thật xa.

Em đã từng nói: Thay thế không có nghĩa là buông tay. Đó chỉ là một góc nhìn khác của buông tay. Vì thế tôi không cần phải buồn vì có người thay thế em.

Một lát sau, tôi gọi nhân viên phục vụ thanh toán tiền. Tôi bước ra khỏi quán cà phê với tên gọi "Fun", từ từ rảo bước trên con đường bằng nhựa rải đầy lá thông già.

"Hàn Phong!"

Tôi xoay người, Thanh Tuyền mỉm cười dang tay với tôi. Tôi sau một giây kinh ngạc rồi cũng chậm chậm tiến về phía cô ấy, dang tay ôm cô ấy vào lòng. Tôi biết, bản thân có lỗi với Thanh Tuyền. Thật ra, tôi rất mong cô ấy hãy hạnh phúc... hơn tôi.

"Khỏe không?"

Thanh Tuyền gật đầu, chậm rãi nói: "Hàn Phong. Ngày mai em và Thái Nam kết hôn. Nếu anh rảnh rỗi, hãy đến chúc phúc cho em nhé? Năm đó, em ngây thơ tin rằng chỉ cần thay đổi mình thì có thể yêu anh. Nhưng cho dù em thay đổi bản thân thì thế nào? Cũng chẳng thay đổi được kết thúc câu chuyện này. Em chỉ hy vọng anh sẽ thật hạnh phúc. Hôm qua em vừa gặp Thủy Tinh, cậu ấy bảo anh đừng đợi, bởi vì chưa chắc cậu ấy đã đợi. Cậu ấy hy vọng anh có thể buông tay những năm tháng đã qua đó. Đặt nó vào ngăn kéo trái tim mình, được không?"

Tôi xoa đầu cô ấy, mỉm cười nói: "Thật ra, anh đã buông từ lâu rồi. Bây giờ, anh sẽ để những năm tháng thanh xuân đó về với miền kí ức. Buông tay mọi kỉ niệm năm đó, chúc phúc cô ấy! Còn em, phải thật hạnh phúc nhé? Sau khi dự tiệc kết hôn của em xong, có lẽ anh phải bay sang Mỹ. Công việc đàm phán của anh chỉ mới bắt đầu. Hứa với anh phải thật hạnh phúc!"

Tôi đưa bàn tay ra trước mặt cô ấy, làm động tác móc tay. Trong làn nước mắt, Thanh Tuyền mỉm cười, cô ấy móc tay với tôi, nói: "Em hứa với anh!"

Tôi cười cười, sau đó buông tay ra. Quay đầu bước đi. Trước khi đi khỏi, tôi mỉm cười nói với Thanh Tuyền: "Tạm biệt!"

Tôi biết, Thanh Tuyền nhất định sẽ hạnh phúc. Ít ra, tôi tin như thế...

Trước khi về nhà, tôi tặc qua ngôi trường cấp ba A đã từng thuộc lòng, ngay cả nhắm mắt cũng có thể đi dạo được. Nhưng chỉ mấy năm không quay trở lại, nơi đây đã khác xa với kí ức. Tấm biển bằng sắt năm xưa đã được tháo xuống, thay vào đó là tấm biển bằng đá hoa cương ghi "Trường THPT Thành phố A". Những hàng cây xanh đã được thay bằng những hàng cây cổ thụ to. Tôi như có thể nhìn thấy chàng thiếu niên năm đó đứng đợi cô gái tan học. Chỉ để đưa cho cô ấy chiếc ô bởi vì trời sắp mưa.

Tôi cười khỏ, rồi quay đầu rảo bước đi. Về đến nhà, trời đã sẩm tối. Bật hết đèn trong nhà lên. Tôi chợt nhận ra, cho dù tôi có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể đuổi theo bước chân em được. Chúng tôi căn bản không thuộc về nhau.

Mấy ngày sau đó, khi tham dự tiệc kết hôn của Thanh Tuyền xong. Tôi lên đường đi Mỹ. Đến khi tôi lên máy bay cũng chỉ có Thanh Tuyền tiễn tôi đi. Tôi ôm chào tạm biệt cô ấy rồi lên máy bay.

Chiếc máy bay cất cánh thẳng lên trời. Hòa vào dòng hải lưu. Tôi giơ tay lên, ánh nắng ban mai chảy qua kẽ tay tôi. Cũng như dòng thời gian đã qua mà tôi chẳng thể tìm lại.

Tạm biệt thành phố A...

Tạm biệt Việt Nam..

Tạm biệt cả Hạ Hàn Phong và Lê Thủy Tinh của năm đó.

Đến cuối cùng, tôi nhận ra, cho đến cuối cùng thì Hạ Hàn Phong và Lê Thủy Tinh đã trở thành kí ức. Suy cho cùng, em chẳng có hứng thú với cái tất cả của tôi. Hóa ra, chỉ có nước Mỹ mới thuộc về tôi. Sau này, tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới chẳng có em bên cạnh. Tôi nhất định sẽ mãi không quên năm đó chúng tôi đã trải qua như thế nào. Và tôi sẽ nhớ mãi không quên, Thành phố A- một thời tôi đã trưởng thành...

Hết

Vô Ái

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hôm Nay, Ngày Mai Và Cả Sau Đây

Hôm nay, tôi thức dậy từ khi sớm, chạy thể dục trên con đường nhựa quanh nhà. Thật ra, đã lâu rồi tôi chưa dậy sớm như vậy, một mình chạy bộ trên con đường này. Những khóm hoa ven đường dường như vừa mới thức dậy, trên cánh hoa màu tím còn vương vài giọt sương sớm. Ngon gió lướt nhẹ trên ngọn cây. Tôi như thấy thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều.

Không biết bây giờ Hàn Thiên đang làm gì nhỉ? Chắc là cậu ấy vẫn chưa thức dậy. Nói đến đây, tôi vô thức nở nụ cười. Chạy thêm mấy vòng nữa, tôi về nhà.

Mặt trời đã mọc, phía Đông nhuộm một vệt đỏ như tóe lửa. Tôi đứng trên sân thượng nhà mình, nhìn dòng người qua lại. Từ con đường mòn của tôi đến thành phố hôm nay là cả một quá trình. Ngẫm lại thì nó chẳng dài bao nhiêu cả, ít ra hôm nay tôi vẫn sống sót đến tận cùng. May mắn quá rồi!

"Con gái, xuống nhà ăn sáng thôi!"

Mẹ tôi gọi. Bây giờ, tôi nhận ra lâu lắm rồi gia đình tôi mới có thể như thế này. Ba người cùng nhau.

"Vâng."

Tôi cười rồi theo mẹ xuống nhà, bố tôi đang ngồi trước bàn ăn đọc báo. Nhìn thấy tôi, ông mỉm cười triu mến, nhẹ giọng nói:

"Hôm nay mẹ con nấu toàn món con thích, mau qua đây ăn đi!"

Bữa sáng hôm đó, trong trí nhớ của tôi không có sơn hào hải vị gì cả. Là một bữa ăn gia đình bình thường hơn cả hai chữ "bình thường" nhưng lại chứa đựng rất nhiều tình cảm. Và trong trí nhớ của tôi, đó là bữa ăn gia đình hạnh phúc nhất... cho đến sau này.

Sau khi ăn sáng xong, bố mẹ tôi không còn chút thời gian nào dành cho tôi nữa, họ lặng lẽ vào thư phòng làm việc. Có lúc tôi nghĩ, làm hàng không thì có

gì phải bận? Nhưng, sau này tôi sâu sắc hiểu ra nó bận hơn rất nhiều lần tôi nghĩ. Tôi không có việc gì làm, thì về phòng đọc sách thôi.

Nhưng đọc hoài thì cũng chán, tôi đọc được nửa tiếng. Cảm thấy không sao, thêm mười lăm phút nữa thì không nhịn nổi. Vẫn là tôi hợp với những câu chuyện cười đã đi vào lịch sử của Hứa Kinh hơn. Thế là, tôi quyết định đi tìm Hứa Kinh nghe chuyện cười. Thật ra, những câu chuyện cười này rất đáng cười nha. Tôi còn nhớ, có một lần tôi nghe chuyện cười của cậu ta đã khóc một trận như mưa. Như vậy, chắc bạn cũng biết nó đáng "cười" đến thế nào rồi nhỉ?

Như vậy, tôi vui vẻ ra khỏi nhà. Đi bộ đến nhà Hứa Kinh. Nhưng, khi tôi đến nơi thì sự thật nó trở trêu thế này. Trước cổng nhà cậu ta có một tờ giấy với dòng chữ màu đỏ: "Hứa Kinh vắng nhà, miễn tiếp khách!"

Lúc đó, tôi đã định ăn vạ trước cổng nhà cậu ta đến khi cậu ta về mới thôi. Nhưng nghĩ lại vẫn không nên. Suy nghĩ một lát, tôi quyết định đi dạo, xem như để cho tâm trạng thoải mái một chút. Tôi đi đến cây cầu ở gần nhà, mỗi ngày rảnh rỗi tôi đều đến đây. Đơn giản, nó đã là thói quen của tôi.

Tôi nhớ những ngày nhỏ thường cùng Dịch Phàm đến đây, đến đây để ngắm hoàng hôn, trò chuyện mà không bị làm phiền. Tôi và anh, đã từng rất thân thiết, chuyện nhỏ nhặt nhất cũng có thể nói với anh. Nhưng, hiện tại tôi chẳng biết anh thay đổi ra sao, có còn nhớ tôi hay không nữa. Trong trí nhớ của tôi, anh là một người vô cùng quan trọng. Thế nhưng, thời gian đã làm phai nhạt hết tất cả, chỉ còn lại một mảnh kí ức chẳng rõ ràng. Chỉ như đoạn phim trắng đen tua lại, rồi bị bão tuyết làm cho voi đi phân nửa, cuối cùng chẳng còn nhìn rõ ai là ai nữa.

"Anh Phàm, không biết ngày mai sẽ như thế nào nhỉ?"

"Ngày mai anh sẽ vẫn bên em!"

"Còn hôm nay?"

"Cô bé ngốc, hôm nay qua đi thì ngày mai sẽ tới. Anh sẽ luôn bên em."

"Sau này thì sẽ luôn như thế?"

"Ừ."

"Anh hứa đi."

"Anh hứa!"

Một bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ. Năm đó, đã từng vui vẻ biết bao. Nhưng, kí ức là thế, không thể trở lại được nữa.

Kết thúc một mảnh kí ức, nước mắt tự nhiên chảy thành dòng. Tôi cũng đứng trên cây cầu quen thuộc. Cây cầu này, kí ức này, vẫn còn như ngày trước mà anh thì chẳng còn cùng tôi đứng tại nơi này. Cho dù tôi có cố gắng thế nào thì vẫn không thắng được năm tháng này, tôi chỉ có thể mong rằng, một ngày nào đó khi gặp lại nhau. Anh vẫn là anh của ngày nào, tôi cũng không thay đổi.

Trên cây cầu, có một chàng trai, gương mặt thanh tú, đôi mắt màu đen thẳm. Tôi kinh ngạc, bởi vì đây là người mà tôi đã gặp ở sân thượng, học trường Hạ Hàn Phong. Thật ra, anh ta còn có một thân phận khác, đó chính là anh trai của Hàn Thiên. Chúng tôi có biết nhau, nhưng không đến nỗi thân thiết.

Chúng tôi chẳng ai nói chuyện gì cả. Đến cuối cùng, tôi cũng lên tiếng:

"Anh sao lại đến đây? Ngắm cảnh à?"

Anh nhìn tôi.

"Ừ."

Tôi không biết nên nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn về nơi xa kia. Phía Tây, ánh mặt trời nhuộm đỏ một khoảng trời. Một chiếc máy bay bay ngang qua, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Anh nói: "Anh về đây, ở lại vui vẻ!"

Tôi mỉm cười.

"Anh về sớm vậy sao?"

"Có việc."

Cuối cùng, sau một hồi nói chuyện. Tôi quyết định về cùng anh. Chúng tôi rảo bước trên con đường nhựa, tiếng bước chân đều nhau.

Hôm đó, tôi không biết, khoảng cách giữa chúng tôi đã dần gần lại hơn. Không còn xa như năm đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thanh Xuân Của Tớ, Có Cậu Là Đủ Rồi!

Thanh xuân là năm tháng rực rỡ nhất đời người. Là những ngày mưa nắng thất thường. Là đóa hoa không nở hai lần. Dù thế nào đi chăng nữa, thì có lẽ bạn đã từng đi qua năm tháng rực rỡ ấy. Thế nghiệm hết vui, buồn, được, mất của một thời non trẻ. Thanh xuân, là năm tháng để yêu, để hận, để khi bạn đi qua cái tuổi ấy, khi quay đầu mà chẳng hối hận.

Thế nhưng, tình yêu tuổi thanh xuân chẳng bao giờ là trọn vẹn. Gặp nhau giữa quãng lưng chừng của tuổi trẻ, chúng ta đều lo sợ sẽ đánh mất đối phương, lo sợ bản thân nói ra những lời làm đối phương đau lòng. Quãng lưng chừng của tuổi trẻ ấy, có lẽ ai trong chúng ta cũng đều gặp được một người làm bản thân dừng lại, cũng bằng lòng vì chúng ta mà tha thứ cho tất cả mọi chuyện. Tôi gặp cậu vào những tháng năm của tuổi thanh xuân, là quãng thời gian lưng chừng của tuổi trẻ, là năm tháng sẽ không bao giờ trở lại lần thứ hai. Thanh xuân, chẳng ai tránh khỏi lo sợ cả, cũng không thể oán trách ai cả. Chỉ có thể ngậm ngùi đi qua cái năm tháng đẹp nhất cuộc đời.

Mười hai năm, tất cả đều hóa thành kỉ niệm không thể nào quên sau một cái xoay người. Cả thế giới dường như thu nhỏ, chỉ vừa đủ để hồi tưởng về thanh xuân. Năm đó, có lẽ, chúng ta đã từng điên cuồng đuổi theo một người, đã từng vì ai đó mà chạy không biết mệt. Thế nhưng rồi, quay lưng một cái, bên cạnh đã chẳng còn ai nữa.

Vừa xoay lưng, cả thanh xuân bỗng chốc trở thành kí ức...

"Thùy Tinh? Cậu đang nghĩ gì thế?"

"À, tớ đang nghĩ... hôm nay phải ăn cái gì!"

"Lại ăn?"

"Thật ra, tớ rất đói!"

"Thật à?"

"Tớ đùa đấy!"

Chúng tôi cứ đứng như thế, gió thổi từng cơn.

Ánh mắt hồn nhiên của anh phản chiếu khuôn mặt em

Giá như thời gian vĩnh viễn dừng ở khoảnh khắc này

Đã từng trải qua thời niên thiếu vô lo vô nghĩ

Hạnh phúc thật mong manh

Tựa như làn gió tan biến

Một lời nói, một cái hôn, ngoài ra chẳng cần gì

Hai con người, hai trái tim đã là cả thế giới

Chẳng quan tâm liệu đã thực sự suy nghĩ kỹ càng

Đề rồi chúng ta đều lạc lối

Ánh mắt hồn nhiên của anh phản chiếu khuôn mặt em

Giá như thời gian vĩnh viễn dừng ở khoảnh khắc này

Đã từng trải qua thời niên thiếu vô lo vô nghĩ

Hạnh phúc thật mong manh

Tựa như làn gió tan biến

Trong những mùa mưa rả rích em vẫn thường nhớ tới anh

Hối hận vì khi xưa đã lãng lạng ra đi

Cố gắng níu giữ từng giọt yêu thương trôi đi qua khe hở

Nhưng sau cùng vẫn trôi hết

Một lời nói, một cái hôn, ngoài ra chẳng cần gì

Hai con người, hai trái tim đã là cả thế giới

Chưa từng nghĩ rằng có một ngày em sẽ hát ca khúc này

Ca khúc tưởng nhớ anh

Ánh mắt hồn nhiên của anh phản chiếu khuôn mặt em

Giá như thời gian có thể quay về ngày hôm ấy

Đã từng trải qua thời niên thiếu vô lo vô nghĩ

Hạnh phúc thật mong manh

Tựa như gió tan biến

Tạm biệt người trong hồi ức

Tạm biệt tuổi xuân không hối tiếc

Đâu phải mọi mối tình đều được vẹn toàn

Tuy rằng hãy còn mơ

Hãy còn rất nhiều nỗi lòng chưa thể giải bày

Cũng đành để quá khứ qua đi

Tạm biệt người trong hồi ức

Tạm biệt tuổi xuân không hối tiếc

Đâu phải mọi mối tình đều được vẹn toàn

Thay vì nói rằng hoài niệm anh

Thà nói rằng hoài niệm bản thân một thời

Từng dừng cảm cười hồn nhiên

Từng dừng cảm khóc hồn nhiên

Tiếng hát từ nơi xa vọng tới. Cứ như tiếng nói của một ai đó lồng sâu vào trái tim.

"...Tạm biệt người trong hồi ức

Tạm biệt tuổi xuân không hối tiếc..."

Có lẽ, trong cảm nhận của tôi và Hàn Thiên khi ấy. Những ngày tháng non trẻ ấy là đẹp nhất, mỗi ngày gặp được nhau, đã là niềm may mắn. Ấy thế mà năm tháng chưa từng vì chúng tôi mà dừng lại, giữa quãng lưng chừng năm ấy tôi đã gặp cậu, gặp cậu ở cái tuổi chưa hẳn là trưởng thành nhất. Thế nhưng, những năm tháng đã qua đó, tôi lại không có cách nào quên được cả.

Hàn Thiên của năm đó mới đúng là cậu ấy hoàn hảo nhất. Nhưng, tôi của mãi sau này mới là tôi tuyệt vời nhất. Giữa quãng lưng chừng của tuổi trẻ chúng tôi gặp nhau. Cùng nhau xây dựng một tuổi thanh xuân đẹp để đến vô cùng. Từng tin tưởng có thể cùng nhau đi đến cuối con đường, vậy mà khi đặt bước chúng tôi đều rẽ sang một hướng khác. Giữa những ngã ba đường giằng co, chúng tôi đều đã lạc bước nhau. Cho dù có chạy thế nào, có tìm đến mỗi mắt, vẫn không gặp được đối phương.

Thế nên mới nói, gặp được nhau, từng ở bên nhau, chưa chắc đã có thể cùng nhau đi đến cuối con đường.

Ngày hôm ấy, chúng tôi đứng trên sân thượng, thời gian như ngừng trôi. Gió thổi qua cơ thể, chúng tôi cùng nhau dõi mắt nhìn về một nơi xa. Như lời hứa

không thể cùng nhau thực hiện được, chỉ có thể đợi người khác đến, thay chúng tôi hoàn thành lời hứa thiên trường địa cửu...

Mỗi một ngày qua, đều là những ngày hạnh phúc nhất. Bởi thanh xuân ấy, tôi có cậu cùng song hành tiến về phía trước. Để rồi, khi chúng tôi không còn là của nhau nữa, thì mười hai năm kìm ứ, đều trở thành da thịt không thể tách rời.

"Hàn Thiên, thời gian trôi qua nhanh thật. Mới đây mà chúng ta cũng sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?"

"Một năm rưỡi."

"Bây giờ, tớ mới biết, khoảng cách giữa tầng một và tầng bốn, chỉ thua kém nhau có ba năm."

Khoảng cách từ tầng một đến tầng bốn, thật ra, cũng chỉ cách ba năm mà thôi.

"Ba năm, nghe ra rất dài nhỉ? Vậy mà cũng không đủ để thanh xuân của chúng ta trở nên trọn vẹn."

Đời người rốt cuộc có bao nhiêu cái xuân xanh? Có bao nhiêu lần để hối hận, để quay đầu, để yêu, để hận và để buông tay? Suy cho cùng, một lần và cũng là duy nhất. Yêu và hận không nhất thiết liên quan đến nhau, bởi vì tất cả chúng chỉ là những thứ tình cảm làm cho cuộc sống thêm nhiều màu sắc. Hà tất phải vì yêu ai đó mà hận một người, hà tất phải sau khi đánh mất rồi mới biết đi tìm. Những người đã đi qua cuộc đời tôi, thì ra, đều để lại trên bức tranh ấy một dấu ấn không thể nào phai nhạt.

Thanh xuân, có yêu có hận mới hoàn mỹ. Thế nhưng, đừng vì ai đó mà hận một người. Đôi khi, hận, chỉ là cách nói gắn kết với một chữ yêu mà thôi. Có yêu, sẽ có hận, và có hận, cũng sẽ có yêu. Yêu và hận cứ như cái vòng lẩn quẩn, khiến cuộc sống thêm nhiều màu sắc, và cũng khiến cuộc sống trở thành một màu đen.

"Phải, không đủ! Thế nên, tớ mới muốn chúng ta trân trọng đối phương."

"Tớ không trân trọng cậu à? Có nhầm không đấy?"

"Tớ chỉ muốn nói là chưa đủ thôi!"

Hàn Thiên trừng mắt nhìn tôi, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Còn tôi, chỉ mỉm cười rồi nhìn cậu. Thời gian, như ngưng đọng.

Sau này, tôi mới biết, khoảng thời gian có Hàn Thiên bên cạnh ấy, dường như đã trở thành những kỉ niệm không thể nào quên trong cuộc đời tôi. Để rồi khi bên cạnh tôi không còn cậu nữa thì vẫn còn năm tháng ấy thay cậu cùng tôi song hành. Sau này, khi tôi đã không còn là tôi của hôm nay, tôi chợt nhận ra. Những gì đã qua trong tuổi thanh xuân của tôi, đều hóa thành những cánh hoa đủ màu sắc trên bức tranh cuộc đời.

"Hàn Thiên, cậu biết không? Thật ra, tớ cảm thấy tớ chưa đủ tốt với cậu. Thật đấy! Cậu lúc nào cũng tốt với tớ, còn tớ thì rất bướng bỉnh. Hình như, vẫn chưa đủ quan tâm cậu, phải không?"

"Tớ không cần cậu quan tâm tớ. Tớ chỉ cần cậu biết, tớ là người quan tâm cậu nhất!"

Tôi nhìn Hàn Thiên. Tôi chưa từng thấy ai ngốc như cậu ấy.

Và rồi, chúng tôi lại im lặng nhìn về nơi xa. Tôi hỏi cậu:

"Sau này, cậu muốn làm gì?"

"Tớ muốn làm phi công, giống như bố tớ. Và còn muốn mang theo cậu bay khắp trời Nam biển Bắc! Còn cậu?"

"Tớ à? Cậu ở đâu, tớ sẽ ở đó!"

Hàn Thiên mỉm cười xoa đầu tôi.

Sau này, tôi thực sự đã có thể bay lên bầu trời rồi. Vậy mà người lái máy bay lại không phải là cậu. Từng người, từng người một ngồi vào khoang lái, tôi từng rất chờ mong một lần cậu xuất hiện. Vậy mà chẳng có lần nào cả. Tôi từng tin rằng, Hàn Thiên của tôi sẽ không dễ dàng bỏ lại tôi một mình, cậu ấy sẽ vượt qua tất cả khó khăn để có thể bay cùng tôi. Thế nhưng, cậu ấy đã đánh mất đôi chân của mình. Còn tôi, mất luôn cả cậu ấy.

Cậu nói: "Thủy Tinh, cậu có muốn gì không?"

Tôi nói: "Không cần! Bởi vì thanh xuân của tớ có cậu là đủ rồi!"

Tôi không cần thêm gì cả, tôi chỉ cần một mình cậu.

Năm này đến tháng nọ, tôi chỉ cần một Hàn Thiên ở bên cạnh mình là được rồi.

Một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời, ánh nắng chiều màu đỏ rực nhuộm khắp bầu trời. Chiếc máy bay màu trắng bay ngang qua khung trời nhuộm đỏ ấy, cứ như một bức tranh tuyệt đẹp.

Thanh xuân ấy, cảm ơn tất cả những người đã đến bên tôi..

Hết tập 1.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!

...Chợt nhận ra ngày gió năm ấy vẫn thổi mãi ...

Vậy mà... tớ đợi mãi cũng không đợi được cậu quay về...

"Thanh xuân chưa từng ở lại vì tôi, cũng không vì đoạn tình cảm của chúng tôi mà ở lại. Năm này qua năm khác, tôi trưởng thành hơn giữa đời người, chợt nhận ra người đến rồi người đi, ai trong họ cũng đều ghi dấu ấn tận sâu trái tim tôi. Ngày ấy gió thổi, tôi vẫn cứ đợi mãi giữa biển người. Chỉ mong tìm được cậu của ngày đã qua." _ Lê Thủy Tinh

"Cả quá trình chúng tôi chạy đua cùng thanh xuân, cũng là quá trình tôi nhận ra năm ấy sẽ mãi tụt lại trong hồi ức, là khoảng ngày quý giá nhất đối với tôi. Là đoạn ngày tôi mãi mãi không bao giờ tìm lại. Giống như cô ấy, tôi mãi mãi chẳng bao giờ có thể cùng cô ấy chạy đến cuối con đường. Dù thế nào đi nữa, thì ở nửa chặng đường còn lại, mong rằng cô ấy sẽ tìm được vùng trời của riêng mình." _ Hạ Hàn Thiên

"Những quãng ngày đã qua ấy, tôi đều là người ở phía sau. Thế nhưng hối hận thì không có, chỉ có chúc phúc dành cho cô ấy mà thôi." _ Hạ Hàn Phong

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Vị Kem Bơ

Hạ Hàn Thiên hôm nay đổi tính, phá lệ dậy sớm một ngày. Mới tờ mờ sáng đã nấu cháo điện thoại cho tôi. Từ bên kia điện thoại truyền tới giọng nói ấm áp của cậu: "Thủy Tinh, hôm nay chúng ta đi chơi nhé?"

Tôi lúc này đang chôn mình trong chăn ấm hết sức thoải mái, vốn dĩ còn định ngủ nướng thêm một chút nữa. Đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, mới 6 giờ.

"Hạ Hàn Thiên này cậu bị điên rồi hả? Mới sáng sớm đã gọi người ta dậy. Cậu không biết tớ còn định ngủ thêm chút nữa đâu. Còn nhân tính không hả?"

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của Hàn Thiên bên kia đầu dây điện thoại, rồi cậu lên tiếng: "Vốn định rủ cậu đi hẹn hò một chút cho có không khí, ai ngờ lại làm phiền cậu chứ?"

"Hả?" Tôi nhảy cẫng lên: "Hẹn hò á?"

"Ừ, vốn định rủ cậu đi, nhưng mà bây giờ thôi vậy!"

Cái não vốn chậm chạp của tôi chưa làm quen được với kiểu logic này của cậu, phải mất rất lâu sau mới nghiệm ra: "À, tớ hiểu rồi. Đợi một chút!"

Tôi gác điện thoại, nào có biết được Hàn Thiên ở bên kia điện thoại cười một trận long trời lở đất.

Từ lúc được mẹ sinh ra đến giờ, tôi chưa biết được hẹn hò là cái gì cả. Chỉ có thể dựa theo giác quan thứ 7 của phụ nữ mà ăn mặc thật đẹp. Mà cái đẹp của tôi cũng chỉ bình thường giống như mọi ngày, thật sự không có một chút khác biệt gì. Tôi thừa biết rằng, Hàn Thiên vốn không còn lạ lẫm gì với gu ăn mặc của tôi, thôi thì cứ như vậy đi. Mặc bình thường một chút, biết đâu không có thằng cha nào chịu dòm ngó, đỡ phải giải thích với Hàn Thiên.

Sau khi suy nghĩ như thế, tôi gạt đầu như trống bỏi tán thành cách suy nghĩ chu đáo của mình. Và như vậy, tôi nhanh chóng mặc quần áo rồi ra khỏi nhà. Trước khi đi còn không quên ghé mồm vào phòng hét to với Dật Quân: "Anh mau dậy ăn sáng đi, em ra ngoài một chút!"

Tôi không ngờ là tiếng hét của tôi có ảnh hưởng lớn như vậy, sau khi nghe xong, Dật Quân tỉnh cả ngủ, cũng không buồn nằm xuống mà lật đật lật đật chạy vào phòng tắm thay quần áo.

Mãi sau này, tôi mới biết được, không phải vì tiếng hét kinh người của tôi, mà là vì anh chợt nhớ ra hôm nay có hẹn với cô bạn gái xinh đẹp Từ Giai Giai của mình.

Tôi đi thật chậm trên đường, chợt phát hiện đã lâu lắm rồi tôi chưa đi dạo như thế này. Mà cảnh vật cũng chẳng thay đổi là mấy, chỉ là vài hàng cây xanh đã được thay bằng những cây đại thụ. Những bông hải đường đã nở hoa, màu đỏ rực rỡ đẹp mê người. Trời hôm nay dường như rất đẹp, ánh nắng dịu dịu chiếu trên người tôi, lấp lánh thật đẹp, tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm. Gió thổi tung mái tóc của tôi, bởi vì vừa mới cắt ngắn đi, cho nên gió thổi không lâu sau thì đã rối tung lên.

Từ xa tôi đã nhìn thấy Hàn Thiên đứng đợi, hôm nay cậu mặc một bộ đồ thể thao màu xám tro. Trông điệu bộ rất giống người trưởng thành nha. Tôi cũng phải thừa nhận rằng Hàn Thiên rất giống người trưởng thành, gương mặt thanh tú sắc xảo, đôi mắt hoa đào mê người. Còn có cả nụ cười tỏa nắng khiến lòng người ta ấm áp, đôi môi mỏng làm người ta nhìn mà muốn cắn một ngụm, làn da mịn màng trắng trẻo, nếu không phải mỗi lần tôi vừa đụng một chút thì da của cậu đã đỏ lên thì tôi còn muốn nhéo thật mạnh nữa chứ. Năm nay Hàn Thiên mới mười sáu tuổi mà đã cao 180cm, đôi lại là tôi vẫn dậm chân tại chỗ không cao lên được chút. Đôi khi được cậu ôm vào lòng, từ góc độ của tôi mà ngược lên thì thua xa cả một cái đầu, từ 30 độ biến thành 40 độ, 40 độ và bây giờ thì thành 45 độ mất rồi. Còn nữa, mỗi lần đi cùng Hàn Thiên, người ta lại gọi cậu là bạn thân thiết, còn cứ gọi tôi là em gái này nọ. Quá đáng hơn nữa, lại bị coi là em gái của Hàn Thiên.

Thật bất công mà!

Mặc dù suy nghĩ như thế, nhưng mỗi lần vừa định mở miệng nói mà nhìn thấy khuôn mặt Hàn Thiên đen thui thui lù thì tôi lại quên mất tiêu phải nói gì rồi.

Giống như bây giờ, mặt cậu đang thúi hoắc như sáng sớm ra đường giẫm phải phân chó vậy. Làm tôi sợ đến mức không rét mà run.

Hừ hừ!!

Tôi cười: "Xin lỗi, tớ tới hơi muộn!"

Hàn Thiên bắn khói nhìn tôi, tức giận nói: "Sao không ở nhà luôn cho rồi hả?"

Tôi cũng đâu muốn, tại vì bạn xem trời ngấm mây nên mới tới muộn. Mặc dù nghĩ như thế, thì còn lâu tôi mới dám mở miệng. Tôi nín nọt: "Cũng đâu có lâu là mấy, hay hôm nay tớ trả tiền thay cậu. Chúng ta đi ăn kem và đậu hũ nướng nhé?"

Hàn Thiên trừng mắt: "Tớ không muốn ăn!"

"Hay là tớ... tớ để cậu... hôn... hôn một cái?"

Sắc mặt Hàn Thiên khảm khá hơn chút, ít ra đã không còn đen xì như lúc nãy. Tôi cảm thấy gương mặt này, nụ cười này thật xấu xa. Lại không biết có âm mưu gì nữa đây.

"Thật hả? Tớ không khách sáo đâu đấy!"

Tôi còn chưa nói gì thì Hàn Thiên hôn chụt một cái. Tôi nhất thời chưa có phản ứng, cứ đứng đơ ra như cái tượng đá. Đại khái biểu cảm của tôi không chỉ có một.

"Sao thế? Làm gì mà mặt cậu đơ ra như cái tượng vậy?"

Phản ứng tiếp theo của tôi là nhìn xem có ai thấy hay không. Sau khi phát hiện không có ai thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chợt phát hiện Hàn Thiên bên cạnh cười thỏa mãn.

Hừ hừ!! Tôi lại bị gài!!

"Này, rốt cuộc có vị gì hả?"

Hàn Thiên nghiêm túc suy nghĩ xem, hai hàng mày nhíu chặt lại. Một lúc sau mới phun ra một câu: "Vị giống tớ!!"

Đại ca, rốt cuộc vị giống cậu là vị gì đây hả?

Hàn Thiên như nhìn ra được câu hỏi của tôi. Thắng thán trả lời: "Vị người!"

Tôi đơ người ra, thiếu điều ngã xuống đất bất tỉnh.

Rốt cuộc đây là kiểu logic gì hả?

Bỏ qua chuyện đó, bây giờ tôi và Hàn Thiên đang ngồi một góc trong quán ăn ven đường. Nói thật thì, tôi đặc biệt thích đồ ăn của quán này. Chẳng rõ vì sao, có lẽ bởi vì tôi và cậu vẫn thường xuyên lui tới đây.

Hàn Thiên đưa cho tôi một cây kem bơ. Thúc giục tôi nhanh ăn hết. Tôi thì rất ngây ngô, lại còn tưởng tên này tốt bụng, thế là tôi ăn rất nhanh nha. Sau khi ăn xong còn mỉm cười nhìn cậu một cái. Nào ngờ, tôi vừa mở mắt ra thì đã bị hôn chụt một cái. Lần này, phản ứng đầu tiên là nhìn quanh, sau đó mắng chửi người trước mặt.

"Cậu bị điên hả? Tại sao lại hôn tớ ở chỗ này chứ?"

Hàn Thiên cười, nhanh chóng đáp lại: "Lần này vị kem bơ nha!!"

Lại còn vị kem bơ.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phiên Ngoại: Có Những Năm Tháng Như Thế

Máy bay nghỉ chân ở thành phố Thượng Hải vài ngày sau chuyến bay dài ngày đến Luân Đôn. Thời tiết hôm nay thật đẹp, đẹp đến nỗi làm người ta say lòng. Những đám mây trắng lững lờ trôi dạt theo bầu trời, ngọn gió mùa thu thổi qua mặt, tôi chột ngắc đầu. Chột bất gặp một đôi chim én bay ngang qua bầu trời, lại sắp đến mùa đông. Đàn chim én bay về phương Nam trú đông. Đến cả loài chim cũng còn có đôi có cặp.

Thật ra, những năm qua tôi đã nghĩ thế này, cho dù năm tháng có hao mòn tất cả, có tàn phai những gì đã qua trong hồi ức. Ngày này đến năm kia, những lần máy bay bay lên trời rồi chạy trên đường băng, từng dòng hồi ức chột hiện về trong trí nhớ, từng chút tua lại như đoạn phim cũ, có lúc bị bão tuyết lu mờ, có sáng rực rỡ như màu nắng.

Trên đời này, vẫn tồn tại một đạo lý, tồn tại giữa thanh xuân của chúng ta là những góc ngách đầu đời cùng những lúc bông bột không kiểm soát, đến nỗi thanh xuân qua rồi vẫn để lại trong tim chúng ta một nỗi tiếc nuối. Cho dù năm tháng ấy có bao nhiêu điều làm chúng ta buồn phiền, lo âu hoặc vui vẻ. Thì khi qua rồi, vẫn mãi để lại trong lòng chúng ta những mảnh kí ức khó quên nhất. Còn giữa quãng đường trưởng thành của tuổi trẻ ấy, cho dù có đau đớn hay buồn tủi thế nào, thì chúng ta đều ép bản thân quên đi. Trong quá trình ấy, chúng ta đều tha thứ cả, thế nhưng lúc ấy chúng ta đều trưởng thành rồi. Không bông bột nữa, cũng không còn tiếc nuối gì giữa quãng lưng chừng của con đường trưởng thành ấy. Suy cho cùng, giữa thanh xuân và tuổi trẻ, cách nhau một con đường gọi là trưởng thành, cho dù chúng ta có chạy thế nào cũng không thắng được cái quãng ngây ngô đầy hối tiếc ấy.

Tôi luôn mong rằng, sau này ngay khi tôi quay đầu nhìn lại, tôi có thể mãi nhìn thấy những năm tháng tươi đẹp đã qua ấy, cũng thấy cậu ấy ở nơi đó. Cũng mong rằng được nhìn lại cái thời cậu ấy yêu tôi chân thành đến góc ngách, mãi mãi không bao giờ phai nhạt. Thế nhưng, chẳng bao giờ thành sự thật cả, mỗi khi quay đầu, năm tháng ấy đều biến mất. Chỉ để trong đáy mắt tôi cái thứ tình cảm khó phân biệt.

Tôi ngẩng đầu lên, nước mắt còn vương trên gò má, từ từ chảy xuống. Bầu trời xanh thăm thẳm, đẹp đến đau lòng. Từng dòng kí ức chậm chậm hiện về, như đoạn phim khuôn trong bão tuyết.

Ngày đó, thành phố A là một ngày mưa. Tiếng mưa tí tách mãi không thôi, át đi cả tiếng máy điều hòa bên trong phòng bệnh. Tôi và cậu im lặng như thế, từng giọt mưa như những giọt nước mắt vô thức rơi xuống. Gió bên ngoài vẫn cứ gào thét, cũng giống như trái tim tôi đang gào khóc không ngừng.

Hàn Thiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt: "Thủy Tinh, cậu định bao giờ mới rời đi?"

Câu hỏi này được cậu thốt ra nhẹ nhàng nhưng làm lòng tôi nhói đau. Năm ấy, mười tám tuổi, chẳng hiểu thế nào là cho đi và nhận lại. Thế nào là khoan dung không quở trách thanh xuân đã qua. Chỉ biết lẳng lặng trước tháng năm, từng ngày chờ đợi năm tháng bào mòn những thương tổn.

"Ngày mai."

Hàn Thiên nằm trên chiếc giường bệnh trắng muốt, đôi tay gầy guộc. Trên bàn đặt một đĩa hoa hải đường ngát hương bên cánh mũi. Trời vẫn mưa thật to, thật to. Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn, thế nhưng tôi vẫn mỉm cười thật tươi. Bởi vì cậu ấy đang nhìn tôi, thế nên tôi không dám khóc. Bởi vì cậu ấy sẽ không yên tâm, sẽ vì tôi mà đau lòng. Cho nên, tôi càng phải cười thật tươi, để cậu ấy ở lại nơi này yên lòng. Nhìn đến hai chân của Hàn Thiên, tôi không mỉm cười thêm nữa. Bởi vì đôi chân đó không thể cùng tôi rảo bước nữa, đôi chân ấy không thể tiếp tục đi nữa, và cả cậu ấy không thể theo đuổi ước mơ trở thành phi công của mình nữa rồi. Cả thấy những chuyện này, đều từ tôi mà ra.

Thấy tôi chăm chăm vào đôi chân của mình. Hàn Thiên mỉm cười lên tiếng: "Thủy Tinh, đừng như thế. Đôi chân cũng không phải là cả đời, mất nó rồi tớ vẫn có thể đi bằng xe lăn. Thế nhưng, mất cậu rồi, tớ không biết cả đời sẽ ra sao nữa."

Đôi chân không phải cả đời ư? Làm sao lại đem ra so sánh như thế. Có điều, Hàn Thiên không biết, cậu ấy mất đi đôi chân, lòng tôi cũng đau không kém. Thế nhưng, tôi mãi mãi sẽ không để cậu ấy biết, bởi vì tôi sợ Hàn Thiên sẽ đau lòng.

Tôi lẳng sang chủ đề khác: "Đề tớ gọt trái cây cho cậu ăn nhé?"

Hàn Thiên im lặng gật đầu, chỉ cười không nói thêm.

Tôi đưa miếng táo vừa gọt xong đến trước mặt cậu ấy, Hàn Thiên nhận lấy rồi đưa vào miệng: "Ngọt quá!"

"Không phải rất thích táo ngọt sao? Sao giờ lại chê rồi?"

"Trong bệnh viện ngọt ngạt quá, nên khẩu vị cũng bị thay đổi rồi."

Cũng phải, bệnh viện này quá đông bệnh nhân, lại ngọt ngạt, với cả trời đang mưa. Không khí có phần không tốt, nhìn ra bên ngoài, một màn trắng xóa che khuất tầm mắt. Những hàng cây đại thụ vẫn vươn tay đón những giọt mưa mát lạnh rơi xuống. Trong tiếng mưa rơi rả rích, tôi nhẹ giọng nói: "Hàn Thiên, ngày mai tớ đi rồi. Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe, ước mơ này tớ sẽ thay cậu thực hiện nó. Một ngày nào đó, tớ nhất định sẽ bay lên bầu trời, thực hiện những gì cậu ấp ủ."

Hàn Thiên hơi run lên, sau đó vài giây cậu ấy lại mỉm cười: "Nhất định. Thủy Tinh, sau này không có tớ bên cạnh nữa, phải nhớ thật hạnh phúc. Bởi vì, khi cậu quay đầu lại, tớ sẽ mãi ở đây. Lên đường bình an, chúc cậu một đời khỏe mạnh vui vẻ!"

Tim tôi đập mạnh một cái. Trái tim đau nhức một lúc, tôi nhìn bên ngoài, vẫn nở nụ cười: "Tớ biết rồi!"

Bên ngoài mưa cứ không ngừng rơi, tôi ngồi bên cạnh cậu ấy thêm một lúc. Máy điều hòa trong phòng bệnh cứ phả hơi nóng vào mặt, nóng rất. Tôi vẫn ngồi như thế, Hàn Thiên vẫn nhìn ra ngoài cửa. Màn mưa trắng xóa, dường như cảnh vật đã bị lu mờ sau lớp trắng xóa ấy. Cứ ngỡ như đã qua cả đời người, cứ ngỡ như đã hoàn toàn trưởng thành rồi. Tôi và cậu ấy cứ ngồi như thế, giống như hai người đã thực sự ở bên nhau, nhưng cũng thật sự rời xa nhau. Một lúc sau, Hàn Thiên mới lên tiếng: "Thủy Tinh, em đi đi. Mau về nhà chuẩn bị hành lý, sau đó nghỉ ngơi thật tốt. Mau đi."

Tôi nhìn cậu ấy hồi lâu, thời gian như ngưng đọng. Một lúc sau, mới khẽ nói: "Tạm biệt."

Sở dĩ có tạm biệt, là vì tôi tin chắc sẽ còn gặp lại. Bởi vì, ông trời đã định, có đôi lúc, có những người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Cho nên, không cần tạm biệt.

Hàn Thiên mỉm cười, tôi bước ra khỏi phòng bệnh. Khép chặt cửa lại, tựa lưng vào bức tường khóc nức nở. Tôi không thể mạnh mẽ thêm nữa, không thể nào cười được nữa. Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay.

Trên đời này, cái đau nhất là chia ly. Vì sao lại không thể có gặp gỡ mà chẳng phân li? Nếu như thế, sẽ không có đau thương tồn tại. Thật sự đã từng nghĩ rằng, gặp gỡ một ai đó là vĩnh viễn, sẽ không bao giờ chia li. Thế nhưng, càng trưởng thành, càng thấu hiểu hơn những thăng trầm trong đời người. Muốn không có chia ly, làm sao có thể chứ?

Ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng chặt lại, tôi chợt nhận ra rằng, tôi và cậu ấy đã bị một thế giới vô hình ngăn cách rồi. Cho dù dùng cách gì đi nữa, cũng không cách nào vượt qua được.

Tôi không thể mãi chờ cậu ấy được, cho nên tôi sẽ không đợi nữa. Tôi nhất định sẽ mang theo hy vọng của cả cậu ấy và tôi bay thật xa. Tôi cũng nhất định sẽ sống thật tốt. Bởi vì, đằng sau tất cả những gì chúng tôi trải qua, cậu ấy vẫn mãi dõi theo tôi. Ít ra, tôi tin như thế.

"Hàn Thiên, tớ sẽ sống thật tốt!"

Khi tôi bước ra khỏi bệnh viện, trời đã ngừng mưa.

Hóa ra, sau cơn mưa, tất cả đã sớm bắt đầu. Tất cả những câu chuyện xưa... đều có duy nhất một kết thúc.

Chiếc cổng bệnh viện khuất dần phía sau lưng. Thì ra, đi và về, đều không phải một con đường...

Tạm biệt Hàn Thiên.

...

Lúc tôi thoát ra khỏi dòng kí ức, trời đã sấm tố. Thượng Hải đã lên đèn, đường Tây Duyên An vẫn đông nghẹt người qua lại. Không biết Úc Tàn Dương đã đến bên cạnh từ lúc nào, tôi chỉ biết anh im lặng ngồi đó. Trầm mặc nhìn những ngọn đèn qua chiếc cửa sổ nhỏ.

Tôi hỏi anh: "Tàn Dương, máy bay vừa đến, anh không mệt sao?"

Úc Tàn Dương chỉ cười không nói. Anh đưa tay xoa đầu tôi một cái, lát sau mới lên tiếng: "Bởi vì ở đây vẫn còn có người, cho nên mệt cũng không sao!"

Trái tim tôi đập thịch một cái. Tôi nắm lấy cánh tay của anh, đầu ngón tay anh lạnh như băng, tôi vô thức rút tay về. Úc Tàn Dương không nói gì hết, chỉ mãi nhìn về những con đường quanh co gấp khúc ở đằng xa. Tôi không biết anh đang mãi miết nhìn những gì nữa. Chỉ biết anh im lặng như thế, im lặng ngấm nhìn.

Cứ mỗi lần ở bên cạnh anh, tôi cảm thấy rất an tâm. Nhất là mỗi khi ngẩng đầu lên khỏi những lịch trình dày đặt ấy, nhìn thấy nụ cười của anh. Tôi bỗng nhiên cảm thấy an lòng. Có phải đã yêu rồi không?

Đột nhiên anh nói: "Thủy Tinh, em tha lỗi cho quá khứ đi nhé? Tương lai vẫn có người khác."

Tôi gật đầu.

Thật ra, trên đời này còn rất nhiều chuyện để chúng ta lưu tâm. Tình yêu không phải là cả đời, nếu tình yêu là cả đời, thì còn gì gọi là cuộc đời nữa. Khi tình yêu kết thúc, thì cuộc đời cũng đặt dấu chấm hết. Cho nên, tình yêu không thể dùng để so sánh với cả đời được.

Hóa ra, khi tôi ngừng đầu nhìn về phía ngày mai ấy. Vẫn có người đợi tôi, không phải là Hàn Thiên, cũng không phải Hàn Phong. Chỉ đơn giản là một Úc Tần Dương mà từ xa lạ đã trở thành thân thuộc. Chỉ đơn giản như thế, tôi bắt đầu làm lại cuộc đời mình. Và lần này, nó bắt đầu một cách hoàn thiện hơn.

Nửa cuộc đời còn lại, có lẽ sẽ trọn vẹn hơn.

Dòng người qua lại tấp nập. Thượng Hải lại chìm trong màn mưa trắng xóa.

Có những năm tháng như thế, tôi mạnh mẽ đến yếu đuối. Tìm lại những gì đã mất, và tìm được một Úc Tần Dương của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Anh Ấy Là Hạ Hàn Phong

Hôm nay, thầy hiệu trưởng mở đại hội chiêu đãi các 'cựu học sinh' đã cống hiến hết mình cho trường trong một năm qua. Từ lúc chiều tà, trong hội trường đã có không ít người. Điều này rất dễ hiểu, bởi vì thông báo có viết: Học trưởng Hạ Hàn Phong hôm nay sẽ góp mặt sau trận đấu bóng rổ vừa qua. Ít ai biết rằng, Hàn Phong bị thương nặng sau trận bóng ấy. Tin tức độc quyền này đang nằm trong tay tôi. Khoa trương thế thôi, chứ sự thật là Hàn Thiên nói với tôi.

Chiều tà, ánh mặt trời đã lụi về phía chân trời đằng xa, nhường đường cho những bóng mây trắng muốt trôi dạt theo bầu trời. Phía xa kia là những hàng cây đại thụ vẫn vươn mình với trời xanh thẳm, gió dịu dàng dừng chân trên đỉnh đầu. Vài tia nắng chiếu lấp lánh, xuyên qua kẽ lá, trông thật đẹp mắt. Cảnh đẹp trước mắt cũng không dập tắt được tâm trạng bức tức của tôi, chẳng biết là ai nói hôm nay sẽ phá lệ đến sớm một lần. Vậy mà hội trường đông nghẹt người thế này, vẫn không thấy bóng dáng đâu. Tôi thở dài, lại thở dài. Phóng chừng cũng thở ra khói rồi, vậy mà Hàn Thiên còn chưa tới.

Tôi dõi mắt nhìn về phía xa kia, một đám nữ sinh vây chặt. Tôi đoán chắc chắn là Hàn Phong đã đến rồi, nếu không thì đám nữ sinh kia sốt sáng thế là vì ai kia chứ?

Quả nhiên tôi đoán không sai, từ xa Hàn Phong đã xuất hiện. Đám nữ sinh vây chặt lấy anh ấy, giữa những con người vây chặt như thế, anh ấy vẫn là điểm xuyên ở chính giữa. Cũng giống như vì sao trên bầu trời đêm vậy, sáng rực rỡ, nhưng ánh sáng từ anh ấy chiếu đến xung quanh không chói mắt, rực rỡ mà hài hòa. Cùng với ánh nắng chiều chiếu trên mái tóc anh, tạo nên bức tranh xinh đẹp mê người.

Hàn Phong dần dần di chuyển về phía hội trường, đám nữ sinh kia vẫn không chịu buông tha cho anh. Anh vừa đi vừa mỉm cười vẫy tay, đột nhiên anh ấy đổi mắt nhìn về phía tôi đang đứng, dường như anh ấy không ngờ tôi sẽ đến đây, nụ cười bỗng cứng đờ. Nhưng, sau đó đã nhanh chóng phục hồi trạng thái cũ, anh ấy mỉm cười rồi vẫy tay với tôi. Tôi nhìn anh, cũng mỉm cười vẫy tay.

Mãi đến sau này, tôi cũng không quên hôm đó. Giữa một đám toàn là con gái, anh ấy chính là ngôi sao sáng nhất. Hàn Phong mỉm cười vẫy tay, có thể nhận ra nơi đây mắt anh ấy là sự dịu dàng. Ánh nắng chiếu trên mái tóc anh, vừa vận gió thổi qua mặt, làm tóc anh có vài sợi bị rối. Thế nhưng, vẫn rất đẹp, đẹp đến say lòng.

Hàn Phong xoay người, anh ấy hướng phía sân khấu mà tiến bước. Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, khi lướt qua tôi, anh khẽ thì thầm: "Không ngờ em lại tới đây."

Tôi quay đầu, kinh ngạc vì câu nói của anh. Chuyện tôi đến đây, không lẽ anh cũng dự tính được?

Tôi còn chưa hỏi, thì Hàn Thiên đã đến bên cạnh. Nhìn trán cậu lấm tấm mồ hôi, tôi có thể đoán ra, cậu vừa chạy với tốc độ 'kinh người' đến đây. Hàn Thiên bây giờ, trông rất giống trẻ con. Tóc tai bù xù, trên trán đầy mồ hôi, hai tay chống hông thở phì phò. gương mặt nhăn nhó vì mệt. Tôi nhìn thấy thế, bỗng nhiên phì cười, nói với cậu: "Có ai lại rượt cậu chạy à? Hình như không rượt sẽ không chạy nhanh thế nhỉ?"

Ý là nếu không ai rượt thì khi nào cậu mới đến?

Hàn Thiên nghe ra hàm ý trong câu nói của tôi, vừa thở hổn hển vừa đáp: "Ngủ quên!"

Hai chữ ngủ quên được cậu thốt ra nhẹ tênh, nếu để ý có lẽ nghe ra chút hờ hững. Rõ ràng đã hẹn với tôi đến đây mà chỉ đáp 'ngủ quên' thì coi như xong chuyện. Lại xem thường khả năng 'đánh chó đuổi gà' của tôi rồi.

Tôi cười xấu xa, nói với Hàn Thiên: "Nếu có người đánh cậu chắc không ngủ quên chứ hả?"

Hàn Thiên cẩn thận suy nghĩ, lúc ngừng đầu lên thì tôi đã đi được một đoạn. Cậu hậm hực đuổi theo sau, thế nhưng tôi hoàn toàn phớt lờ. Khi tôi đã đi vào chỗ ngồi của mình, liếc thấy Hàn Thiên ngồi xuống bên cạnh. Tức giận giậm chân một cái, tôi muốn cười nhưng phải lập tức nhịn xuống. Nếu không

phải ở đây quá nhiều người, tôi sớm đã bật cười thật lớn, không màng đến sĩ diện của mình.

Hàn Thiên tát một gáo nước: "Cậu cũng biết cái gì gọi là thể diện?" Nói xong vuốt cằm bổ sung thêm một câu: "Cứ nghi ngờ Thủy Tinh nhà tớ không quan tâm đến thể diện của mình!"

Tôi thề, nếu ở đây không có ai. Tôi liền một phát đá bay cậu!

Trên sân khấu đầy ánh đèn chiếu lấp lánh, Hàn Phong xuất hiện rất oai phong trong bộ chiếc áo sơ mi cùng quần bò màu nâu, rất ra vẻ thư sinh. Những bạn học nữ xung quanh ra sức hò hét: Hàn Phong, Hàn Phong!

Hàn Thiên bên cạnh không có bất kì biểu cảm nào. Ngáp dài một cái liền vùi đầu trên vai tôi. Có lúc, tôi nghi ngờ hai người họ có phải anh em không? Ngoài gương mặt giống nhau y như đúc, dáng đi cũng y hệt. Ngay cả giọng nói cũng rất nhau, có khi tôi không thể phân biệt ra đâu là Hàn Thiên, đâu là Hàn Phong? Thế nhưng, tiếp xúc với Hàn Thiên lâu như thế, tôi chợt ngộ ra. Mỗi khi Hàn Phong xuất hiện, đám nữ sinh trong trường như ra trận chiến đấu quân gặc, một lòng muốn đánh bại tất cả. Với cả, Hàn Phong ngồi ngồi rạng rỡ như ánh dương, Hàn Thiên lại giống như màn sương mù giăng khắp nẻo đường. Có lúc dày đặc, không thể hiểu, có lúc lại đơn giản đến bất ngờ.

Hàn Phong là học trưởng, học giỏi, chơi thể thao rất cừ. Còn Hàn Thiên, nói đến cậu tôi rất khâm phục. Hàn Thiên thích nhất là ngủ gật trong giờ học, đọc truyện tranh thay vì đọc sách, mượn vở của tôi chép bài thay vì nghe thầy đọc, thích chơi game thay vì học bài, thích cười mô tô như bay khắp thành phố, để rồi học bổng mỗi năm đều về tay cậu. Có thể, trong mắt người khác, Hàn Thiên thật sự hư hỏng, không giống với Hàn Phong. Nhưng, đối với tôi mà nói, tôi đã quen với những chuyện này. Hàn Thiên trong lòng tôi thật sự là một chàng thiếu niên tốt. Cho dù cậu chưa bao giờ hoàn hảo như Hàn Phong.

Tôi quen biết Hàn Thiên sáu năm rồi, cậu ấy chưa bao giờ nhắc đến gia đình của mình. Thế nhưng, Dật Quân vẫn nói với tôi, thân phận của Hàn Thiên rất cao quý. Thế nhưng, cậu chưa bao giờ chính miệng nói với tôi. Trước mặt tôi, Hàn Thiên vẫn luôn là cậu chân thật nhất. Cậu cũng chưa bao giờ nói ra mình là em trai của Hàn Phong, thế nên chẳng ai biết được cả. Còn Hàn Phong, dường như cũng phủ nhận điều đó.

Tôi ngược lên sân khấu, phát hiện Hàn Phong đang nhìn mình. Tôi liền cúi đầu xuống. Nhìn thấy Hàn Thiên nhắm mắt, tôi chạm vào má cậu, Hàn Thiên không động đậy. Tôi biết, cậu ấy lại ngủ mất rồi.

Tôi mãi mãi không biết, ngay thời khắc tôi cúi đầu nhìn Hàn Thiên. Ánh mắt Hàn Phong nhuộm màu đau đớn, thế nhưng nó đã nhanh chóng biến mất. Anh ấy nở nụ cười, tiếp tục hát khúc ca của chính mình.

"... Tạm biệt người trong hồi ức

Tạm biệt tuổi xuân không hối tiếc

Đâu phải mọi mối tình đều được vẹn toàn

Thay vì nói rằng hoài niệm anh

Thà nói rằng hoài niệm bản thân một thời

Từng dừng cảm cười hồn nhiên

Từng dừng cảm khóc hồn nhiên..."

Lời bài hát như những lời thoại chân thật nhất. Giọng hát của anh ấy len lỏi trong cõi lòng, quặn lại thành một nỗi bi thương.

Hàn Thiên ngủ rất say.

Giọng nói của Hàn Phong vang lên: "Xin chào, tôi là Hạ Hàn Phong."

Anh ấy là học trưởng tài giỏi trong mắt mọi người. Là đội trưởng đội bóng rổ cừ khôi của đám nữ sinh. Là bạn học xinh đẹp trong mắt bạn cùng lớp. Anh ấy là người lúc nào cũng đi trước người khác, lúc nào cũng làm trưởng chúng tôi nở mày nở mặt. Anh ấy lúc nào cũng làm người đối diện phải sợ hãi trước vẻ mặt bình tĩnh của mình, lúc nào cũng làm người ta khiếp sợ với sự giỏi giang của anh. Ấy là con trai cưng của bố Hàn Thiên, là người được bố Hàn Thiên tin tưởng. Anh ấy là người ăn trên ngồi trước, học giỏi kinh người. Là vận động viên vượt chướng ngại vật 400m và chạy đua 800m. Anh ấy là trợ giáo tài giỏi nhất tôi từng biết, là người tiên phong của nhà trường. Là người hưởng ứng phong trào mạnh mẽ nhất. Anh ấy là người công chính liêm minh, là người được các bạn học kính nể. Anh ấy là anh trai của Hàn Thiên.

Và anh ấy là Hạ Hàn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Có Anh Ở Phía Sau Em Rồi

Cả cuộc đời, tôi trân trọng tất cả những đoạn ngày có cậu ở bên cạnh. Càng cảm ơn tấm chân tình mà anh ấy dành cho tôi, trân trọng đến nỗi không biết phải làm sao đối mặt. Chỉ còn cách quay đầu lảng lạng bước về phía trước.

Cả cuộc đời, tôi hi vọng rằng anh ấy sẽ mãi hạnh phúc như thế. Bởi vì tôi thật sự không hề xứng đáng với tất cả những gì anh ấy đã làm, càng không thể nhận tấm chân tình của anh ấy. Tôi hi vọng anh ấy có thể tìm được một vùng trời của riêng mình, tận hưởng những năm tháng được người khác yêu thương.

Nhiều năm như thế qua đi, tôi đều cảm thấy bản thân không xứng đáng với anh. Vì thế tôi trả lại anh đoạn tình cảm mà tôi không thể cùng anh ấy, tôi nợ anh ấy một lời hứa. Tôi nợ anh một vùng trời thuộc về riêng bản thân anh ấy và cả những năm tháng thanh xuân đã qua đều đã trở thành hồi ức.

Năm tháng qua ấy, cảm ơn anh ấy. Cảm ơn vì đã có một Hạ Hàn Phong từng xuất hiện và tô điểm cho thanh xuân của tôi. Cảm ơn vì đã gặp gỡ anh ấy, cảm ơn anh ấy đã từng xem tôi là tất cả trong thanh xuân ấy.

Hóa ra, mỗi một người đã từng đi qua cuộc đời tôi, đều để lại một dấu ấn của riêng mình. Để rồi khi thanh xuân qua đi, những dấu ấn sâu đậm ấy đều hóa cánh bướm, đều là những bông hoa đẹp để nhất mang tên 'tuổi trẻ'.

Trong suốt quãng lưng chừng tuổi trẻ ấy, chúng tôi đều chẳng có người sai kẻ đúng. Cái đáng tiếc nhất là năm ấy chúng tôi chưa bao giờ nhìn về tương lai và nói về mơ ước của chính bản thân mình. Chỉ đưa ra lời hứa mà không thể thực hiện, đành phải đợi có người đến thay chúng tôi hoàn thành. Ngày đó, chúng tôi không thể dừng cảm mà nói về tương lai của bản thân mình. Không phải sợ hãi, mà chính bởi vì chúng tôi còn quá trẻ con, chẳng thể nào tìm kiếm hình dáng của chính bản thân mình trong tương lai xa rộng. Chỉ có thể tự mình đưa ra lời hứa không thể hoàn thành. Để khi quay đầu, khi hoài niệm cũng trở thành hồi ức không rõ ràng nhạt phai theo năm tháng.

Giữa quãng hồi ức đẹp lộng lẫy của bản thân mình. Tôi tìm thấy hình dáng của anh ấy qua những năm tháng đẹp để nhất cuộc đời. Thật lòng cảm ơn anh vì năm ấy đã đến và từng vì tôi làm tất cả như thế.

Thanh xuân của tôi in dấu một bước chân thật sâu mang tên 'Hạ Hàn Thiên'. Vậy mà, giữa quãng lưng chừng tuổi trẻ bước trên con đường trưởng thành ấy, lại có thêm một Hạ Hàn Phong vĩ đại như thế. Tuổi trẻ ấy, nồng cuồng nhưng đầy nhiệt huyết, đẹp để nhưng không quá cầu kì. Để rồi, năm tháng qua đi, tuổi trẻ ấy đã ghi tạc ba từ 'Hạ Hàn Phong'.

Anh có từng nghĩ đến ngày mà cả anh và em gặp lại nhau giữa biển người chưa? Em từng nghĩ, có khi nào, giữa những người nhàn nhã lướt qua đời nhau, em và anh có thể buông bỏ hết tất cả những đoạn hồi ức xưa cũ để trở thành bạn không? Có khi nào, anh nghĩ về năm ấy mà hối hận vì đã từng thật lòng yêu em nhiều như thế không? Có khi nào, giữa dòng đời vội vã này, em và anh có thể đối mặt với nhau một cách bình thản. Em đã từng nghĩ ra rất nhiều cánh tượng khi gặp lại anh. Nhưng, chẳng thể nào hình dung ra được anh của sau này sẽ thế nào cả. Hàn Phong, nếu thật sự gặp lại được anh, chỉ mong rằng chúng ta dù là người xa lạ cũng vẫn sẽ mỉm cười mà lướt qua nhau. Có lẽ, đến lúc ấy, chúng ta đều quay lưng mà bước đi. Thế nhưng, em vẫn sẽ mong anh hạnh phúc... nhiều hơn em. Bởi vì, đằng sau cả những gì anh làm, em đã nợ anh nhiều lắm! Em chỉ có thể chúc phúc anh, thế thôi. Phải hạnh phúc, anh nhé?

Dưới vùng trời màu xanh ấy, tôi nợ anh. Còn anh rẽ ngang một hướng khác. Từ nay, trở thành hai đường thẳng song song đến vô cùng...

Cảm ơn anh vì đã xuất hiện, cho dù anh chỉ mãi ở phía sau em. Thì cũng rất cảm ơn anh, vì đã làm hậu phương cho em. Đã vì em làm nhiều chuyện như thế. Để rồi, còn lại giữa em và anh chỉ là một chữ 'nợ'.

Hôm nay, trời vẫn lại xanh. Trên cây cầu nhuộm đỏ ánh hoàng hôn, tôi yên lặng đứng đó. Cấp ba chính là quãng ngày dài nhất, cũng hạnh phúc nhất, nhưng cũng qua nhanh nhất. Những ngày ấy, bạn chỉ cảm thấy chưa đủ để yêu một người, chưa đủ để hoàn thành lời hứa còn dang dở, chưa đủ để thực hiện ước mơ của bản thân.

Năm ấy, có những người sẽ mãi ở lại trong hồi ức cùng với bầu trời xanh lam. Có những lời hứa đã định không thể thành sự thật, chỉ đành để nó bị tang năm vui chôn. Năm ấy, có những nụ hôn đã hóa cánh bướm đọng lại mãi cùng tuổi trẻ ấy. Mỗi khi bạn quay đầu, đều nhìn thấy bản thân cùng với những kỉ niệm đẹp đã qua ấy. Đều đã là cả một hoài niệm, chỉ để hoài niệm mà thôi...

"Thùy Tinh, trùng hợp thật..."

Hàn Phong đứng trong nắng chiều, ánh nắng màu vàng kéo bóng anh dài ra. Trong nắng chiều màu vàng rực rỡ kia, anh là tiêu điểm. Mái tóc anh có mùi nắng, làm cảnh vật xung quanh dịu đi vài phần. Tôi nhìn anh, trong ánh nắng màu vàng ấy, anh như một bức tranh thật đẹp.

"Vâng ạ, anh làm gì ở đây thế?"

"Anh đi dạo thôi."

Tôi lại không biết phải nói thêm gì với anh. Chỉ lặng lẽ đứng đó. Vài cơn gió thổi qua người, man mát và dịu dàng. Mang theo mùi nắng xộc thẳng vào mũi, làm tôi nhớ những thuở đã qua đi, đã mãi về miền kí ức.

Thời gian trôi qua, đã có những tháng năm như thế. Có những tháng năm anh luôn ở phía sau tôi, làm hậu phương cho tôi. Tôi thật sự ngưỡng mộ anh vì tất cả những gì anh đã làm cho tôi.

Còn nhớ, thuở ấy, lần đầu tiên bước vào cổng chào của lễ hội văn hóa trường. Anh là người chào đón tôi nhiệt liệt nhất. Lần đầu tiên tôi trở thành hội phó của hội học viên, anh là người chỉ dạy tôi từng chút một. Những ngày làm việc đến sinh bệnh, anh là người ở bên cạnh chăm sóc tôi. Anh là người tốt, là người rất tốt.. Chỉ là tôi không thể cùng anh mà thôi.

Nắng vẫn rực rỡ sau lưng tôi, chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời. Ánh nắng vẫn rực rỡ như thế, ánh lên nét buồn bi thương của năm tháng. Dòng đời vội vã, thời gian chớp mắt đã trôi nhanh. Nhắm mắt lại, dường như vẫn còn bên tai giọng nói năm nào, vẫn còn mãi trong trái tim bầu trời xanh mãi, xanh mãi trong đôi mắt.

Bầu trời hôm đó rất xanh, xanh mãi trong đôi mắt tôi. Ánh nắng hôm ấy cũng rất rực rỡ, lại càng đẹp. Làm tôi mãi sau này cũng chẳng thể nào quên được. Tôi đã giấu mãi trong trái tim mình, đóng băng nó một cách kỹ lưỡng, để nó còn nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Tôi quay người, ánh nắng vẫn rực rỡ. Anh nói: "Cho dù như thế nào, đã đi đến hôm nay rồi, em nhất định phải đứng cảm lên. Có anh ở phía sau em rồi, cho dù bao nhiêu năm nữa. Phía sau em, vẫn còn có anh."

Cô gái của anh, anh biết em thích Hàn Thiên. Vì thế, anh tình nguyện ở phía sau em. Vì em mà chống đỡ cả thế giới... trong im lặng.

Cả tuổi thanh xuân, anh dành cả những may mắn và những điều tốt đẹp nhất cho em. Chỉ hi vọng em sẽ được hạnh phúc.

Cả cuộc đời, anh dùng tất cả những gì mình có để chúc phúc em. Cũng chỉ hi vọng em sẽ mãi hạnh phúc hơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Thu Năm Ấy Tớ Vẫn Đợi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.